

PE MUCHIA
DORINȚEI

AMANDA
QUICK

SERIA „BURNING COVE“

Fostă artistă a trapezului, Amalie Vaughn s-a mutat în Burning Cove ca să ia viața de la capăt, dar lucrurile nu merg așa cum a sperat. După ce și-a investit toată moștenirea într-o veche vilă cu intenția de a o transforma într-o pensiune, află prea târziu despre zvonurile că ar fi blestemată. Iar când primul oaspete, dr. Norman Pickwell, este ucis în timpul unei demonstrații cu public chiar de robotul pe care îl inventase, zvonurile despre blestem încep să pară reale.

În haosul care urmează demonstrației eșuate, comportamentul unui necunoscut din public îi atrage atenția lui Amelie. Matthias Jones este la rândul lui un personaj neobișnuit, despre care se spune că are legături cu lumea interlopă. Însă acesta cercetează posibilitatea ca Pickwell să fi furat prototipul unui dispozitiv de criptare revoluționar cu intenția de a-l vinde. Însă acum Pickwell este mort, iar dispozitivul a dispărut. Când investigația îl conduce pe Matthias spre pensiunea lui Amelie, atracția dintre ei este intensă, dar și periculoasă. Acum cei doi trebuie să hotărască dacă pot avea încredere unul în altul și în pasiunea care se naște între ei, căci timpul curge în defavoarea lor...

„Cu dialog spumos, eroi sexy și o intrigă incitantă, noul roman al seriei se dovedește o lectură extrem de plăcută.“

SEATTLE TIMES

AMANDA QUICK este autoarea a 50 de bestselleruri *New York Times*, care s-au vândut în mai mult de 35 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-8043-3

9 786063 380433

Seria Burning Core
Volumul 3

AMANDA QUICK
Pe muchia dorinței

Tightrope
Amanda Quick
Copyright © 2019 Jayne Ann Krentz

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Pe muchia dorinței
Amanda Quick

Copyright © 2021 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
Pe muchia dorinței / Amanda Quick
trad. din lb. engleză: Laura Berteanu – București: Lira, 2021
ISBN 978-606-33-8043-3
I. Berteanu, Laura (trad.)
821.111

AMANDA QUICK
Pe muchia dorinței

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA
București

Pentru Rita Frangie, a cărei viziune artistică nu încetează să mă uimească.

Mulțumesc pentru încă o copertă uimitoare.

Și, ca întotdeauna, pentru Frank, cu dragoste.

capitolul 1

Cu șase luni în urmă...

- Zboară pentru mine, Prințesă! spuse ucigașul. Dacă zbori, te las să trăiești.

Mințea.

Amalie Vaughn știa că moartea o aștepta în vârful scării pentru trapez. Nu avea de ales, trebuia să urce până pe platforma îngustă. Lanțul lung, de sârmă, incrustat cu strasuri de sticlă neagră, strălucitoare, i se strângea în jurul gâtului, sugrumând-o. Aducătorul Morții îl folosea ca pe un laț, ca să o controleze.

Urcă pe scară, în urma ei. Lanțul negru îi atârna pe spate, aproape de mâna lui. Din când în când, trăgea cu putere ca să-i arate clar că putea să o despice în două în orice clipă ar fi vrut.

Mai rămăsese numai o singură treaptă până să ajungă pe platformă. A doua zi de dimineață, o să-i găsească trupul neînsuflețit și o să ajungă titlu de prima pagină în ziarul local. *Prințesa Zburătoare moare într-un accident tragic.*

- Te-am privit zburând în spectacolul din seara asta, spuse Aducătorul Morții. Erai așa de drăguță în costumul ăla. Abia am reușit să aștept până acum.

Vocea lui era o parodie hidoasă a gânguriturii unui îndrăgostit. Încerca să o ademenească, să o farmece, să o seducă înspre pierzanie, dar nu-și putea ascunde nerăbdarea și entuziasmul febril.

Aproape că ajunsese în vârful scării. Când privi în jos, văzu că podeaua era luminată de două șiruri de felinare.

Nu avea plasă. Aducătorul Morții aranjase scena cu mare grijă, ca și cum ar fi pregătit un spectacol în fața unui public.

Numele lui adevărat era Marcus Harding. Fusesse angajat să lucreze la montarea echipamentelor. Făcuse treabă bună. Acrobații pe sârmă și artiștii de trapez de la Circul Ramsey verificau întotdeauna echipamentele înainte de antrenamente și de spectacole. Viețile lor depindeau de îndemânarea celor care aranjau sârmele și cablurile.

Marcus Harding era expert – și numai cineva extrem de priceput ar fi știut să saboteze echipamentul în așa fel încât moartea unui acrobat de trapez să pară un accident.

Așa muriseră cele trei artiste din celălalt circ ambulant, își spuse Amalie. În toate cele trei orașele de provincie în care fuseseră ucise acrobatele, poliția ajunsese la concluzia că victimele pieriseră în accidente tragice sau, poate, fuseseră sinucideri. Acum însă era clar că zvonurile șoptite care circulară în lumea circului erau adevărate. Omul căruia i se spunea Aducătorul Morții nu era doar o legendă înfricoșătoare. Exista cu adevărat.

Cu câteva minute în urmă, o trezise punându-i cuțitul la gât. O târâse din patul din rulota ei, îi pusese lanțul negru pe după gât și o forțase să traverseze tabăra pustie a circului.

O împinsese în cortul mare, tăcut și întunecat și o pusese să urce scara până pe platforma trapezului.

Ușurința și îndemânarea cu care se ținea după ea îi spuneau că era obișnuit cu înălțimile și cu echipamentele de trapez. Era foarte sigură că fusesse la rândul lui artist, odinioară.

Tremura atât de rău, încât abia dacă se putea ține de scara de funie. Crescuse la circ și învățase să zboare de la o vârstă fragedă. Trapezul îi era la fel de familiar ca o bicicletă sau o mașină. Dar tremura în seara

asta și nu doar pentru că știa că Harding voia să o omoare. Mai era ceva, dincolo de panică. Simțurile îi erau încetoșate.

Îi trecu prin minte că ucigașul o drogase. Cu siguranță o otrăvise la un moment dat în timpul serii, probabil la cină.

Mâncaseră cu toții aceeași tocană și aceeași supă de legume servită din aceleași oale, dar era posibil ca Harding să-i fi strecurat ceva în mâncare.

Fusese lăsată singură în acea seară. Ceilalți artiști și clovnii, dresorii, vânzătorii de bilete și salahorii erau încă în oraș, sărbătorind o serie de spectacole surprinzător de profitabile în Abbotsville.

Cercul Ramsey era unul dintre puținele spectacole ambulante care supraviețuiseră dezastrului economic ce urmase după Marea Criză din '29, dar nu o duceau nici ei prea strălucit. Trecuseră aproape zece ani de când se prăbușise piața, dar cea mai mare parte a țării încă se mai chinuia să iasă din umbra crizei.

Vânzările de bilete din ultima săptămână fuseseră o rară rază de lumină într-un sezon altfel destul de întunecat.

Ea rămăsese la caravană și se culcase devreme pentru că nu se simțise bine. Nu-și permitea să se îmbolnăvească. Era vedeta spectacolului.

Cercul - familia ei - depindea de ea.

Mintea i se limpezea încet, dar inima încă îi bătea prea repede. Ajunse în capătul scării și trecu pe platforma micuță. Se prinse de unul din stâlpii care susțineau placa îngustă pe care stătea și respiră adânc, ca să se liniștească.

Singurul lucru bun era că Harding nu mai ajungea acum la lanțul negru. Se opri cu câteva trepte mai jos, cu talia la nivelul platformei. Își dădu seama că se temea să urce acolo, lângă ea. Nu era prea mult spațiu. Poate că-i era frică să nu încerce să-l tragă după ea, când se prăbușea.

Fără plasă.

- E timpul să zbori, spuse Harding.

Se prinse cu o mână de scară și scoase cuțitul. Mișcă încet lama din față în spate, ca și cum ar fi vrut să o hipnotizeze.

- Dacă faci așa cum îți spun, spuse el, dacă ești chiar atât de bună pe cât zice toată lumea, dacă ești într-adevăr Prințesa Zburătoare, o să te las să trăiești.

Și atunci Amalie auzi chicotele ascuțite și înfundate. Veneau dinspre șirurile de scaune cufundate în întuneric. Cineva îi privea. Avea parte nu de unul, ci de doi monștri umani în seara asta.

Să nu lași niciodată publicul să vadă că ți-e frică.

- Știm amândoi că n-o să mă lași în viață, spuse ea, luptând cu frica și cu efectele drogului. Nu-ți permiți să faci asta, pentru că știu cine ești. Pot să te identific. Așa că, evident, trebuie să mă omori.

- Zboară, javră proastă! E singura ta șansă. Dacă nu-mi oferi un spectacol, îți tai beregata și te arunc de pe platformă.

Din nou râsetele se auziră din umbră.

- Cine-i prietenul tău din public? întrebă ea.

- Dacă vrei să trăiești, ține-ți gura și zboară!

Se simțea acum ceva mai stăpână pe nervii și simțurile ei. Se aflau pe teritoriul ei. Ea era Prințesa Zburătoare. Trapezul era tărâmul ei. Aici ea era regină.

Și nu lucra niciodată cu plasă.

- Sigur.

Prinse bara, ca și cum s-ar fi pregătit să sară.

- De câte ori ai făcut asta? Se spune că cel puțin trei zburători au fost uciși în ultimele luni. I-ai omorât singur? Sau ai avut nevoie de ajutor?

- Zboară sau mori, Prințesă!

Harding o urmărea cu ochi de șarpe. Îl simțea că era totuși ușor tulburat. Ieșise din scenariul lui. Nu era obișnuit cu așa ceva.

Se jucă puțin cu bara, o testă. Intuiția și experiența o avertizară că ceva nu era în ordine. Într-adevăr, Harding sabotase echipamentul. Dacă zbura pentru el, avea să se prăbușească.

- Nu zbor pentru tine, spuse. Dacă vrei să mă omori, va trebui să vii lângă mine, pe platformă. Nu ai curaj să faci asta.

Harding scoase un răget și urcă în grabă ultimele trepte, ținând cuțitul îndreptat spre talia ei.

- O să-ți scot mațele! zise el.

În acea clipă, în momentul în care trecea de pe scară pe platformă, era cel mai vulnerabil, pentru că-și folosea o mână ca să țină cuțitul și cealaltă ca să se prindă de stâlpul de susținere.

Amalie moștenise reflexele excelente și echilibrul neobișnuit de la tatăl ei. Mai avea și ceea ce tatăl ei numise *intuiție de zburător*. Se bază acum pe ele.

Împinse capătul barei trapezului în Harding chiar în clipa în care acesta se lansa spre ea. Bara de metal lovi brațul în care ținea cuțitul. Nu scăpă tăișul, dar atacul îl luă prin surprindere și-i devie ținta. O rată la câțiva centimetri, apoi se trase în spate pentru o altă lovitură.

- Javră nebună! urlă Harding.

- Îmi câștig existența zburând și o fac fără plasă, spuse ea. Evident că sunt nebună.

Împinse din nou bara înspre mâna lui.

Harding reacționează instinctiv, ridicând brațul ca să blocheze lovitură. Dar îl păcălise. Amalie trase bara înapoi și-l atacă din nou, mânuind bucata lungă de metal ca pe o sulită.

Infuriat, Harding lăasă cuțitul și prinse în schimb bara. Trase cu putere, intenționând să i-o smulgă din mână.

Îi dădu drumul.

Nu se așteptase la asta. Încă se ținea cu o mână de stâlpul de susținere de lângă el, dar își pierduse echilibrul. Instinctiv, se prinse de bară, ca și cum ar fi putut să-l susțină în cazul în care cădea.

Amalie se prinse de stâlpul de lângă ea și, răsucindu-se, îl lovi cu un picior peste gambe. Manevra îl făcu să cadă. Se aruncă într-o parte, continuând să se agațe instinctiv de bară într-un efort disperat de a ajunge din nou cu picioarele pe platformă.

Aparatul sabotat cedă. Bara se desprinse de cabluri.

Harding îi dădu drumul, dar așteptase o clipă prea mult. În lumea zburătorilor, când lucrai fără plasă, o fracțiune de secundă însemna dezastru.

Încercă să se prindă de stâlpul de susținere, dar era acum pe jumătate în aer. Probabil că palma mâinii cu care se ținea transpirase din cauza panicii. Îi alunecă.

Căzu de pe platformă și plonjă în gol. Șocul trupului său lovind pământul bătătorit vibră în noapte.

O tăcere sinistră cuprinse cortul adânc cufundat în umbră. Preț de câteva clipe, Amalie nu se putu mișca. Era șocată de imaginea trupului prăbușit pe pământ.

Sunetul unor pași retrăgându-se în grabă o trezi la realitate. Își aminti de spectatorul lor. Se întoarse repede și scrută umbrele.

Cu coada ochiului, zări o siluetă întunecată mișcându-se repede pe culoarul dintre scaune, îndreptându-se spre ieșire.

Spectatorul dispăru în noapte.

Trebui să facă un mare efort de concentrare ca să coboare înapoi pe scară. Când în sfârșit ajunse pe pământ, tremura atât de tare, încât abia dacă putea sta în picioare. Auzise povești despre zburători care își pierduseră curajul. Se întrebă dacă asta i se întâmpla ei acum. Ce-o să facă dacă n-o să mai poată zbura?

Găsi cuțitul lui Harding pe pământ, nu departe de trupul lui.

Îl luă și-l strânse cu putere. Când ajunse la intrarea cortului, auzi răgetul unui motor, apoi văzu un vehicul îndepărtându-se în grabă. Sunetul se pierdu repede în noapte. Spectatorul părăsise scena.

Asta ar fi trebuit să o liniștească. Probabil că nu trebuia să se teamă de un al doilea atac în scara asta. Dar tot asta însemna și că monstrul care râsese anticipându-i zborul spre moarte era încă în viață.

capitolul 2

Amalie știa că ceva nu era deloc în regulă în momentul în care robotul Futuro aduse valiza pe scenă. Era doar un detaliu; doar ceva în expresia doctorului Norman Pickwell.

Pickwell stătea în picioare, pe podiumul de pe cealaltă parte a scenei. Avea în jur de 50 de ani, o barbă frumos aranjată și ochelari cu rame de aur. Tocmai îi ceruse omulețului mecanic să ducă valiza în spatele cortinei și să se întoarcă pe scenă cu o tavă de ceai.

Nimeni altcineva nu păru să observe expresia speriată care trecu precum o umbră pe chipul lui Pickwell când Futuro reapăru cu valiza, în locul tăvii. Însă Amalie își petrecuse o bună parte din viață făcând cascadorii periculoase în fața publicului. Era o carieră în care cea mai mică greșală de calcul putea fi dezastruoasă. Intuiția i se ascuțise la maximum.

Cu câteva clipe în urmă, Pickwell ținuse o prelegere publicului despre minunile viitorului, atunci când roboții aveau să facă cea mai mare parte din treburi.

Iar acum era în mod evident agitat.

Își reveni repede.

- Futuro, lasă valiza și ia vaza cu flori de pe bancă! îi comandă el.

Amalie se uită la mătușa Hazel, care stătea lângă ea.

Hazel urmărea pătrunsă demonstrația. Nu părea să fi observat ceva în neregulă la ceea ce se petrecea pe scenă. Era în mod clar captivată.

Robotul avea formă umanoidă, cu un corp de aluminiu surprinzător de strălucitor. Nu semăna cu figurile

butucănoase și mătăhăloase pe care le vedeai prin revistele pentru pasionații de științe. Capul amintea de masca funerară a unui faraon din Egiptul antic. Motoare ascunse se învârteau și bâzâiau, făcându-l pe Futuro să îndeplinească ordinele lui Pickwell. Cu ochii mari cântă niște lanterne emanând o lumină stranie, albăstruie, robotul traversă scena și așează valiza pe bancă.

Futuro păru să stea câteva clipe pe gânduri, înainte să ia vaza cu flori în mâinile lui metalice.

Dr. Pickwell părea o idee mai ușurat, dar Amalie era de părere că inventatorul încă arăta îngrijorat.

- După cum vedeți, se adresează Pickwell publicului, Futuro poate îndeplini multe dintre sarcinile unui valet bine instruit. Invenția mea este doar prima din ceea ce prezic a fi un număr nelimitat de omuleți mecanici. În viitor, roboții vor scuti oamenii de muncile periculoase efectuate acum în mine, în șantiere navale și în fabrici.

Un bărbat din primul rând sări în picioare.

- Vrei să spui că mașinile astea afurisite o să ne lase fără locuri de muncă! Din ce o să-și mai poată câștiga un om obișnuit existența, dacă roboții o să facă toată treaba?

Un murmur dezaprobat se răspândește în teatru. *The Palace* era o clădire modernă în foarte modernul oraș Burning Cove. Publicul se compunea în cea mai mare parte din oameni care cumpăraseră biletele pentru că voiau să fie uimiți, uluiți și, mai mult decât orice, distrați. Cei mai mulți dintre bărbați purtau sacouri de seară. Femeile erau îmbrăcate în rochii strălucitoare și pantofi cu toc. Amalie bănuia că foarte puțini dintre cei care ocupau acum scaunele de catifea roșie lucraseră vreodată într-o mină, pe un șantier sau într-o fabrică.

Biletele pentru demonstrația lui Futuro fuseseră scumpe și greu de procurat. Singurul motiv pentru care ea și Hazel se aflau acolo era că inventatorul avusese amabilitatea să le ofere permise de acces. Dr. Pickwell stătea la pensiunea pe care nepoata

și mătușa o deschiseseră recent. De fapt, Pickwell era primul, și până acum singurul, client de la Hanul Plaja Ascunsă.

Ceva mai devreme, Amalie constatasese cu interes că mulți dintre oamenii importanți ai orașului se numărau printre spectatori, printre aceștia și Oliver Ward, proprietarul celui mai mare hotel din Burning Cove. Soția lui, Irene, reporter la *Burning Cove Herald*, stătea lângă el. Avea în mână un carnețel și un creion. Unchiul lui Oliver, Chester Ward, considerat la rândul său inventator cu drepturi depline, îi însoțise și el.

Chester, cu părul grizonant ciufulit și ochelarii mari, semăna cu savantul nebun dintr-un film de groază. Urmărea demonstrația cu un amestec de fascinație și, bănuia Amalie, profundă suspiciune.

Luther Pell, proprietarul celui mai fierbinte club de noapte din oraș, Paradise, ocupa un loc în rândul al doilea. Pell nu era singur. Două persoane îl însoțiseră la spectacol. Amalie bănuia că femeia sofisticată, în rochie elegantă, de lângă el era Raina Kirk, singurul detectiv particular din Burning Cove. În oraș se zvonea că domnișoara Kirk și Luther Pell aveau o legătură romantică.

Bărbatul de pe celălalt scaun de lângă Pell era un străin. Pe Amalie nu o surprindea că nici ea, nici Hazel nu îl recunoșteau. Erau ele însele nou-venite în oraș. Erau încă mulți oameni pe care nu-i cunoșteau. Însă observase suficiente priviri curioase și speculative din mulțime ca să se convingă că bărbatul de lângă Pell nu era din partea locului.

Faptul că părea să fie o cunoștință de-a lui Pell îl făcea în mod automat interesant și totodată foarte posibil periculos. La urma urmei, se zvonea că Luther Pell avea legături cu Mafia. Dacă era adevărat, se putea presupune cu destulă siguranță că orice prieten de-al lui era asociat cu lumea interlopă.

- Nu trebuie să ne temem de roboți, declară dr. Pickwell.

Era evident că sugestia că roboții ar putea lua locul muncitorilor îl enervase. Ridică vocea ca să se facă auzit peste murmurul mulțimii.

- Vă rog să vă gândiți că aceste mașini ar putea lua locul soldaților. Războaiele viitorului vor fi purtate de roboți, nu de oameni. Gândiți-vă câte vieți vor fi salvate.

- Ești nebun! strigă altcineva. Vrei să creezi roboți care să poată să omoare? Și dacă mașinăriile astea ale tale se hotărăsc să se întoarcă împotriva creatorilor și să ne distrugă?

- Nu fi ridicol! își pierdu Pickwell cumpătul. Roboții nu sunt nimic mai mult decât niște dispozitive mecanice. În esență, nu sunt cu nimic diferiți de mașinile pe care le conducem sau de aparatele radio la care ascultăm știrile.

- Mie Futuro mi se pare al naibii de periculos! strigă bărbatul din primul rând.

- Da de unde! spuse Pickwell. Permiteți-mi să vă demonstrez cât de folositor poate fi Futuro. Futuro, cum va fi vremea mâine?

Robotul răspunse cu o voce spartă și scârțâită:

- Va fi ceață de dimineață, dar, până la prânz, vremea va deveni însorită și caldă. Nu sunt așteptate precipitații.

Pickwell se întoarse cu fața spre public.

- Gândiți-vă cât de util ar putea fi să îl aveți pe Futuro la dumneavoastră în casă, gata să vă execute orice comandă. Nu va trece mult timp până când vom avea roboți care să gătească, să curețe sau să spele rufe.

Însă mulțimea nu-i mai acorda atenție lui Pickwell, pentru că Futuro se pusese din nou în mișcare.

- Ce face ău chestia aia? șopti Hazel.

- Habar nu am, zise Amalie.

Priviră împreună cu toți ceilalți cum robotul deschide valiza pe care tocmai o pusese pe bancă. Pickwell își

dădu în sfârșit seama că pierduse atenția publicului. Se întoarse să vadă ce se petrecea la bancă.

Futuro băgă mâinile în valiză și scoase o armă.

Publicul exclamă la unison.

- Nu! strigă Pickwell. Futuro, îți comand să lași arma jos!

Robotul apăsă trăgaciul. De două ori. Împușcăturile răsunară în sala de teatru.

Pickwell zvâcni sub impactul gloanțelor. Deschise gura să strige, dar nu putea vorbi. Se prăbuși pe spate.

Futuro se retrase calm în spatele scenei, dispărând după cortină.

Uluită, Amalie privea fix silueta nemișcată de pe scenă. Făcea parte din număr, își spuse. Cu siguranță era doar o șaradă bizară, menită să șocheze publicul.

Cei mai mulți din jurul ei credeau în mod evident același lucru. Oamenii nu se mișcau. Păreau împietriți.

Însă nu toți rămăseseră stană de piatră din cauza șocului. Amalie zări o mișcare cu coada ochiului. Când întoarse capul, văzu că Luther Pell și străinul care-l însoțea părăsiseră locurile și se îndreptau spre treptele care urcau pe scenă. Se mișcau repede, aproape de parcă s-ar fi așteptat să se întâmple ceva rău.

Când ajunseră în dreptul scenei, li se alătură Oliver Ward, care reușise să se miște cu o viteză surprinzătoare, ținând cont că șchiopăta puternic și era obligat să folosească un baston. Soția lui, Irene, nu era nici ea mult în spate. Ținea caietul într-o mână.

Luther Pell și străinul dispărură în spatele cortinei. Ward se lăsă pe vine lângă Pickwell și-i deschise fracul, scoțând la iveală cămașa albă îmbibată de sânge.

Directorul teatrului urmărise în mod evident demonstrația din ultimul rând. Cobora acum în grabă pe culoarul central, înspre scenă.

- Este vreun doctor pe-aici? strigă el.

Amalie văzu un bărbat de vârstă mijlocie din mijlocul sălii croindu-și drum spre culoarul central.

- Eu sunt doctor, spuse el, cu voce tare. Chemați ambulanța!

Directorul dispăru printr-o ușă laterală, probabil în căutarea unui telefon.

Pe scenă, Ward își folosea ambele mâini ca să încerce să oprească sângerarea. Doctorul sosi și preluă pe dată conducerea.

Luther Pell reapăru din spatele cortinei. Se uită la Oliver Ward și clătină din cap. Expresia lui Ward era sumbră.

Străinul apăru și el în final din spatele cortinei. Avea mâna băgată în sacoul alb, de seară. Amalie zări o sclipire metalică chiar înainte ca haina elegantă să cadă la loc.

Avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă ce văzuse. Apoi pricepu. Ca orice gangster care se respecta, străinul prieten cu Luther Pell venise la teatru înarmat.

capitolul 3

- E un dezastru! anunță Hazel. Suntem ruinate. Total distruse. Nu avem cum să supraviețuim unei asemenea catastrofe.

- Găsim noi o soluție, spuse Amalie. Trebuie să găsim o soluție.

- Nu! se văită Hazel. Suntem terminate. Ascultă la mine, până mâine-dimineață, întreg orașul va spune că locul ăsta e blestemat. Și nu putem supraviețui unor astfel de zvonuri.

Traversă salonul impunător mobilat de la intrarea vilei și se opri în spatele dulăpiorului lăcuit în care țineau băuturile. Înșfăcă o sticlă de brandy, îi smulse dopul și vărsă o cantitate considerabilă într-un pahar. Luă o înghițitură lungă ca să se liniștească, apoi privi în jur.

- La naiba! spuse ea. Și totul părea perfect.

Când venea vorba de o dramă, își spuse Amalie, nici o actriță de la Hollywood n-ar fi putut-o întrece

pe Hazel Vaughn. Fusesse cândva una din principalele vedete ale Circului Ramsey, parte din familia de zburători Fabuloșii Vaughn. Uluiise mulțimi cu mișcările ei îndrăznețe. Era de vârstă mijlocie acum, dar încă știa cum să stăpânească publicul.

Amalie privi paharul de brandy și hotărî că avea și ea nevoie de unul. Se ridică de pe canapeaua masivă din piele și se duse la dulapul cu băuturi. Ridică sticla și își turnă un pahar.

- Știi ce se spune despre ceva ce pare prea frumos ca să fie adevărat, zise ea.

- Dacă am avea bani, aș angaja un avocat și l-aș da în judecată pe agentul imobiliar care ne-a vândut casa asta.

- Ei bine, nu avem bani și, în orice caz, nu cred că am câștiga.

Amalie contemplă camera spațioasă.

- Chiar este ideală pentru genul de han pe care mi-l imaginam.

În ciuda dezastrului ce plana asupra lor, iubea vila. Încă nu-i venea să creadă că deținea o asemenea casă de vis. Vila mare de pe Ocean View Lane părea să fi fost construită la comandă pentru un film de Hollywood, a cărui acțiune se petrecea pe malurile însorite ale Mediteranei.

Cu încăperile spațioase și cu plafon înalt, cu șemineul masiv din piatră, cu pereții înrămați de lambriuri din lemn scump era un exemplu grăitor al stilului colonial spaniol. Încoronată de un acoperiș din țiglă roșie, casa se ridica pe trei niveluri cu încăperi largi și deschise.

Grădinile erau verzi și luxuriante. Portocalii înmiresmau aerul. Un grepfrut umbros oferea un refugiu încântător.

În spatele casei, o verandă închisă în sticlă și fier forjat și o curte interioară creau un spațiu ideal în care să servești micul dejun și ceaiul oaspeților.

Cele două etaje de deasupra parterului fuseseră gândite să acomodeze un număr mare de oaspeți pentru

mogulul hollywoodian care intenționase să dea acolo petreceri grandioase.

O vedere largă asupra întinderii sclipitoare a Oceanului Pacific și accesul ușor la plaja privată completau ansamblul.

„Perfect”, își spuse Amalie. „Cu excepția prostiei cu blestemul.”

- Agentul ar fi trebuit să te avertizeze în legătură cu istoricul vilei, spuse Hazel. Dacă ai fi știut că o clarvăzătoare celebră de la Hollywood a sărit de pe acoperiș cu doar câteva luni în urmă, n-ai mai fi cumpărat casa.

- Te înșeli, Hazel.

Amalie sorbi din brandy și ridică în același timp o mână, cu palma în față.

- Aș fi cumpărat-o oricum. Nu puteam să refuz o asemenea ofertă.

Băgase în vilă întreaga moștenire modestă în a cărei posesie intrase după moartea părinților ei. Trebuia ca hanul să aibă succes.

- Singurul motiv pentru care proprietarul a acceptat să o dea la un preț atât de mic a fost că știa foarte bine că nu putea obține prea mult pe ea, după ce clarvăzătoarea, Madam Zolanda, s-a aruncat de pe acoperiș, spuse Hazel.

- Cu timpul, oamenii o să uite de clarvăzătoarea care a murit aici.

- Poate, admise Hazel. Dar acum, că primul nostru oaspete a fost ucis de propriul robot într-o sală de teatru arhiplină, n-o să mai putem atrage alți clienți.

Amalie își îndreptă umerii.

- Nu avem de ales, trebuie să facem cumva să scoatem profit. O să găsim o cale să transformăm Plaja Ascunsă într-una din cele mai căutate locații din Burning Cove.

- Ai vreo idee cum?

- Nu, deocamdată, dar sunt sigură că o să apară ceva. Amalie mai luă o gură de brandy, apoi lăsă paharul.

- Până atunci, mă duc sus să arunc o privire prin camera lui Pickwell.

- E trecut de miezul nopții, spuse Hazel. Putem să-i strângem lucrurile mâine. Nu e nici o grabă.

- Cred că ne putem aștepta la o vizită din partea poliției mâine la prima oră, zise Amalie. Vreau să examinez camera înainte de asta.

Hazel o privi lung.

- Poliția?

- Dacă Pickwell nu supraviețuiește, moartea lui va deveni în mod oficial o crimă.

- Ucis de un robot, spuse Hazel, cutremurându-se. Îți dă fiori, zău dacă nu. A fost ca o scenă dintr-un film de groază.

Amalie se gândi și ea preț de câteva clipe.

- Da, chiar așa a fost.

- N-o să uit niciodată ce s-a întâmplat în seara asta pe scenă. Încă nu pot să cred că mașinăria aia și-a ucis inventatorul.

- Și mie-mi vine greu să cred că a fost așa, spuse Amalie.

Se duse în spatele barului din lemn lustruit pe care ea și Hazel hotărâseră să-l folosească drept birou de recepție și deschise ușa încăperii micuțe care fusese utilizată cândva drept garderobă. Luă o cheie dintr-un cârlig de alamă.

- Ce te aștepti să găsești? întrebă Hazel.

- Habar nu am.

Amalie traversă holul înspre scara cea mare. Se opri cu o mână pe stâlpul ornamentat și se uită la Hazel.

- Dar ce s-a întâmplat pe scenă în seara asta nu-mi dă pace.

- Sunt sigură că a afectat pe toată lumea. Dar pe tine ce anume te îngrijorează? Vreau să zic, pe lângă faptul că probabil că o să dăm faliment în mai puțin de o lună.

- Chiar tu ai spus - crima asta a fost ca o scenă dintr-un film de groază.

Hazel se pregătea să-și mai toarne niște brandy. Ezită.

- Adică?

- Filmele sunt iluzii elaborate gândite să păcălească spectatorii. Poate că n-ar trebui să credem chiar tot ce ne imaginăm că am văzut pe scenă în seara asta.

- Hmm!

Hazel părea intrigată.

- Crezi că dr. Pickwell și-a înscenat propria moarte?

Amalie își aminti expresiile sumbre pe care le văzuse pe chipurile lui Oliver Ward și Luther Pell. Apoi își aminti de străinul care purtase o armă sub sacoul de seară.

- Sunt aproape sigură că Pickwell a fost împușcat cu gloanțe adevărate în seara asta, spuse ea. Dar nu sunt foarte sigură că robotul este de vină.

- Cum poți să spui asta? Am văzut cu ochii noștri că robotul l-a împușcat pe Pickwell.

- Poate că am văzut doar ce trebuia să vedem. Gândește-te, Hazel! Noi două știm prea bine cât de ușor este să amăgești publicul.

- Adevărat. Dar sângele lui părea real.

- De acord.

Hazel își strânse buzele.

- Nu ți s-a părut ciudat că primii care au dat fuga pe scenă au fost gangsterii ăia doi, Pell și amicul lui?

- Și Oliver Ward și soția lui s-au îndreptat spre scenă.

- Sigur, dar Irene Ward este reporter. Era firesc să vrea să prindă subiectul și la fel de firesc e că soțul ei a vrut să nu o piardă din ochi. Nu aveau de unde să știe că robotul n-o să se întoarcă și n-o să înceapă iar să tragă. Dar de ce s-au implicat Pell și străinul?

- Habar nu am, spuse Amalie.

Hazel oftă din greu și se prăbuși într-unul din fotoliile uriașe. Privi posacă în șemineul în care nu ardea nici un foc.

- Presupun că asta înseamnă că n-o să mai primim banii pe cameră, spuse ea. Nu poți să taxezi un mort.

- Nu știm încă sigur că Pickwell a murit, zise Amalie, încercând să-și păstreze optimismul. Mă întorc repede.

- Stai cât vrei. Doar nu se poate spune că avem o vilă întreagă plină de oaspeți de care trebuie să ne ocupăm.

Amalie urcă repede scările. Una peste alta, fusese o seară foarte ciudată. Nu voia să recunoască, dar era posibil ca Hazel să aibă dreptate. Poate că dezastrul din seara aceasta de la The Palace avea să le afecteze afacerea.

Când ajunse la etaj, o apucă în lungul holului. Ea și Hazel avuseseră grijă să-i dea lui Pickwell cel mai bun apartament.

Adică, al doilea.

Strict vorbind, numărul șase nu era cea mai luxoasă cameră din vilă. Acest titlu aparținea apartamentului care fusese folosit de Madam Zolanda, dar, după ce aruncaseră o privire, Amalie și Hazel hotărâseră să nu-l scoată la închiriat pe acesta. Lucrurile clarvăzătoarei - hainele ei colorate, obiectele personale, bijuteriile, costumele și pantofii - erau încă acolo.

Fostul proprietar al vilei îi dăduse instrucțiuni agentului imobiliar să vândă casa cu tot ce se găsea în ea. Când intrase în posesia vilei, Amalie intrase automat în posesia a tot ceea ce se găsea în apartamentul Zolandeii. Nu era nimic cu adevărat de valoare, dar erau câteva bijuterii și câteva șaluri și rochii făcute din materiale scumpe. Planul era să vândă în mod discret o pereche de cercei, sau o brățară, sau poate un turban sau o rochie dacă și când situația financiară a hanului devenea cu adevărat disperată.

Tocmai strecura cheia în broasca ușii cu numărul șase, când auzi huruitul înfundat al unui motor puternic intrând pe alee. Ascultă cu atenție. O mașină scumpă, hotărî.

Prin urmare, nu era poliția.

Intră în camera întunecată și o traversă grăbită până la ușile franțuzești care se deschideau într-un balcon micuț.

Trăgând adânc aer în piept, deschise ușile și ieși pe balcon. Având grijă să nu privească direct în jos în umbrele dense ale grădinii, strânse în mâini balustrada de fier forjat și își concentră privirea pe alea lungă.

Razele îngemănate ale unor faruri strălucitoare străpungeau întunericul, îndreptându-se direct spre intrarea vilei.

Se simți cuprinsă de un val de teamă. Era sigură că omul din mașina scumpă nu aducea vești bune.

Se grăbi să intre înapoi în casă, se opri să închidă ușile balconului, apoi ieși în hol.

Sonerie răsună chiar în clipa în care ajungea în capul scărilor. O văzu pe Hazel zorind spre ușa de la intrare.

- Mă întreb oare cine o fi? spuse Hazel. După cum sună, pare să fie o mașină scumpă. Poate că e cineva care tocmai a ajuns din L.A. și vrea o cameră, pentru că hotelul e plin. Poate că nu suntem totuși sortite pierzaniei.

- Hazel, așteaptă... spuse Amalie.

Dar era prea târziu. Hazel deschidea deja ușa mare de la intrare.

- Bun venit la Hanul Plaja Ascunsă, ciripi ea. Aveți noroc. Cred că mai avem o cameră... Oh!

Din capătul scărilor de unde stătea, Amalie îl putea vedea pe bărbatul care stătea pe treptele din fața casei. Un fior de gheață o străbătu în clipa în care îl recunoscu. Asociatul misterios al lui Luther Pell, străinul care ascundea o armă sub haina de seară, umplea acum întreaga ușă.

- Mulțumesc, spuse el. Îmi cer scuze că vă deranjez la o asemenea oră. Numele meu este Matthias Jones. Pot să intru?

Vocea lui, întunecată și misterioasă, trimise frisoane electrice pe ceafa lui Amalie. Nu avusese niciodată o asemenea reacție la vocea unui bărbat. Probabil că ar fi trebuit să o îngrijoreze.

- Ei, dacă tot ați venit, spuse Hazel, ieșind din rolul de gazdă amabilă, puteți să și intrați.

- Mulțumesc, spuse Matthias.

Intră în hol și înclină capul în fața lui Hazel, cu o politețe gravă. După care își îndreaptă numaidecât atenția asupra lui Amalie. O privi coborând scările cu o expresie care părea să imbine interesul rece cu o hotărâre de gheață. Intuiția îi spunea că încerca să stabilească dacă avea să reprezinte o problemă pentru el.

Ar fi putut să-i spună că răspunsul era da.

„Mi se pare cinstit”, își spuse. Ajunsese deja la concluzia că el avea să fie o problemă pentru ea.

Matthias Jones era zvelt, cu umeri lați, cu acel tip de trăsături puternice și îndârjite care nu ar fi putut fi niciodată catalogate drept frumoase. Nasul îndrăzneț, maxilarul încheștat și ochii arzători de culoarea chihlimbarului îl făceau să semene cu un animal de pradă. Nu era neobișnuit de înalt, însă reușea cumva să domine încăperea.

Purta aceleași haine de seară pe care le avusese și mai devreme – aceiași pantaloni cu dungă apretată, aceeași cămașă albă, același papion negru. Și purta aceeași haină de seară, expert croită de un maestru, în așa fel încât să ascundă un toc de umăr. Asta însemna că probabil avea încă și arma.

Era foarte sigură că nu o să plece până ce nu-și termina treaba pe care venise să o facă. Matthias Jones era deopotrivă un obiect imobil și o forță irezistibilă.

– Cu ce vă putem ajuta, domnule Jones? întrebă ea, abordând atitudinea distantă și calmă a unui administrator de pensiune care nu-și pierde niciodată stăpânirea de sine.

– Înțeleg că dr. Norman Pickwell stătea la dumneavoastră, spuse Matthias. Aș vrea să mă uit prin camera dumnealui.

Scurtului moment de speranță al lui Hazel îi luase locul o adâncă suspiciune.

– Sunteți polițist?

Între artiștii de circ și polițiști exista o lungă istorie de relații tensionate – și asta dacă e să ne exprimăm

blând. Când circul era în oraș, le era mult prea ușor polițiștilor să dea vina pe artiștii zgomotoși și agitați pentru toate relele care se întâmplau în comunitate cât timp erau acolo. Ți s-a furat portofelul din buzunar în timp ce te uitai la numărul de dans pe sârmă? Ți-au dispărut câteva unelte din șopronul din spate? De vină erau circarii!

- Nu, spuse Matthias. Nu sunt polițist. Fac o favoare unui prieten.

Informația ar fi trebuit să vină ca o ușurare, își spuse Amalie. În schimb, nu făcea decât să-i confirme bănuiala de mai devreme. Matthias Jones avea aproape sigur legături cu Mafia.

- Dacă nu sunteți detectiv, spuse ea, de ce v-am lăsa să vă uitați prin camera domnului Pickwell?

Matthias o privi cu ochi care nu trădau nimic altceva decât un control glacial.

- Pickwell nu a supraviețuit, spuse el. A murit în ambulanță, în drum spre spital.

Hazel oftă.

- Oh, vai!

Amalie nu-și dezlipi privirea de Matthias.

- Înțeleg, spuse ea. Îmi pare foarte rău să aud asta. Dar tot nu înțeleg de ce v-am permite să-i examinați bunurile.

- Este o poveste lungă, despre care nu-mi este îngăduit să vorbesc. Tot ce vă pot spune este că sunt pe urmele unui criminal. Am motive să cred că l-a ucis pe Pickwell în această seară.

Sprâncenele lui Hazel se împreunară.

- Așadar sunteți detectiv?

- Credeam că am vorbit foarte clar, spuse Matthias. Nu sunt polițist. Desfășor o investigație privată, pentru un prieten.

Amalie îl privi mijind ochii.

- Sunteți detectiv particular?

- Ceva de genul ăsta.

- Ce este de investigat? întrebă Hazel. Futuro, robotul, la împușcat pe dr. Pickwell. Am văzut totul. Toți cei din sală au fost martori, inclusiv dumneavoastră.

- Robotul a apăsat trăgaciul armei, spuse Matthias. Dar sunt sigur că persoana pe care o urmăresc a aranjat să se întâmple acest lucru.

- Cum este posibil? întrebă Amalie.

- Nu știu, spuse Matthias. Cu puțin noroc, o să găesc ceva în camera lui Pickwell care să-mi ofere răspunsul la această întrebare.

Băgă mâna în haină. Lui Amalie i se opri respirația.

Dar Matthias nu scoase pistolul. Îi întinse în schimb un cartonaș cu un număr de telefon.

- Sunați la numărul acesta, spuse el.

Începu din nou să respire.

- Cine o să-mi răspundă?

- Un detectiv de la poliția din Burning Cove. Numele lui este Brandon. Se ocupă de investigația morții lui Pickwell. Vă poate asigura că sunt autorizat să examinez camera lui Pickwell.

Amalie se uită la Hazel, care ridică din umeri.

- Sună, spuse Hazel. Nu ne trebuie și mai multe probleme.

Amalie traversă încăperea până la biroul de recepție și ridică receptorul unui telefon cu email alb și auriu. La fel ca tot restul mobilierului, fusese inclus în prețul vilei.

Formă numărul. O voce aspră de bărbat răspunse:

- Brandon. Criminalistică.

Amalie auzi țâcănit de mașini de scris și voci masculine în fundal.

- Sunt Amalie Vaughn de la Hanul Plaja Ascunsă, spuse ea. Sunt aici cu un anume Matthias Jones. Spune că are autoritatea să examineze camera rezervată de dr. Pickwell. Este adevărat?

- Da, spuse Brandon, cu o voce obosită. Lăsați-l pe Jones să se uite oriunde vrea!

- Nu înțeleg, spuse Amalie. Dacă este o chestiune de poliție, de ce nu sunteți dumneavoastră aici, sau altcineva din departamentul dumneavoastră, ca să vă ocupați de anchetă?

- Pentru că nu este o chestiune de poliție, slavă Cerului! Este o chestiune care-l privește *personal* pe Luther Pell. Asta înseamnă că oamenii ca mine și ca dumneavoastră vor să stea cât mai departe cu putință de toată povestea. Ați înțeles?

- Da, zise Amalie. Cu siguranță am înțeles. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă țin departe de problemele domnului Luther Pell, dar se pare că am aterizat în mijlocul lor.

De la celălalt capăt al firului se auzi un oftat lung.

- Știu. Îmi pare rău pentru asta, domnișoară Vaughn. Sfatul meu? Cooperati cu Jones. Cu cât se uită mai repede prin camera lui Pickwell, cu atât mai repede vă va lăsa în pace.

- Mulțumesc pentru acest sfat deosebit de util, domnule detectiv Brandon.

Puse receptorul în furcă și ridică privirea spre Matthias Jones.

- Veniți cu mine, spuse ea.

- Mulțumesc, zise Matthias. Apreciez cooperarea dumneavoastră.

- Nu-mi mulțumiți. Eu și Hazel suntem nou-venite în oraș, dar am priceput deja cum merg lucrurile. Sunteți prieten cu Luther Pell, iar Pell este unul din oamenii care controlează orașul. Asta înseamnă și departamentul de poliție din Burning Cove.

- Cred că exagerați.

- Nu, domnule Jones, spuse Amalie. Aceasta este realitatea aici, în Burning Cove.

capitolul 4

Amalie Vaughn nu îl plăcea. Abia îl întâlnise, dar deja trăsese concluzia că, la fel ca Luther, avea legături cu lumea interlopă.

Avea dreptate.

Ar fi vrut să-i spună că existau circumstanțe atenuante, dar știa din experiențele trecute cât de problematic era să încerci să explici o situație personală. Dilema era că nu putea risca să-i dea prea multe informații din două motive. Primul pentru că, dacă nu era implicată în moartea lui Pickwell, nu voia s-o tragă și mai adânc în toată povestea. Cu cât știa mai puține, cu atât era mai bine. Cel puțin pentru moment. Al doilea motiv pentru care nu-i putea spune ce se petrecea era acela că nu avea cum să știe încă dacă putea avea încredere în ea.

Își îngădui însă să admire priveliștea în timp ce o urma pe scara impresionantă. Se mișca cu o grație fluidă, o siguranță și o agilitate care-l făceau să se gândească la pisici și la balerine. Luther îi spusese că, până de curând, fusese artistă de trapez. Nu-i era cătuși de puțin greu să creadă. Ceva din ochii ei verzi-căprui îi spunea că, asemenea felinelor și dansatoarelor, știa cum să aterizeze în picioare. Purta o rochiță galbenă vaporosă, care-i scotea în evidență silueta subțire și pantofii cu cataramă și toc înalt, deasupra cărora se vedea o pereche de glezne excelente. Părul ei șaten, de culoarea cafelei, era pieptănat cu cârare într-o parte și-i cădea în valuri pe umeri.

Când ajunseră în capătul scărilor, îl conduse pe coridor și deschise ușa cu numărul șase. Păși în încăpere și se opri să aprindă lumina.

Examină repede apartamentul. Era mobilat cu piese scumpe – un pat impresionant și un fotoliu din piele, pentru citit.

O oglindă ovală frumoasă era montată pe perete, deasupra unei comode. Ușa băii era întredeschisă, lăsând să se vadă faianța strălucitoare, în plăci verzi și negre.

Un geamantan era așezat pe raftul pentru bagaje.

- Nu pare să fi fost deranjat ceva, spuse el. Asta e bine.

- Vai, nu pot să vă spun cât de mult mă bucur să știu că nu mă bănuieți că am furat ceva din lucrurile unui oaspete de-al meu! spuse Amalie.

Fiecare cuvânt era îmbibat în acid. Nu era nevoie să ai puteri supranaturale ca să-ți dai seama că era foarte supărată.

- Îmi cer scuze, spuse el. Evaluam doar situația. Nu o luați personal.

Îi adresă un zâmbet tăios.

- Credeți-mă, domnule Jones, o iau foarte personal.

Atmosfera fusese de la bun început tensionată între ei, iar lucrurile se deteriorau rapid. Asta nu-l ajuta. Încercă să găsească ceva cu care s-o îmbuneze, dar nu se pricepuse niciodată să-i farmece pe cei din jur, mai ales că acest lucru presupunea de cele mai multe ori să mintă cu nerușinare. Era un mincinos excelent - senzațional chiar. Dar prefera să evite minciuna, de câte ori era posibil. Se gândea la talentul lui de a minți la fel cum se gândea la arma pe care o purta - era o unealtă utilă, pe care era bine să o ai la îndemână la nevoie, dar nu ceva pe care să vrei să te bazezi în fiecare zi.

- Voi fi cât se poate de rapid, zise el.

- N-aveți decât să faceți ce vreți.

Amalie indică încăperea cu un gest larg.

Apoi își strânse brațele la piept și se propti cu un umăr în perete.

- Dar o să mă uit. Din câte știu eu, puteați foarte bine să intrați în casa și în pensiunea mea ca să scotociți prin lucrurile domnului Pickwell și poate să vă și serviți cu câte ceva.

Vorbele ei îl înțepară, mai ales că acuzația nu era în întregime lipsită de adevăr.

- Credeam că Brandon v-a asigurat că sunt de încredere.

- Brandon nu a făcut nimic de genul ăsta. Mi-a explicat doar în termeni foarte clari că dumneavoastră și Luther Pell lucrați împreună. Dacă vreți să știți, am luat-o ca pe un avertisment, nu ca pe o certificare a caracterului dumneavoastră neprihănit.

- Nu aveți încredere nici în Luther Pell?

- Nu l-am cunoscut personal, dar am auzit ce se spune despre el. Este evident că vorba lui e lege în orașul ăsta, cel puțin când vine vorba de poliția locală.

Matthias își dădu seama că strângea din dinți, dar nu avea timp să o convingă că Pell era un cetățean de frunte al comunității. Era, de fapt, foarte îndoielnic că ar fi reușit să o convingă de acest lucru, pentru că Luther Pell nu era chiar neprihănit ca neaua. „Și nici eu nu sunt”, își spuse.

Renunță la conversație și se concentrează asupra geamantanului. Nu era încuiat, iar asta-i spuse că nu avea să găsească nimic util înăuntru. Când îl deschise, văzu câteva perechi de chiloți frumos împăturite, o cămașă curată și o trusă cu mai multe obiecte de toaletă masculine, inclusiv un set de bărbierit.

Amalie se desprinsese de perete, își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și se apropie de geamantan.

- Nu și-a scos toate lucrurile din geamantan, spuse ea, pe un ton surprins. Ce-i drept, părea încordat și nervos.

- V-a spus cât avea de gând să stea? întrebă Matthias.

- Rezervarea era pentru două nopți. A spus că se aștepta la multă publicitate după demonstrație și că voia să fie disponibil să dea interviuri reporterilor. Pickwell a fost primul meu oaspete. Din păcate, nu am cerut plata în avans.

Matthias scoase un briceag din buzunar, îl deschise și tăie căptușeala geamantanului.

- Ce faceți? strigă Amalie. Este proprietatea personală a doctorului Pickwell.

- V-am spus, Pickwell e mort.

- Da, dar asta nu înseamnă că-i puteți distruge bunurile. Probabil că familia lui va veni în câteva zile să-i ia lucrurile. Ce să le spun oamenilor când o să vadă că cineva i-a tăiat geamantanul?

- Trimiteți-i la mine!

Nu vedea nici un semn că geamantanul ar fi avut un fund fals sau vreun compartiment secret. Se duse la dulap. Când deschise ușa, văzu un sacou bleumarin și o pereche de pantaloni crem.

- Cu astea era îmbrăcat mai devreme, când a venit cu trenul, spuse Amalie. Îmi amintesc că l-am întrebat despre robot. A spus că l-a transportat într-o ladă de lemn, pe care asistentul lui o dusesse de la vagonul de bagaje direct la teatru.

Matthias ridică privirea spre ea.

- Numele asistentului este Charlie Hubbard. A dispărut în seara asta. Îl caută poliția. Pickwell a rezervat o cameră și pentru Hubbard?

- Nu, cel puțin nu la hanul meu. A spus că asistentul o să stea tot timpul cu robotul, până la demonstrație. Mi-a lăsat impresia că treaba lui Hubbard era să-l păzească pe Futuro.

- Interesant.

- E posibil ca Pickwell să-l fi cazat pe Hubbard la un hotel mai puțin costisitor. Plaja Ascunsă nu e chiar cel mai ieftin loc din oraș, spuse Amalie. Poliția crede că Hubbard a avut vreo legătură cu faptul că Futuro l-a omorât pe Pickwell?

- Hubbard fie a fost implicat, fie a avut nenorocul să fie un martor nevinovat, care a văzut prea multe. Este singura persoană în măsură să știe ce se petrecea în culise.

- Nu mai era nimeni altcineva în spatele cortinei?

- Nu, doar Hubbard. Directorul teatrului The Palace a spus că Pickwell a insistat ca asistentul lui să fie singurul căruia să i se permită accesul în spatele scenei.

- Probabil că Pickwell se temea să nu i-l fure cineva pe Futuro, spuse Amalie.

- Mă îndoiesc. Chestia aia cântărește aproape o sută de kilograme. Ar fi greu de cărat, fără să atragi atenția. Cel mai probabil, Hubbard are legătură cu incidentul. A fost ultima persoană care a avut acces la robot. Într-un fel sau altul, nu cred să mai rămână mult timp în viață.

- De ce spuneți asta? rosti Amalie în șoaptă, evident uluită.

- Și-a jucat rolul, nu mai e nevoie de el.

- Cine nu mai are nevoie de el?

- Las-o baltă, spuse Matthias. Câte geamantane avea Pickwell cu el când s-a cazat?

Amalie se concentrează, în mod clar făcând un efort să-și îndrepte gândurile spre altceva.

- Două. L-am ajutat să le care. Unul era valiza cu care a intrat robotul pe scenă. Era foarte grea. Dr. Pickwell a fost foarte alarmat când am vrut să o iau. A insistat să o ducă personal în cameră. M-am gândit că se purta ca un gentleman.

- Nu, proteja ce era înăuntru. Nu voia să scape valiza din ochi, nici măcar o clipă.

- A spus că înăuntru era echipamentul de care avea nevoie pentru demonstrație. De ce sunteți atât de interesat de bagajele lui Pickwell?

- Pentru că în povestea asta par să apară mai multe valize.

Amalie se cutremură.

- Totul e atât de bizar. Încă nu pot să cred că dr. Pickwell a fost omorât de un robot.

- Nici eu.

Amalie îl privi gânditoare.

- Atunci, ce anume s-a întâmplat în seara asta?

- Nu știu, dar intenționez să aflu, spuse el.

Continuă să se miște metodic prin încăpere, deschizând sertare, căutând sub pat, dând la o parte pernele de pe scaune și examinând draperiile pe toate părțile.

Dar era destul de sigur acum că urma doar procedura de bază. Totuși, trebuia să fie sigur.

Când termină, intră în baie și relua întregul proces.

Amalie veni și se așeză în ușa.

- Știți, dacă mi-ați spune ce anume căutați, v-aș putea ajuta.

Matthias deschise dulăpiorul.

- Caut ceva, orice, care să-mi ofere o pistă.

- Asta nu e de prea mare ajutor.

- Știu.

- Faceți deseori chestii de genul ăsta?

Privi spre ea.

- Ce fel de chestii?

- Intrați cu forța în casele oamenilor și le scotociți prin lucruri, fără să aveți habar ce anume căutați?

- Doar când mă plictisesc și nu găsesc nimic mai interesant de făcut.

Așa. Nu era o minciună, era sarcasm. Era o diferență.

Intenția conta.

Amalie îi întoarse spatele, ieși din baie și se opri în camera adiacentă, cu brațele strânse la piept.

Matthias abandonă cercetările puțin mai târziu și se duse și se așeză în mijlocul dormitorului, încercând să găsească un alt unghi. Îi era greu să gândească logic pentru că Amalie stătea cu ochii pe el de parcă s-ar fi așteptat să-i fure prosoapele.

- Înțeleg că nu ați găsit ce sperați să găsiți aici, spuse ea.

- Nu.

- Îmi dau seama că nu o să-mi spuneți despre ce e vorba, dar cred că-mi datorați un răspuns la cel puțin o întrebare.

- Depinde de întrebare.

- Sunteți singura persoană care caută acest lucru misterios? Sau eu și Hazel trebuie să ne facem griji că o să mai apară încă cineva care să ne solicite accesul în camera domnului Pickwell?

Matthias se gândi preț de aproximativ o jumătate de secundă.

- Asta, spuse el încet, e o întrebare foarte bună.

Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

- Pentru moment, cred că dumneavoastră și Hazel sunteți în siguranță. Dar dacă vine cineva și cere să-i vadă lucrurile lui Pickwell sau pretinde că-i este rudă, vă rog să sunați numaidecât la acest număr.

Amalie luă cartonașul și îl privi lung.

- Este numărul de la Hotelul Burning Cove.

- De la recepție, mai exact. Stau la Burning Cove. Oricine răspunde mă va anunța imediat.

- Cu siguranță voi lua în calcul cu mare atenție solicitarea dumneavoastră.

Amalie îi adresă un zâmbet de gheață.

- Mai doriți și altceva, domnule Jones?

Mințea de înghețau apele.

- Este o chestiune extrem de serioasă, domnișoară Vaughn, spuse el. Credeți-mă, nu vreți să vă amestecați.

- Se pare că sunt deja amestecată, fie că vreau, fie că nu, domnule Jones.

Avea dreptate.

- Vreau să-mi dați cuvântul că mă veți suna imediat dacă mai vine cineva să pună întrebări despre Pickwell sau dacă încearcă să-i revendice lucrurile, spuse el.

Amalie ridică din umeri cu un gest delicat.

- V-am spus că o să mă gândesc.

- O să vă gândiți?

- Nu sunteți singurul care se confruntă cu o problemă serioasă. Se pare că nu înțelegeți potențialul dezastru cu care ne confruntăm acum eu și mătușa mea.

- Despre ce vorbiți?

- Am făcut o afacere foarte bună când am cumpărat vila asta, spuse Amalie. Am aflat ulterior că fostul proprietar a aruncat-o pe piață la un preț de nimic din cauza unui eveniment straniu care s-a petrecut recent aici. O celebră clarvăzătoare de la Hollywood s-a aruncat

de pe acoperiș, după ce și-a prezis moartea în timpul spectacolului de la *The Palace*. Adică același teatru în care a fost ucis Pickwell în seara asta.

Matthias se încruntă.

- Vorbiți despre Madam Zolanda, vedeta hollywoodiană căreia i se spunea „clarvăzătoarea starurilor“?

- Da. Și acum a avut loc încă o moarte, și mai șocantă. Iar victima era, să vezi întâmplare, cazată chiar aici, la Hanul Plaja Ascunsă, aceeași vilă în care stătea Madam Zolanda când a sărit de pe acoperiș.

În sfârșit înțelese care era problema.

- Coincidență, spuse.

Acum el era cel care mințea. Nu credea în coincidențe, dar asta nu făcea decât să încâlcească și mai mult situația. Ce naiba se petrecea în *Burning Cove*?

Amalie îl privi cu o expresie atotștiutoare.

- Nu credeți cu adevărat că a fost o coincidență, nu?

- Domnișoară Vaughn, vă asigur...

- Oh, mai tăceți! Puteți să mă asigurați toată noaptea, dar când titlurile o să apară pe prima pagină din *Burning Cove Herald* mâine-dimineață am foarte mari îndoieli că o să creadă cineva că a fost o coincidență. Oamenii o să discute la micul dejun despre blestemul clarvăzătoarei moarte.

- Era o impostoare, spuse el automat.

- Chiar așa? Și mă rog de unde știți dumneavoastră că Zolanda era o impostoare?

Matthias ridică din umeri.

- Mă trag dintr-o familie cu multe generații de clarvăzători. Sunt sigur că Zolanda era o impostoare.

Amalie îl privea evident uluită.

- Ce? reuși în sfârșit să îngaime.

Încercă din nou să găsească ceva cu care s-o liniștească. Nu reuși.

- Nu contează, zise în schimb.

- Nu contează? Tocmai mi-ați spus că vă trageți dintr-o familie de falși clarvăzători. Cum aș putea să ignor asta?

- Nu am spus că sunt falși.
- Chiar credeți că așa ceva există?
- Ce cred eu, spuse el cu băgare de seamă, este că există intuiție. Iar în clipa de față intuiția îmi spune că avem chestiuni mai importante de care trebuie să ne ocupăm.
- Asta chiar așa este. Până mâine la prânz, probabil că întreg orașul o să numească frumosul meu han „Vila Ucigașă” sau „Capcana Morții”.

Matthias zâmbi șters.

- Parcă ar fi titlul unui film de groază.
- Da, chiar așa.
- Sunt sigur că exagerați.
- Nu, domnule Jones, sunt realistă. Mai mult, bârfele nu se vor opri la marginea orașului. Având în vedere fascinația publicului față de roboți, povestea că Pickwell a fost ucis de propria invenție va căpăta amploare națională. Și cum credeți dumneavoastră că-mi va afecta afacerea o astfel de publicitate?

Nu prea știa ce să-i spună. Avea dreptate. Articolele din ziar probabil că o să aibă un impact negativ asupra hanului, cel puțin o vreme. Nu că pensiunea ar fi fost acum plină de clienți.

- Vorbele o să se potolească în cele din urmă, spuse el, încercând din nou să o liniștească cu o minciună.

- Cam cât credeți că o să treacă până ce lumea o să uite? Șase luni? Un an? Nu am mai mult de două luni, cel mult. Am investit în hanul ăsta până la ultimul bănuț. Poate că o să reușesc să vând câteva piese de mobilier și o parte din lucrurile care mi-au rămas de la Zolanda, dar asta n-o să mă țină decât puțină vreme pe linia de plutire. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vând. Și n-o să obțin nici pe departe cât am investit.

- O să găsim noi ceva, zise Matthias.

- Noi? Dumneavoastră n-o să găsiți nimic, domnule Jones. Sunteți prea ocupat să căutați pista aia importantă, ați uitat? Eu sunt proprietara Hanului Plaja Ascunsă și eu va trebui să găesc o soluție ca să-mi salvez afacerea.

- O să discut cu Luther Pell. Sunt sigur că poate aranja să vă trimită niște clienți.

- Mafioți? Nu, mulțumesc. Nu cred că ar face prea bine pentru reputația hanului, dumneavoastră ce părere aveți?

- Clienții sunt clienți.

- Ascultați-mă bine, domnule Jones. Nu o să discutați despre problemele mele financiare cu Luther Pell. E clar?

- Bine, bine, ușurel. Pentru moment, dați-mi doar cuvântul că o să mă sunați dacă vine cineva să întrebe de Pickwell sau de lucrurile lui.

Bătu cartea de vizită cu numărul de telefon de podul palmei.

- Dacă o să sun sau nu o să depindă.

- De ce?

- De ce răspunsuri o să primesc de la persoana care o să vină să se intereseze de oaspetele meu decedat.

- La naiba, domnișoară Vaughn! Recunosc că vă ascund informații, dar este spre binele dumneavoastră.

- În mod ciudat, nu-mi pot aminti nici măcar o singură ocazie când cineva să-mi fi făcut o favoare ascunzându-mi informații. Și, ca să știți, replica asta cu *este spre binele dumneavoastră* este absolut cel mai prost motiv din lume.

- Bine, calmați-vă...

- Noapte bună, domnule Jones. Dacă mai stați mult pe-aici, va trebui să vă taxeze pentru o noapte petrecută la mine la han.

capitolul 5

Pickwell era mort, dar se răzbunase de dincolo de mormânt. Ticălosul îi dusesese pe toți de nas.

Charlie Hubbard se uita la mașina de scris voluminoasă și grea pe care o găsisese în valiză. Nu știuse

la ce să se aștepte atunci când o deschisese – doar că orice ar fi fost cântărea câteva kilograme bune.

Ultimul lucru la care se așteptase fusese o mașină de scris – și încă una nefuncțională.

Era furios. Dar era și foarte speriat.

Așteptase o șansă întreaga lui viață. Nimic nu merse-se vreodată în favoarea lui. Un șir de slujbe fără viitor care-l ajutaseră să supraviețuiască în anii cei mai răi ai crizei financiare, dar la limită. Cu un an în urmă, începuse să lucreze pentru nebunul Norman Pickwell. La început crezuse că în sfârșit dăduse și peste el norocul. Era o slujbă stabilă și stătea aproape tot timpul înăuntru. Apoi descoperise de ce plecase ultimul mecanic al lui Pickwell.

Inventatorul fusese extrem de paranoic și predispus spre ieșiri violente. În repetate rânduri, Charlie fusese nevoit să se ascundă sub un banc de lucru ca să nu fie lovit de vreo unealtă sau bucată de metal pe care Pickwell o aruncase spre el.

Cu o săptămână în urmă, păruse că în sfârșit i se schimbare și lui norocul. Cineva îi oferise mai mulți bani decât se așteptase el să vadă vreodată. Tot ce trebuia să facă era să fure una din valizele lui Pickwell în seara cu demonstrația robotului.

Riscase totul pentru o mașină de scris stricată. Îl aștepta dezastrul și știa exact cine era de vină – persoana care-i promisese mai mulți bani decât în visele lui cele mai îndrăznețe.

Planul păruse atât de simplu la început. Treaba lui era să faciliteze accesul unei persoane pe ușa din spate, să ajute această persoană să îmbrace costumul de robot, să se asigure că erau schimbate valizele și să o ducă apoi pe cea furată la parcul auto abandonat. I se spusese că cineva o să vină acolo să ia valiza. În acel moment va fi plătit. Va fi liber să ia banii și să fugă. Nu știuse că Pickwell o să fie împușcat pe scenă până nu auzise focurile de armă. Atunci însă fusese prea târziu.

În fanteziile lui crezuse că totul avea să fie atât de ușor...

Sigur, o să existe riscuri, dar o să merite. „Nimeni n-o să știe vreodată“, își spusese. „Vei fi adevăratul om invizibil.“

Văzuse Omul invizibil când fusese lansat filmul, cu câțiva ani în urmă. Claude Rains jucase rolul doctorului Jack Griffin și fusese absolut fascinant. Charlie fusese entuziasmat de ideea invizibilității. Dar nu avea cum să nege că personajul interpretat de Rains o luase în cele din urmă razna, că omorâse mai mulți oameni și că sfârșise prost.

Uneori, filmele o nimereau.

Charlie își șterse transpirația de pe frunte cu podul palmei.

Se întrebă dacă, la fel ca Griffin, avea să o sfârșească și el prost. Riscase atât de mult în seara asta – și totul pentru o mașină de scris stricată.

Voia să o arunce pe geam.

Apăsă iar și iar bara de spațiu, apoi încercă fiecare tastă. Iar. Și iar. Nimic nu se mișcă. Cartușul părea să fie înțepenit sau prins cu șuruburi. Nu putea nici măcar să bage o coală de hârtie în mașina asta afurisită. Era blocată.

Presupusese că ce era în valiză valora o avere. Se gândise că era totodată periculos. La cum o păzise Pickwell tot timpul, Charlie se așteptase să găsească vreo câteva lingouri de aur înăuntru sau poate o pungă de pietre prețioase. Dar obiectul la care se uita acum părea să fie o mașină de scris obișnuită.

La fel de bine ar fi putut să fie o bucată de plumb.

Pickwell îi păcălise pe toți.

Charlie se așeză pe marginea patului vechi și-și lăsă capul în mâini. Oricum ar fi privit lucrurile, era implicat în moartea lui Pickwell.

Sigur, nu apăsase el trăgaciul, dar, dacă se afla vreodată ce rol jucase în toată povestea, probabil că va fi executat.

Auzise că în California criminalii condamnați nu mai erau spânzurați. În schimb statul instala ceva numit cameră de gazare în închisoarea San Quentin. Nu știa care metodă era mai puțin înspăimântătoare.

Ar fi trebuit să-și asculte instinctul. Avusese îndoieli de la bun început, dar se lăsase convins că banii promiși erau o ocazie ce nu ți se arată decât o dată în viață.

Avea nevoie de un plan, pentru că persoana care-i promisese o avere nu avea să-i dea prea mulți bani pentru o mașină de scris stricată.

Sări în picioare și începu să se învârtască prin cabina îngustă. Avea mașina și pistolul pe care îl cumpărase la începutul poveștii, pentru cazul în care lucrurile mergeau prost. Avea și niște bani – nu mulți, doar vreo câțiva dolari, dar știa cum să facă să-i ajungă o vreme. Asta era un merit pe care trebuia să i-l recunoască lui Pickwell – îi plătise salariul în fiecare săptămână. Cu o precizie de ceasornic.

Charlie își cântări opțiunile și ajunsese la concluzia la care ajunseseră atâția alții înaintea lui, atunci când se treziseră de partea greșită a legii. Răspunsul era Mexicul. Se spunea că un om cu ceva bănuți putea trăi ca un rege la sud de graniță.

Mai întâi însă, trebuia să scape de orice îl lega de crima din acea seară.

Se opri și contemplă mașina de scris și valiza. Trebuia să scape de ele și să se asigure că nimic nu mai era găsit vreodată.

Și, dacă tot făcea curățenie, trebuia să scape și de singura persoană care putea să-l lege de moartea lui Pickwell – omul pe care-l băgase în teatru prin ușa din spate. Ucigașul.

Care trebuia să sosească în orice clipă.

Pista auto abandonată era la doar câțiva kilometri distanță de ocean. Își dădu seama că cea mai simplă cale de a face atât dovezile, cât și un cadavru să dispară era să le arunce în apă de pe o stâncă.

Huruitul înfundat al unui motor de mașină îi întrerupse gândurile. Se duse la masă, luă pistolul și se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte marginea perdelei decolorate și privi cum vehiculul trage pe marginea drumului. Se opri în fața cabinei.

Charlie strânse pistolul în mână. Cel mai bine era să înceapă deja să-și rezolve problemele. Nu împușcase niciodată un om, dar cât de greu putea fi?

Se duse la ușă și o deschise, având grijă să-și țină mâna dreaptă, cea în care strângea pistolul, ascunsă în spatele panoului de lemn.

Ucigașul lui Pickwell coborî din mașină și se îndreptă spre ușă, cu o haină atârnată neglijent peste un braț.

- A intervenit ceva, spuse Charlie, încercând să pară calm și detașat.

Se concentra atât de mult la ceea ce spunea și la cum se comporta, încât nu-și dădu seama că greșise calculele decât abia când fu prea târziu.

Ucigașul apăsă trăgaciul armei ascunse sub haină.

Primul glonț îl lovi pe Charlie în piept și-l trimise îndărăt, clătinându-se. Scăpă pistolul din mână și se prăbuși în genunchi. Își strânse mâinile la piept.

Ucigașul veni deasupra lui și ținti din nou.

Charlie reuși să scoată un râs aspru și răgușit.

- E doar o mașină de scris stricată, șopti el. Două crime pentru nimic. Sper să-ți placă camera de gazare de la San Quentin.

Ucigașul apăsă trăgaciul a doua oară.

capitolul 6

Telefonul de pe biroul din camera de hotel sună chiar în timp ce Matthias era în mijlocul bărbieritului de dimineață. Lăsă jos lama, folosi un prosop ca să șteargă cea mai mare parte a spumei, apoi se duse în cealaltă cameră și ridică receptorul.

- Aveți un apel din Seattle, spuse recepționera. De la doamna Henrietta Jones.

Matthias își înăbuși un geamăt.

- Faceți-mi legătura, spuse el.

Vocea mamei lui se auzi de la celălalt capăt al firului.

- Eu și tatăl tău am primit telegrama de la tine azi-dimineață, spuse Henrietta. Ce, Doamne, iartă-mă, cauți în Burning Cove? Acolo se duc oamenii de la Hollywood în vacanță. Tu nu ești vedetă de cinema. Ești inginer. Cel puțin se presupune că ești inginer.

- Lucrez la un caz pentru Luther Pell, spuse Matthias.

- De asta mă temeam. Cât timp o să te mai fâțâi prin țară pentru treburile bizare ale proprietarului ăstuia de club de noapte?

- Așa-mi câștig existența, mamă.

- Și ca inginer poți să-ți câștigi existența. Cu cât rămâi mai mult timp asociat cu Luther Pell, cu atât mai greu îți va fi să găsești o slujbă respectabilă. Știm amândoi ce reputație are. Mă tem că, atunci când o să te alături în sfârșit afacerii familiei, o să ai la rândul tău așa o reputație că tatăl tău n-o să te poată lăsa să te ocupi de clienți. Unii dintre clienții noștri cei mai buni sunt oficiali guvernamentali. Alții sunt oameni de afaceri respectabili. N-o să vrea să fie văzuți întâlnindu-se cu cineva care se asociază cu proprietari de cluburi de noapte sau despre care se zvonește că ar avea legături cu Mafia.

- Știi adevărul, mamă.

- Ce știu eu este că o minciună începe să devină tot mai adevărată, pe măsură ce o trăiești mai mult. Unchiul tău...

- Eu nu sunt unchiul Jake și nu sunt nici străbunicul Cyrus. N-o să ajung ca ei.

- Îmi fac griji pentru tine. Ai fost... diferit de când Margaret a rupt logodna.

- Nu, am fost ocupat. Nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat acum un an. Mamă, știm amândoi că nu ar fi o idee bună să lucrez pentru tata.

Pentru prima oară, la celălalt capăt al firului se simți o ușoară ezitare.

- Îmi dau seama că vor fi probleme, recunosc Henrietta. Voi doi semănați prea mult. Sunteți amândoi independenți și încăpățânați. Dar sunt sigură că putem găsi o soluție. Ai avut parte de suficientă aventură. E timpul să vii acasă, fiule.

capitolul 7

Detectivul Brandon își folosi o mână ca să-și lase pălăria pe ceafă. Îl privea pe Futuro cu un amestec de frustrare și uimire.

- Cum mama dracului ar trebui să arestez un robot? spuse el. Lămurește-mă tu, te rog!

- Nu cred că are prea mult rost să-l arestezi pe Futuro, spuse Chester Ward. Are câteva motoare și o cantitate impresionantă de fire electrice îndesate înăuntru, dar, dacă e să tragi linie, Futuro nu e nimic mai mult decât versiunea modernă a unei jucării mecanice, nu monstrul lui Frankenstein. Eu mă pricep la mașini și-ți spun că este absolut imposibil ca robotul să fi înnebunit dintr-odată și să-l fi atacat pe Pickwell.

- Încearcă să spui asta în fața unui juriu, zise Matthias.

Era 7.45 dimineața. După câteva ore de somn, telefonul de la maică-sa și foarte multă cafea, Matthias era din nou în culisele Teatrului The Palace. Nu era singur. În mica mulțime adunată în jurul lui Futuro se aflau Luther, Oliver Ward și detectivul Brandon. Priviseră toți cum unchiul lui Oliver, Chester Ward - inventator cu mai multe patente pe numele lui - scosese cu grijă paroul din aluminiu de pe spatele robotului.

- Nu e nevoie să așteptăm atât de mult, spuse Oliver. În doar 48 de ore, robotul va fi judecat și condamnat în presă.

- Ai dreptate, spuse Luther. Povestea cu robotul uci-gaș va face senzație cel puțin o săptămână sau două.

Pe lângă omulețul mecanic nemișcat, încăperea era plină de tot felul de echipamente teatrale. Lumini, cabluri, pasarele și scripeți atârnav din tavan. Lada mare de lemn în care stătuse Futuro era lângă docul mic de încărcare. Partea din față era deschisă, scoțând la iveală interiorul gol.

Matthias ridică ediția de dimineață a ziarului *Burning Cove Herald*.

- Probabil că articolul doamnei Ward despre crima de aseară va ajunge cât de curând la nivel național, spuse el. Toate ziarele din țară vor prelua povestea. Până diseară, aproape toată lumea va fi convinsă că robotul și-a împușcat inventatorul.

- Da, aproape sigur, spuse Luther.

Oliver zâmbi scurt.

- Ce-i drept, soția mea se pricepe la cuvinte.

- Fără îndoială, zise Matthias.

Articolul despre uciderea lui Norman Pickwell fusese semnat de Irene Ward. Era însoțit de o fotografie cu Futuro, făcută înainte să înceapă demonstrația. Matthias îl citi cu voce tare.

UN ROBOT ÎȘI
UCIDE INVENTATORUL PE SCENĂ,
ÎN FAȚA UNEI SĂLI PLINE.
SUTE DE MARTORI, ȘOCAȚI

Seara trecută, corespondentul nostru se afla în sala de spectacol, când un robot inventat de dr. Norman Pickwell a deschis o valiză, a scos o armă și și-a împușcat calm creatorul. Un doctor care se afla pe rândul zece a venit în grabă pe scenă, dar eforturile s-au dovedit zadarnice, pentru că viața domnului Pickwell nu a mai putut fi salvată. Din nefericire, inventatorul a murit în ambulanță, în drum spre spital.

Seymour Webster, una din persoanele care se aflau în ambulanță, susține că doctorul Pickwell ar fi spus, cu ultima suflare: „Creatura s-a întors împotriva mea. Nu ar fi trebuit să mă joc de-a Frankenstein“.

- Monstrul lui Frankenstein e o poveste, mormăi Chester.

- Sigur, zise Matthias. Dar toată lumea a văzut și filmul, și continuarea.

Aruncă ziarul deoparte, luă lanterna lui Chester și o îndreptă spre firele încurcate ca niște mațe ale robotului.

- Ai dreptate, Chester, spuse el. E o treabă de mântuială.

Mută fasciculul de lumină pe chipul dramatic al robotului.

- Ceva în mod clar nu e în regulă aici.

- Ce vrei să spui? întrebă Luther.

- Designul capului și al trupului este frapant.

Luther se uită mai îndeaproape la trăsăturile robotului.

- Aproape regale, nu? Îmi amintește de fotografia cu masca morții regelui ăluia egiptean pe care l-a descoperit Howard Carter după anii '20. Regele Tut sau ceva de genul ăsta.

- Tutankhamon, spuse Oliver, apoi pocni din degete. Ai dreptate! Am tot încercat să-mi dau seama de ce mi se părea cunoscut robotul.

Luther îl studie pe Matthias.

- Spuneai că ceva nu e în regulă?

Matthias coborî lanterna.

- Avem o carcasă de aluminiu artistic elaborată îndesată cu fire electrice încâlcite și părți metalice ieftine. Parcă în crearea lui Futuro ar fi fost implicați doi oameni diferiți - un artist și un inventator mediocru. Pare ciudat, atâta tot.

Luther se întoarse spre Chester.

- Ai spus adineauri că robotul ăsta este, în esență, o jucărie mecanică ceva mai sofisticată.

- Din câte pot eu să-mi dau seama, zise Chester. Și asta presupunând că toate motoarele și firele funcționează. Nici măcar nu sunt sigur că da. Nu văd nici un mod evident de a activa toată drăcovenia.

- Jucăriile mecanice există de multă vreme, atrase atenția Luther. Pot fi proiectate să efectueze manevre destul de complicate.

- Așa este, spuse Oliver. Îmi amintesc că, pe când eram copil, am văzut figurine mecanice care puteau roti vâslele unei bărci mici sau pedala biciclete în miniatură. Era chiar una care trăgea o săgeată.

- E posibil ca acest robot să fi fost proiectat să apese trăgaciul unei arme? întrebă Luther.

- Sigur, spuse Chester. Dar cineva ar fi trebuit să pună arma în mâna robotului, să o îndrepte în direcția corectă, apoi să-i dea comanda de a apăsa trăgaciul.

- Nici unul din aceste lucruri nu s-a întâmplat aseară, spuse Oliver.

- Nu, fu de acord Matthias. Când robotul s-a întors pe scenă, încă mai avea valiza. Asta nu trebuia să se întâmple. S-a văzut că Pickwell a fost surprins. Întreg publicul l-a auzit când a comandat robotului să lase valiza în spatele cortinei.

Luther era căzut pe gânduri.

- În schimb, robotul a pus valiza pe bancă, a scos arma și a apăsă trăgaciul nu o dată, ci de două ori. Mai mult decât atât, a trebuit să ajusteze ținta, pentru că, după prima împușcătură, Pickwell era într-o poziție diferită.

Chester clătină din cap.

- Pur și simplu, nu cred că robotul ăsta e în stare să îndeplinească atât de multe acțiuni complexe. Dar poate că-mi scapă mie ceva. Trebuie să-l duc pe Futuro în atelierul meu, unde să-l pot examina în detaliu.

Luther se încruntă.

- Dar răspunsul lui Futuro la comenzile vocale? Pickwell i-a cerut să prezică vremea, iar Futuro a prezentat un buletin meteo.

Sprâncenele stufoase ale lui Chester se ridicară.

- Nu-i nimic sofisticat în povestea asta. Vino cu mine!

Îl conduse la un pick-up așezat pe o băncuță. Avea deja un disc montat.

- La naiba, spuse Matthias. Asta explică vreo câteva lucruri.

Chester porni mașinăria și așeză ușor acul pe disc. Vocea scârțâită a lui Futuro răsună în difuzor.

- ... Va fi ceață dimineața, dar la amiază vremea va fi caldă și însorită. Nu sunt așteptate precipitații.

Chester ridică brațul de pe disc.

- L-am găsit imediat după ce am ajuns aici, azi-dimineață. Mai sunt răspunsuri și la alte câteva întrebări pe care Pickwell nu a mai apucat să le pună.

- Magie, spuse Oliver.

Matthias și ceilalți se uitară la el.

- Magie scenică, explică Oliver. Dar pick-upul ăsta nu s-a activat singur. Orice magician are un asistent.

- Charlie Hubbard, mormăi detectivul Brandon. Încă-l mai căutăm.

Matthias se uită la Brandon.

- Aș vrea să stau de vorbă cu directorul teatrului.

- N-ai decât, zise Brandon. E la el în birou.

Numele directorului era Tillings. Era un bărbat mic și anxios, de vreo 35 de ani. Nu putea oferi prea multe informații utile.

- Pickwell mi-a spus că nu avea nevoie de nici un fel de ajutor în culise, spuse Tillings. Ba chiar a spus foarte clar că nu voia să intre nimeni aici, în afară de asistentul lui. Între noi fie vorba, cred că se temea ca nu care cumva să afle cineva cum funcționa, de fapt, Futuro.

- Inventatorii au tendința să devină ușor paranoici când vine vorba să-și protejeze lucrările, spuse Matthias.

Pe bună dreptate. Ce-mi puteți spune despre Charlie Hubbard, asistentul?

- Nu prea multe, spuse Tillings. Nu a stat prea mult pe-aici și nu a vorbit mai cu nimeni.

- L-ați văzut în culise, în timpul demonstrației? întreabă Matthias.

- Nu. Eram în sală, urmăream reprezentația din ultimul rând. V-am spus, Pickwell nu voia să se apropie nimeni de prețiosul lui robot.

- Când l-ați observat ultima oară pe Charlie Hubbard? Tillings se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

- Nu sunt sigur. Sincer să fiu, cu toate câte s-au întâmplat, am și uitat de el până acum. Cred că ultima oară l-am văzut chiar înainte de spectacol. Am aruncat o privire în culise, doar ca să mă asigur că nu are nevoie de nimic, înțelegeți? L-am văzut pe Hubbard punând un disc la pick-up. S-a enervat când m-a văzut și mi-a spus să dispar.

- Aș aprecia dacă mi-ați face un tur de culise, spuse Matthias.

Tillings se albi la față.

- Tocmai ați fost acolo.

- Aș vrea să mai arunc o privire.

- Bine.

Tillings se ridică în picioare.

- Aveți măcar idee ce căutați?

- Orice vi se pare că arată altfel decât ar trebui, spuse Matthias.

Tillings traversă un coridor scurt și deschise o ușă. Matthias intră în urma lui în spațiul umbrat din spatele cortinei roșii și grele.

- Uitați-vă bine în jur și spuneți-mi dacă vi se pare că ceva este diferit față de cum era în momentul în care l-ați văzut pe Hubbard, chiar înainte de demonstrație, spuse Matthias.

Tillings ridică din umeri.

- Totul arată la fel ca întotdeauna. Cele mai multe din lucrurile astea sunt ale teatrului. Cutia de transport și pick-upul sunt ale doctorului Pickwell, desigur, dar le-am văzut și înainte de spectacol. Nu au fost mișcate. Ha!

- Ce e? Întrebă Matthias.

Tillings mai privi o dată în jur.

- A dispărut cufărul.

- Care cufăr? Întrebă Matthias.

- Am fost de față când a sosit Hubbard cu lucrurile lui Pickwell. A trebuit să deschid ușa din spate. Pe lângă ladă și pick-up, mai era și un cufăr mare. Din cele pe care artiștii de teatru le folosesc pentru recuzită și costume. Am presupus că înăuntru erau lucrurile pe care robotul le lua și le aducea pe scenă în timpul demonstrației, ca de pildă vaza cu flori.

- Sunteți sigur de acest cufăr? Întrebă Matthias.

- Da, zise Tillings. Îmi amintesc pentru că l-am întrebat pe asistent dacă avea nevoie de ajutor ca să-l care. A spus că nu.

Matthias se uită la Luther.

- Și acum a dispărut.

- Crezi că e important? Întrebă Luther.

- Poate, zise Matthias. Pentru că lipsește și, în clipa de față, orice lipsește este interesant.

La scurt timp după aceea, detectivul Brandon plecă să vadă dacă reușiseră să-l găsească pe Charlie Hubbard. Lăsându-l pe Chester să se ocupe de mutatul lui Futuro în atelier, Matthias, Luther și Oliver pășiră afară, în dimineața cețoasă.

- Anunțați-mă dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spuse Oliver.

Urcă în mașină și o luă în direcția hotelului Burning Cove.

Matthias privi automobilul elegant și strălucitor dispărând pe stradă.

- Frumoasă mașină, zise el.

- Se spune că e cea mai rapidă mașină din California, zise Luther. A înlocuit-o pe cea pe care Oliver o conducea înainte. Uneori o scotea pe câte o bucată liberă de șosea și o conducea foarte, foarte repede. Nu mai face asta.

- De ce nu? întrebă Matthias.

- S-a însurat, zise Luther. Nevastă-sa, Irene, nu-l mai lasă să-și riște viața. Am auzit că ar aștepta un copil.

- Ah, spuse Matthias. Copiii schimbă totul.

- Așa mi s-a spus.

Matthias se opri lângă Packardul lui maro-vișiniu, decapotabil. El și Luther rămaseră câteva clipe lungi unul lângă celălalt, fără să vorbească.

- Crezi că directorul teatrului era în căldășie cu ei? întrebă Luther, după o vreme.

- Nu, zise Matthias. Spunea adevărul.

Luther dădu din cap, fără să pună la îndoială verdictul. Făcu o pauză, apoi spuse:

- Dar Amalie Vaughn?

- Nici ea nu e implicată.

- Ești sigur?

Matthias își puse o mână pe rama parbrizului.

- Ce-i drept, n-am întreat-o în mod direct dacă e implicată într-o crimă și în furtul unui dispozitiv ultrasecret, dacă asta vrei să știi. Ar fi fost cam ciudat. Dar, da, sunt convins că nu știe absolut nimic nici despre crimă, nici despre mașinăria furată. De ce te preocupă Amalie Vaughn?

- Ți-am spus, e artista de trapez care a fost la un pas de a fi ucisă acum șase luni.

- Mda, zise Matthias. A fost salvată când ucigașul a căzut de pe platforma trapezului. De ce te îngrijorează asta?

- Raina a dat câteva telefoane azi-dimineață, spuse Luther încet. S-ar putea să fie mai multe aspecte la povestea din Abbotsville decât ce s-a scris în presă.

Matthias nu se mișcă.

- Asta nu e chiar cea mai mare surpriză din lume. Întotdeauna sunt mai multe aspecte pentru orice poveste apare în ziare, mai ales dacă este vorba despre o artistă de trapez și un ucigaș.

- Adevărat, dar, în cazul ăsta, detaliile adiționale ar putea avea importanță pentru situația noastră.

- Continuă, spuse Matthias.

- Evident, la scurt timp după evenimentele din Abbotsville, au apărut zvonuri că poate Amalie Vaughn nu fusese victima. Poate că ea fusese ucigașul.

Matthias simți cum totul în el începe să înghețe.

- Ce tot spui acolo?

- Un polițist din Abbotsville i-a spus Rainei că unii oameni sunt convinși că Vaughn și-a ademenit amantul pe platforma trapezului, de unde l-a împins ca să-l omoare. După care a susținut că acesta a încercat să o omoare pe ea.

Matthias era ca de piatră acum.

- Există vreo dovadă?

- Nici una și tocmai de aceea nu a fost arestată.

- Motivul?

- Cel obișnuit în astfel de cazuri. Criză de gelozie. Nu spun că domnișoara Vaughn și-a omorât amantul, dar mi se pare interesant că, șase luni mai târziu, se găsește legată de un alt caz de crimă. Tu ești cel care susține mereu că nu există coincidențe.

- Dar există posibilitatea de a te afla la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Și mai există și posibilitatea să fii o țintă convenabilă.

Luther se gândi la acestea preț de câteva clipe lungi.

- Cum explici faptul că, dintre toate opțiunile din oraș, Pickwell a ales să stea la Hanul Plaja Ascunsă, o pensiune abia recent deschisă?

- Mă îndoiesc că Pickwell a fost cel care a ales Plaja Ascunsă, spuse Matthias, urmărind firul logic. Cel mai probabil Smith a ales pensiunea. Ce mod mai bun de a-l izola pe Pickwell decât să-l instaleze într-un hotel

aproape gol? I-ar fi fost ușor să stea cu ochii pe el din clipa în care se caza și până când ajungea la The Palace.

- Are logică, recunosc Luther. Toate legendele despre Smith accentuează faptul că-i place să controleze teritoriul cât mai mult posibil. Și mai știm că întotdeauna se ține adânc în umbră. E posibil să-l fi manipulat pe Pickwell să rezerve o cameră la Plaja Ascunsă, dar nu putem elimina alte explicații, cum ar fi posibilitatea ca domnișoara Vaughn să fie cumva implicată în toată povestea.

- Nu, spuse Matthias.

- De ce am senzația că nu vrei s-o consideri pe domnișoara Vaughn suspectă?

- Probabil că ești clarvăzător.

Luther nu spuse nimic o vreme.

- Crezusem că am aranjat perfect capcana, zise el, în sfârșit. Îl ademeneam pe Pickwell în Burning Cove cu promisiunea unei demonstrații la The Palace. Aranjam ca vânzarea lui Ares să aibă loc în parcare de la Clubul Paradise. Îl prindeam pe Smith când venea să ia mașina. Se pare însă că a reușit cumva să ne-o ia înainte. Cum naiba a făcut asta?

- A fost o afacere aranjată de un broker care se ocupă de tranzacții în lumea interlopă, spuse Matthias. Dacă ai dreptate în legătură cu Smith, se ocupă de ani întregi cu traficul de arme. Asta înseamnă că are legături și cu Mafia.

capitolul 8

Willa Platt era cocoțată pe un taburet înalt dintr-un local de lângă pontonul Redondo Beach, încercând să tragă de o cană de cafea proastă suficient timp cât să termine de citit coloana de angajări din ziar, când atenția îi fu atrasă de povestea robotului care își omorâse inventatorul.

Începu să citească din curiozitate, dar, când ajunse la ultimele două paragrafe, nu-și putu crede ochilor.

Cât timp era în oraș, dr. Pickwell stătea la Hanul Plaja Ascunsă, de pe Ocean View Lane. Locația, acum în posesia domnișoarei Amalie Vaughn, este bine cunoscută cetățenilor din Burning Cove, fiind recent scena unei misterioase tragedii. Nu cu mult timp în urmă, Madam Zolanda, o celebritate cunoscută drept Clarvăzătoarea Vedetelor, și-a găsit moartea după ce a sărit de pe acoperișul clădirii. Acest eveniment a avut loc la numai câteva ore după ce clarvăzătoarea și-a prezis moartea pe scena aceluiași teatru, The Palace, unde Pickwell a fost ucis în timpul demonstrației de către robotul său...

Willa împături ziarul și se ridică de pe scaun. Dezastrul din Abbotsville fusese ultima picătură pentru Circul Ramsey, care deja se balansa pe muchia falimentului. Totul se prăbușise la scurt timp după aceea. Spectacolul nu putea supraviețui fără atracția principală, Prințesa Zburătoare. După moartea misterioasă a mașinistului, zvonurile care umpluseră lumea circului spulberaseră orice speranță că Amalie Vaughn ar mai fi putut apărea pe scenă. După Abbotsville, nimeni nu ar mai fi acceptat să lucreze cu ea.

Drept ar fi fost ca Amalie Vaughn să lucreze acum la vreun pension prăpădit, unde să încerce să-și câștige existența servind mâncare la o tejghea. „Așa ca mine“, își spuse Willa. În schimb, Prințesa Zburătoare locuia într-o stațiune simandicoasă de la malul mării, unde avea propria afacere.

„În vreme ce eu stau aici, beau cafea proastă și încerc să-mi găsesc alt loc de muncă.“ Willa deschise poșeta și-și scoase portofelul. Mai avea bani doar cât să plătească un bilet până în Burning Cove. Când rămâneai fără noroc, apelai la familie. Trebuia s-o primească.

capitolul 9

Numele lui era Eugene Fenwick. Stătea la o masă înaltă dintr-un local modest din California, aplecat deasupra unei farfurii cu chiftele și fasole, când văzu povestea de pe prima pagină. Își pierdu interesul față de robotul ucigaș când ajunse la finalul articolului și văzu numele femeii de care fusese obsedat timp de luni întregi: Amalie Vaughn. Zburătoarea care-l omorâse pe Marcus.

Prințesa Zburătoare era la doar 650 de kilometri distanță și trăia într-un oraș plin de fițe, în timp ce el asuda sub soarele californian din Central Valley, culegând recolte și făcând tot felul de treburi care mai de care mai anoste.

Preț de câteva minute, furia amenință să-l copleșească. Aproape că se înecă cu o chiftea. Se forță să înghită și trase de câteva ori adânc aer în piept. Treptat, furia înnebunitoare se potoli.

Se alăturase cercului încă din copilărie, fusese băiat bun la toate până ce învățase cum să pregătească numerele pentru trapez și sârmă. Se considerase un operator foarte bun, până când îl întâlnise pe Marcus Harding.

Marcus avea un adevărat instinct pentru calcularea greutateilor, a contrabalansărilor și a tensiunii. Întotdeauna găsea cele mai bune puncte de ancorare. Știa cum să-i facă pe acrobații frumoșei să zboare și știa cum să facă un număr pe sârmă să pară o plimbare în parc. Harding arăta ca un star de cinema și avea constituția lui Johnny Weissmüller. Nu avea nici o problemă să atragă frumoasele zburătoare în patul lui. Era doar un joc pentru el.

Dar Marcus fusese înnebunit după senzațional. De fapt, era nebun din mai multe puncte de vedere. Avusese un alt nume la un moment dat și fusese prințător în numerele de trapez, însă nimeni nu mai acceptase să lucreze cu el după ce scăpase o zburătoare. Își schimbase numele în Harding și începuse să se plimbe dintr-un loc în altul, urmând caravanele de circ sau de carnaval prin

orașele de prin toată țara. La fel ca Eugene, își câștiga pâinea lucrând la montarea aparaturii pentru acrobați oriunde găsea de muncă.

Odată, în timp ce stăteau amândoi la o sticlă de whisky ieftin, Marcus îi mărturisise că, într-o zi, o lăsase intenționat să alunece pe zburătoarea drăgălașă. Fusesse un impuls, spusese. Însă expresia de pe chipul femeii în clipa în care își dăduse seama că o să cadă îl incitase și îl satisfăcuse mai mult decât orice experimentase vreodată. Ceea ce făcuse ca totul să fie cu atât mai palpitant fusese faptul că avea o aventură cu ea. Când o privise căzând se simțise de mii de ori mai bine decât în timpul partidelor de sex.

Zburătoarea supraviețuise pentru că fusese montată plasa, dar Marcus îi spusese lui Eugene că se întrebase adeseori cum ar fi fost să scape o zburătoare care lucra fără plasă de siguranță. Problema era că asta ar fi însemnat să lucreze și el fără plasă. Nu mai voia să-și asume un asemenea risc.

Povestea lui Marcus îl făcuse pe Eugene să se gândească la toate zburătoarele frumoase care refuzaseră să se culce cu el și începuse să se întrebe și el cum ar fi fost să privească una strivindu-se de pământ.

În același timp începuse să bea și să facă treabă din ce în ce mai proastă.

Într-o după-amiază toridă de vară, într-un orașel din vest, o zburătoare căreia el îi pregătise aparatura se prăbușise. Aterizase în siguranță în plasă, dar șeful își dăduse seama repede din ce cauză căzuse. Eugene și Marcus fuseseră concediați.

Fără nici un ban, călătoriseră de la un circ la altul până pe Coasta de Vest, unde nimeni nu auzise de ei. În tot acest timp, Eugene își amintise mereu fiorii care-l cuprinseseră în timp ce o privise pe zburătoare prăbușindu-se. Dacă nu ar fi avut plasă, ar fi murit.

– Ar fi arătat ca o păpușă stricată, îi spusese lui Marcus.

Marcus răsese.

- Da. O păpușă stricată.

În timp ce trenul îi zguduia înspre Coasta de Vest, începuseră să pună la cale un joc nou, un mod de a obține fiorii pe care-i încercau amândoi atunci când priveau zburătorii prăbușindu-se. Știau ca va trebui să fie atenți. Zvonurile și bârfele circulau repede în lumea cercului. Trebuiau să se asigure că niciodată n-ar fi fost bănuți că ar fi avut cea mai mică legătură cu dezastrul.

Jocul cel nou mersese bine o vreme. Trei zburătoare căzuseră și muriseră și nimeni nu-i bănuise pe Eugene sau pe Marcus.

Apoi venise Abbotsville. Și totul mersese prost. Marcus fusese cel care murise. Prințesa Zburătoare trăia.

Acum afurisita locuia într-un oraș în care își făceau vacanțele vedetele de la Hollywood.

Iar el era blocat în Lodi.

Dar nu pentru mult timp.

capitolul 10

Țipătul înfundat o trezi pe Amalie din visul în care cădea.

Strigătul lui Hazel se opri brusc, într-un mod mult mai înfricoșător decât fusese țipătul în sine. Deasupra se auzi o bufnitură grea.

Amalie sări din pat și era în picioare înainte să înțeleagă pe deplin ce anume o trezise. Cu inima bătându-i, trase sertarul noptierei și luă pistolul pe care-l ținea acolo.

Traversă încăperea în picioarele goale și se opri la ușă. Cu o mână pe clanță, se opri să asculte. Vila i se părea nefiresc de tăcută, ca și cum și-ar fi ținut respirația. O scândură din podea scârțâi deasupra.

Sunetul care-i zgâria parcă nervii îi trimise încă un fior de frică pe șira spinării. Recunoștea scârțâitul. Scândura cu probleme era chiar în fața camerei lui Hazel.

Panica amenința să o cuprindă, ca o ceață înghețată. Își aminti cuvintele tatălui ei: „Frica îți dă putere. Folosește puterea asta ca să zbori“.

Deschise ușa, încercând să nu facă nici un zgomot, dar aproape că uită să mai respire când balamalele vechi scârțâiră la rândul lor. Nu avea cum să-și dea seama dacă intrusul de la etajul de deasupra auzise sunetul care ar fi dat-o de gol.

Se strecură afară, pe hol. Nu se mai antrena în fiecare zi, așa că nu mai era la fel de puternică pe cât fusese pe când era artistă, dar mai avea încă simțul echilibrului și intuiția spațiului cu care se născuse într-o familie de zburători și acrobați pe sârmă. Învățase să meargă pe o sârmă ridicată la câțiva centimetri deasupra solului imediat ce învățase să pășească. Își începuse cariera de zburătoare profesionistă la 13 ani. În seara aceasta, picioarele ei goale nu făceau nici un zgomot pe covor.

Ceva mai devreme, când urcase în camera ei să se culce, avusese grijă să fie aprinse toate luminile din capătul scării. Era un ritual pe care-l îndeplinea cu rigurozitate în fiecare seară, nu doar pentru siguranța oaspeților – cu Pickwell mort, nu mai stătea nimeni la ele –, ci pentru că aflate, cu șase luni în urmă, că monștrii pândeau în întuneric.

Lumina care marca etajul al doilea era încă aprinsă, dar dincolo de ea totul era cufundat în umbră. Un curent din aerul nopții îi ridică fiori de gheață pe spate și pe ceafă. Undeva, deasupra, o ușă sau o fereastră era deschisă.

Urcă încet, cu pistolul în mână. Avea grijă să evite locurile în care știa că scârțâie podeaua. Curentul rece de aer devenea tot mai puternic pe măsură ce urca scările.

Când ajunse la etajul lui Hazel, se opri în capătul scării și ascultă.

Nimic.

Întinse mâna și apăsă întrerupătorul de lumină. Lampa conică nu se aprinse. Fie se arsese becul, fie intrusul îl deșurubase.

- Sunt înarmată! strigă ea.

Ecoul cuvintelor ei răsună în vilă.

De-o parte și de cealaltă a coridorului se aflau ușile mai multor camere pentru oaspeți. Razele lunii lumineau suficient capătul holului cât să poată vedea că ușile franțuzești care dădeau în balcon erau deschise.

Nu avea cum să știe dacă intrusul se mai afla în casă. Ar fi fost o prostie să meargă de la o ușă la alta, ca să se convingă.

Era sfâșiată între dorința de a o găsi pe Hazel și simțul ei practic, care-i spunea să coboare cât mai repede și să cheme poliția.

O mișcare în capătul coridorului o sperie atât de rău, încât aproape că apăsă în mod reflex trăgaciul pistolului.

Se răsuci pe călcâie la timp cât să vadă o siluetă dispărând pe ușile balconului.

Furia o cuprinse pe Amalie, fierbinte și acidă. Îi ardea deopotrivă frica și simțul practic. Avea și așa destule coșmaruri... coșmaruri lăsate în urmă de un monstru adevărat. Afurisită să fie dacă o să lase un spărgător de mâna a doua să-i invadeze viața cea nouă și visurile.

Strângând arma în ambele mâini, o apucă pe coridor, înspre ușile franțuzești. Sub ochii ei, silueta se aruncă peste balustrada balconului și dispăru.

Amalie se opri brusc pe balcon și cercetă cu privirea grădinile scăldate de razele lunii.

O siluetă umbrită sări de la adăpostul unui portocal și o luă la fugă prin grădină, îndreptându-se spre poarta din spatele vilei.

Amalie apăsă trăgaciul. Încă o dată și încă o dată. Împușcăturile răsunară în noapte. Dar știa că era prea departe și că ținta se mișca prea repede. Dacă reușea într-adevăr să nimerească intrusul, ar fi fost noroc chior.

Silueta, evident nevătămată, continuă să alerge și dispăru după colțul vilei.

„Nu e noaptea mea norocoasă“, își spuse Amalie.

Își dădu seama că încă se mai uita în beznă. În iureșul momentului nu-și dăduse seama, însă acum, că furia i se domolea, reveni la realitate și, totodată, la noua ei frică de înălțimi.

Ce-i drept, nu era decât la etajul al doilea al casei mari, dar era un drum lung până jos. O cădere de la o asemenea distanță ar fi putut rupe cu ușurință gâtul unui om. Clarvăzătoarea de la Hollywood murise sărind de pe acoperiș.

Întinericul de sub ea începu să se înceteșeze, transformându-se într-una din scenele hipnotizante din coșmarurile ei.

Amalie scoase un strigăt și se întoarse cu spatele. Se opri o clipă când mâna atinse ceva de pe balustradă. Nu avea nevoie de lanternă ca să știe că tocmai găsise nodul funiei pe care intrusul o folosisese ca să coboare în grădină.

Trebuia să ajungă la Hazel.

Alergă înapoi pe coridor. În umbră, văzu trupul lui Hazel prăbușit pe covor. Intră în cameră și găsi întrerupătorul. Lumina se revărsă prin ușa deschisă, lăsând să se vadă sângele din părul cărunt al lui Hazel.

- Hazel, șopti Amalie.

Se ghemui lângă mătușa ei și-i căută pulsul cu degetele tremurânde. Un val de ușurare aproape că o zdruncină în clipa în care își dădu seama că Hazel era încă în viață.

Hazel clipi. Gemu.

Amalie coborî în grabă la parter, să cheme poliția și o ambulanță.

Așteptă până ce Hazel era în drum spre spital și poliția plecase înainte să ridice receptorul și să formeze numărul Hotelului Burning Cove.

- Cu Matthias Jones, vă rog, spuse.

capitolul 11

Proiectul scăpase de sub control.

Cândva fusese spion, și încă un spion foarte bun. Avea încă instincte foarte bune și instinctele îi spuneau că ar fi trebuit să plece, să abandoneze proiectul. Știa din experiență că, odată ce lucrurile începeau să meargă prost într-unul din planurile lui meticuloase orchestrate, rareori se întâmpla să revină pe făgașul cel bun. Un agent deștept știa când să renunțe la o mână și să se ridice de la masă. Iar el era deștept. Era un supraviețuitor.

Dar proiectul ăsta era diferit. Aici nu era vorba de bani – nu numai de bani. Era vorba de răzbunare. Și descoperise că asta făcea să-i fie mult mai greu să abandoneze lupta.

În sinea lui, își spunea domnul Smith. Avusese multe alte nume de-a lungul anilor, inclusiv cel pe care-l primise la naștere, însă nici unul dintre acestea nu îi păruse real o perioadă îndelungată.

Munca pe care o făcuse sub numele de cod Smith era cea care îl definise, așa că-și păstrase această identitate, cel puțin în mintea lui.

Faptul că-și pierduse orice atașament față de numele original era unul din efectele secundare ale faptului că trăise atâția ani în umbră, mai întâi făcându-și datoria patriotică de spion pentru țara lui, acum lucrând pe cont propriu. Își schimba identitatea așa cum unii oameni își schimbă hainele. Abilitățile și talentele de care avea nevoie pentru a rămâne în viață în lumea lui nu se deosebeau prea mult de cele necesare unui actor de succes. Trebuia să poată să-și îngroape vechea identitate pentru a îmbrățișa una nouă.

Stătea la volanul automobilului Ford care nu se distingea prin nimic în mod deosebit și privea ușa cabinei de la parcul auto. Intrusul dispăruse înăuntru cu puțin timp în urmă.

Smith își aprinse o țigară și contemplă evenimentele mai mult decât interesante la care fusese martor. Stătea în umbra zidurilor ce înconjurau Hanul Plaja Ascunsă, cântărind în sinea lui dacă merita să riște să intre pe furiș în vilă și să încerce să localizeze și să cerceteze camera lui Pickwell, când îl văzuse sosind pe intrus. Presupunusul tâlhar spărsese încuietoarea porții de fier forjat din spatele casei mari și intrase în vilă pe ușa de serviciu.

Problema cea mai mare era să localizeze camera lui Pickwell. Era o casă mare, cu trei niveluri și încăperi la fiecare etaj. Și totuși spărgătorul nu manifestase nici cea mai mică ezitare.

Poate că știa exact unde se duce sau poate că nu.

În orice caz, o dăduse în bară și reușise să trezească o persoană care avea o armă. Treabă de mântuială.

Intrusul coborâse de la unul din etajele superioare folosind o funie. Smith trebuia să admită că fusese impresionat de viteza și agilitatea cu care își făcuse retragerea. În acel moment arătase ca un profesionist.

Intrusul fugise prin grădină, în ecoul împușcăturilor. Odată ieșit de pe proprietatea hanului, sărise la volanul unui sedan vechi, parcat pe marginea drumului.

Ieșirile zgomotoase și rablele nu făceau parte din repertoriul unui profesionist. Așa că ce mama naibii se petrecea aici?

Curios, Smith își abandonase propriile planuri pentru acea seară, urcase în Fordul lui bine tunat, dar care se topea în peisaj și se ținuse după intrus până la parcul auto abandonat.

Acum stătea în liniște, fumând și analizând posibilitățile.

Explicația evidentă era că intrusul era un spărgător ambițios, însă nu prea dibace. Poate începător în profesie.

Toată lumea trebuia să plece de undeva.

Dar lui Smith nu-i plăceau coincidențele. I se părea neobișnuit de improbabil ca un tâlhar de rând

să se hotărască să jefuiască Hanul Plaja Ascunsă chiar în noaptea de după uciderea lui Pickwell. Tâlharii căutau de obicei bijuterii scumpe și portofele dolidora. În momentul de față, la han nu era nici un client, cu atât mai puțin vreun oaspete bogat.

Iar dacă intrusul nu era un tâlhar obișnuit, atunci se ridica o posibilitate mai problematică. Bărbatul care fusese fugărit în această seară din grădinile hanului ar fi putut foarte bine să fie un concurent.

Smith știa că el singur era vinovat pentru situația curentă. Făcuse marea greșală de a-l subestima pe Pickwell. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că inventatorul nebun și paranoic ar putea încerca să-l tragă pe sfoară. Și, dacă într-adevăr erau acum și alții care doreau mașina de criptare, atunci lucrurile chiar se complicasera.

Nu putea schimba ce era deja făcut. Cel mai bun mod de a învinge concurența era să o elimine. Mai întâi însă era o idee bună să obțină niște informații.

Smith stinse țigara și se întinse peste scaun ca să-și ia arma și masca.

Ieși din mașină și-și alese un accent din vastul său repertoriu, apoi se îndreptă spre ușa cabinei. Se hotărî asupra lui Cary Grant. Orice client al cinematografelor recunoștea vocea elegantă de peste ocean. Și se întâmpla ca el și marele actor să împărtășească același stil și gust în ceea ce privește hainele – cu excepția măștii, desigur.

Își potrivește masca și se opri în umbră, lângă ușa cabinei. Fu nevoit să se oprească vreo câteva clipe ca să-și stăpânească furia ce amenința să-l copleșească. Dacă ar fi fost orice alt proiect, ar fi plecat demult.

Dar nu era orice alt proiect. Era răzbunare. În timpul marelui război și în anii care urmaseră își riscase de nenumărate ori viața pentru nenorociții elitiști de la Washington care conduceau agenția de spionaj strict secretă cunoscută sub numele de Cortina. În cele din urmă, fusese dat la o parte ca un gunoi. Apoi, ca insulta să fie și mai mare, maestrul lui într-ale spionajului – omul

care îl recrutase – încercase să-l omoare. Atât valorau, de fapt, încrederea și loialitatea. Atât valora recunoștința.

Încercase să-l facă pe neghiob să înțeleagă că, după război, țara avea nevoie de spioni mai mult ca niciodată. Oricine avea două târâte în cap își putea da seama că Europa era un butoi cu praf de pușcă ce avea să explodeze din nou, cât de curând. Rusia era marcată de valuri de violență și instabilitate. Și nimeni nu înțelegea cu adevărat ce se petrecea în Orientul Îndepărtat. Dacă existase vreun moment în care să trimiți cei mai buni agenți în teren, acesta era. În schimb, fondurile pentru diverse agenții – și, ce-i drept, erau multe – fuseseră sever reduse. Gașca de elită care opera manetele puterii ajunsese la concluzia că, dacă aveau să mai aibă vreodată nevoie de spioni, trebuiau să-i recruteze din familiile de tradiție de pe coasta de est, din rândul oamenilor care absolviseră cele mai înalte școli. La urma urmei, nu puteau avea cu adevărat încredere decât într-un adevărat gentleman, născut și crescut printre cei de-o seamă cu ei. Spionii din războiul următor – și se apropia războiul – aveau să vină probabil de la Yale.

La începutul proiectului Ares, dorința unui act suprem de răzbunare fusese precum cântecul unei sirene. Acum era o obsesie.

capitolul 12

– Ce vă face să credeți că intrusul se ducea în camera lui Pickwell? întrebă Matthias.

Amalie făcu ochii mari.

– Vai, chiar nu știu, domnule Jones! Poate că am ajuns la această concluzie pentru că aseară, imediat după ce a murit Pickwell, *dumneavoastră* mi-ați solicitat să vă arăt camera. Ați umblat prin lucrurile doctorului Pickwell. Când ați plecat, mi-ați dat de înțeles că e posibil să mai apară și alte persoane, care să dorească același

lucru. Când m-am trezit cu un intrus la mine în casă, mi-a trecut prin minte că poate, zic și eu, poate că voia și el să se uite prin camera lui Pickwell.

Matthias se strâmbă.

– Mda, e o presupunere logică. Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat.

Stăteau la baza scării impunătoare a vilei. Din câte-și putea da seama Matthias, toate luminile erau aprinse.

Era în pat când fusese trezit de telefonul lui Amalie, dar nu dormea. Niciodată nu dormea bine când lucra la o investigație, iar asta era de două ori valabil pentru acest caz.

Amalie îi dăduse vestea despre intrus în propoziții scurte și apăsate, apoi închisese. Matthias îmbrăcase în grabă niște haine, urcase la volanul Packardului deca-potabil, turase motorul robust și o pornise spre Ocean View Lane în viteză maximă. Era aproape ora 3.00 dimineața. Străzile din Burning Cove erau pustii.

Amalie îl întâmpinase la ușa de la intrare cu un pistol în mână.

După ce-și revenise din șoc, observase că era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi și vaporosi și un pulover de culoare crem. Părul îi era periat pe spate și prins cu doi piepteni. Nu se obosise să se fardeze. Lipsa rujului și a rimelului o făcea să pară mai puțin rece, mai puțin detașată, dar îi scotea totodată la iveală vulnerabilitatea. Era o femeie care se trezise cu un intrus în casă. Cu siguranță fusese îngrozită. Probabil că o să aibă coșmaruri mult timp de aici înainte.

Totuși, nu arăta îngrozită. Arăta hotărâtă și de-a dreptul feroce. Strângea cu putere în mână pistolul. Asta îl îngrijora.

– V-am spus totul când am discutat la telefon, zise Amalie. Am auzit-o pe mătușa țipând, apoi am auzit o bufnitură. Am scos pistolul din sertar și am urcat la etaj. Ușile balconului din capătul holului erau deschise. Mi-am dat seama că e cineva în casă. Probabil

că se ascundea într-una din camere, pentru că dintr-odată l-am văzut alergând spre balcon. M-am dus după el, dar a reușit să scape. Am tras de câteva ori, dar sunt sigură că nu l-am nimerit.

- De cât timp aveți arma asta? întrebă Matthias.

- Cam de șase luni. De ce? Are vreo importanță?

- Nu. Eram doar curios.

Îi adresa o privire rece.

- Dumneavoastră de cât timp purtați armă?

Era clar, nu reușise s-o facă să-i vorbească despre trecutul ei.

- Nu contează, spuse el. Să mergem sus. Vreau să arunc o privire.

Fără nici un cuvânt, Amalie se răsuci pe călcâie și începu să urce scările.

Matthias veni după ea.

Când ajunseră la etajul al doilea, privi lampa din pereți. Era aprinsă.

- Ați spus că era întuneric aici? întrebă el.

- Da. Becul fusese parțial deșurubat. L-am strâns la loc cât timp am așteptat poliția și ambulanța.

Amalie arătă înspre o ușă deschisă.

- Aceea e camera mătușii mele. Am găsit-o în hol. Cred că l-a auzit și a venit să vadă ce se petrece. A lovit-o cu o vază care era pe consolă.

Matthias studie cu atenție ușile franțuzești din capătul coridorului.

- Ați spus că a fugit prin balcon?

- Da.

- E drum lung până jos.

- A folosit o funie, spuse Amalie. Încă mai e atârnată de balustradă.

- În mod clar, era pregătit să poată ieși repede. Mă întreb dacă a folosit frânghia și ca să intre în vilă.

Amalie se încruntă.

- Bună întrebare. Nu m-am gândit la asta. Probabil că a urcat pe peretele casei, trecând dintr-un balcon într-altul.

- Pentru asta ar fi nevoie de multă forță și agilitate, spuse Matthias.

Se duse la ușile franțuzești, ieși pe balcon și privi în jos.

- Ar fi trebuit să fie într-o formă fizică foarte bună. Un spărgător îndemânat probabil că s-ar fi descurcat, dar mai sunt și alte posibilități. Aș vrea să arunc o privire pe veranda închisă.

- De ce?

- Pentru că probabil nu l-ați fi auzit dacă ar fi intrat prin spatele casei. De ce să-și asume riscul de a escalada zidul dacă ar fi putut să intre, pur și simplu, pe ușă?

Amalie oftă.

- Aveți dreptate.

Unul din geamurile mici din veranda închisă fusese spart.

- Asta ne răspunde la întrebare, zise Matthias. Intrusul a spart geamul, a băgat mâna înăuntru și a deschis ușa. Dar interesant este că a adus frânghia cu el. Indică faptul că anticipa că s-ar putea să fie nevoit să plece de la unul din etajele superioare.

- Nu oricine știe să facă un nod care să țină, cu atât mai puțin cum să coboare pe o frânghie, spuse Amalie.

Arăta din ce în ce mai îngrijorată, hotărî el. Ei bine, avea toate motivele.

- Un spărgător profesionist ar putea să folosească o frânghie ca să escaladeze un zid sau ca să iasă repede dintr-o casă, spuse el. Imediat ce răsare soarele, o să arunc o privire să văd dacă pot găsi vreun indiciu. Polițiștii ce-au spus?

- Mi-au cerut să fac o listă cu bunurile pe care e posibil să le fi furat spărgătorul, dar, dincolo de asta, n-au fost de prea mare ajutor.

- Hai să ne uităm în camera lui Pickwell!

- Bine, dar sunt aproape sigură că nu a ajuns până acolo, spuse Amalie. Hazel a țipat și l-am întrerupt înainte să ajungă la camera doctorului.

- De unde ar fi putut să știe ce cameră i-o dăduserăți lui Pickwell? spuse Matthias.

Asta o opri în loc.

- Bună întrebare, spuse ea, după câteva clipe de gândire. Nu știu. Presupun că ar fi trebuit să ia camerele la rând. Poate că tocmai de aceea se hotărâse să înceapă de sus. Intenționa să coboare treptat, apoi să plece pe unde intrase.

Puțin timp mai târziu, Matthias stătea în mijlocul camerei pe care o folosea Pickwell. Nimic nu părea să fi fost atins de când cercetase ultima oară încăperea.

- Întrebarea e ce mama naibii căuta, spuse Matthias.

Nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare decât abia când Amalie îi adresă o privire chiorâșă.

- Cred că, ținând cont de circumstanțe, îmi datorăți câteva răspunsuri, zise ea. Aceasta este și casa, nu doar afacerea mea. Și mi-a fost invadată în această seară. Mătușa mea este la spital din cauza intrusului. Se pare că ne aflăm în mijlocul unei situații periculoase. Trebuie să știu cu ce am de-a face.

Matthias își trecu degetele prin păr și se gândi preț de câteva secunde la întreaga situație. Amalie Vaughn avea dreptate. Era periculoasă.

- Când a început toată povestea, mi-am zis că e în interesul dumneavoastră să nu știți prea multe, spuse el.

Amalie făcu un gest larg cu o mână.

- După cum vedeți, în mod clar nu a fost în interesul meu să nu știu absolut nimic. Nici într-al mătușii mele. Există o posibilitate foarte mare ca mâine, când se va vorbi în ziare despre ce s-a întâmplat aici în seara asta, să fim cu desăvârșire ruinate.

Cuvintele ei îi treziră interesul.

- De ce ar fi interesată presa? Ați spus că tâlharul nu a luat nimic.

- Se pare că nu știți cum lucrează presa, domnu-
le Jones. Dați-mi voie să vă explic câteva din punctele
esențiale ale funcționării unei pensiuni. Poate - deși era
o șansă mică - poate că am fi putut supraviețui scan-
dalului legat de moartea lui Pickwell. La urma urmei,
nu a fost ucis aici, la han, și toată atenția e îndreptată
asupra robotului. Acum însă a avut loc încă un incident
la Plaja Ascunsă, în urma căruia o femeie nevinovată a
ajuns la spital. S-ar putea să fie extrem de dificil să mai
atragem clienți după ce se află asta. În mod clar, merit
niște răspunsuri.

- Aveți dreptate. Lăsați-mă doar câteva minute, să mai
arunc o privire în jur. După ce voi termina, vă voi expli-
ca de ce sunt interesat de Pickwell. Dar ar trebui să vă
previn - în momentul de față am mai multe întrebări
decât răspunsuri.

capitolul 13

Putea să-l omoare! Afurisita trăsesese asupra lui, nu o
dată, ci de mai multe ori. Doar printr-un noroc chior
nu fusese nimerit.

Mâna lui Eugene Fenwick tremura atât de tare, încât
avu nevoie de două încercări până să reușească să ridice
sticla de whisky la gură. Când reuși în sfârșit să-și atingă
ținta, sticla i se lovi cu zgomot de dinți.

Luă câteva guri zdravene ca să se fortifice, apoi co-
borî sticla.

Preț de câteva clipe, rămase nemișcat, respirând
greu și privind patul îngust, cu arcurile obosite și saltea-
ua pătată.

Amalie Vaughn era o curvă ieftină de circ. Ce căuta
ea cu o armă?

Când inima încetă să-i mai bubuie, lăsă jos sticla și
traversă încăperea. Deschise valiza și se uită la teancurile
de articole de ziar și postere de circ. Deasupra fiecărui

pachet frumos legat era un plic, pe care era scris un nume. În fiecare plic, era un lanț lung de sârmă, încrustat cu mărgelile de sticlă neagră, strălucitoare.

Un plic de deasupra celui de-al patrulea pachet – pe care scria *Amalie Vaughn* – era gol.

Eugene băgă mâna în haină și scoase lanțul negru pe care intenționase să-l lase la ușa dormitorului lui *Amalie Vaughn*.

O să existe și altă ocazie, jură el. Nu-i putea îngădui să-l învingă. O să-l răzbune pe *Marcus*. Când o să-i vină în sfârșit și ei rândul, o s-o facă să plătească pentru sperietura pe care i-o dăduse în seara asta. O să se joace cu ea mai mult decât el și *Marcus* se jucaseră vreodată cu celelalte. O s-o facă să creadă că o s-o lase în viață dacă făcea ce-i cerea. O s-o facă să-l implore să-i cruțe viața.

Furia se ridică în el, amenințând să-l sufocă. Lăsând valiza deschisă, se duse la pat și luă din nou sticla de whisky.

Totul mersese prost în seara asta. În zilele de altă dată, *Marcus* făcuse întotdeauna planul. Se pricepuse la chestii de genul ăsta. *Marcus* fusese foarte deștept. Întotdeauna spusese că era important să se asigure că lucrurile sunt sub control înainte să facă o fată să zboare. La urma urmei, scopul era să savurezi spectacolul final și nu puteai face asta dacă te temei că ai putea fi întrerupt.

Eugene încă nu putea să creadă ce văzuse în acea seară, în cort.

Marcus se prăbușise atât de tare și atât de repede, că nu avusese timp nici să țipe. Sunetul trupului său atingând pământul îl împietrise pe Eugene. Nu așa trebuia să se termine.

Înghiți niște whisky, coborî sticla și se gândi cum s-o facă să plătească pe Prințesa Zburătoare. Da, o să implore, așa cum *Marcus* le făcuse și pe celelalte să implore.

Problema din seara asta, hotărî Eugene, era că nu se așteptase ca femeia mai în vârstă să-l audă. Cine

ar fi crezut că o să facă un gest atât de stupid și o să iasă în hol și-o să înceapă să țipe?

Îi luase piuitul cu o vază care-i picase în mână, dar fusese deja prea târziu. Vaughn urcase scările, strigând că e înarmată. Abia reușise să scape.

Îl făcuse să cadă de prost.

Bătaia din ușa cabinei îl sperie atât de tare, încât aproape că scăpă sticla. Își dădu seama că, deși transparente erau trase, persoana de afară putea vedea că era lumină înăuntru.

- Pleacă! zise el. Am plătit o săptămână în avans pentru locul ăsta.

- Aș vrea să stăm de vorbă. Cred că avem câteva lucruri în comun.

Vocea era neașteptat de cunoscută. Persoana care era la ușă vorbea ca un actor din filmele alea cu oameni bogați din Londra sau din New York. Cary Grant, poate. Dar ceva nu era în regulă. Vocea era înfundată, neclară.

- Ai greșit cabina, zise Eugene.

- Uite cartea mea de vizită, spuse vocea înfundată.

Eugen rămase înghețat de panică, privind cum două bancnote de douăzeci de dolari alunecară pe sub ușa lui.

Uluit, se ridică din pat, strângând în mână sticla de whisky. Patruzeci de dolari. Era o mică avere pentru unul ca el.

Se aplecă și luă repede hârtiile.

- Lasă-mă în pace! strigă el.

Încă o bancnotă de douăzeci apăru pe sub ușă.

Eugene o înhăță. Le îndesă pe toate trei în buzunarul pantalonilor. Strângând sticla de whisky într-un pumn, pregătit să o folosească ca pe o armă, descuie ușa și o deschise.

Nu era nimeni.

- Ce mama dracului?

Eugene dădu să închidă.

O siluetă se mișcă în umbră, în partea dreaptă a ușii.

Lumina care se revărsa prin ușa deschisă făcea să clipească un pistol.

Ca lovit de trăsnet, Eugen se retrase încet înapoi în cabină. Străinul veni după el, pășind în lumină.

Purta un costum cu croială clasică și o cămașă albă, apretată. Fața îi arăta groaznic. De la gât în sus, era înfășurată în bandaje. În dreptul ochilor, al nasului și al gurii erau niște găuri.

Masca pe care o purta bărbatul cu arma îl făcea să arate ca Boris Karloff în filmul *Mumia*.

Eugene își spuse că ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu fusese atât de speriat niciodată în viața lui. Se retrase și mai mult în cabană.

Masca de mumie veni după el și închise ușa.

– Poți să-mi spui Smith, zise el, cu vocea înfundată a lui Cary Grant.

capitolul 14

Amalie făcuse cafea când Matthias intră în bucătăria mare. Expresia lui întunecată îi spunea că nu găsise ce spera să găsească în camera lui Pickwell.

– Stați jos, spuse ea.

Arătă înspre unul din scaunele de lemn de la masa mare din mijlocul bucătăriei.

– Să înțeleg că nu ați avut noroc în camera lui Pickwell.

– Nu. Oricum erau șanse mici pentru că deja cercetaser locul, dar m-am gândit că poate am ratat ceva. Am luat încă o dată totul la mână. Nimic nu a fost deranjat. Sunt sigur că intrusul nu a ajuns până acolo, presupunând că acesta a fost obiectivul lui.

Își dădu seama că aproape îi părea rău de Matthias Jones. Aproape.

Așeză ceașca și farfurioara în fața lui și adăugă un bol mic de zahăr și o cănuță cu frișcă lichidă. Apoi se așeză de cealaltă parte a mesei.

- Prima oară când mi-ați cerut să vă dau voie să cercetați camera lui, mi-ați lăsat impresia că vă uitați după un lucru anume, spuse. Vreți să-mi explicați?

- Speram să găsesc un dispozitiv care seamănă probabil cu o mașină de scris mare și grea.

- Probabil seamănă cu o mașină de scris mare și grea?

- Nu am văzut niciodată dispozitivul Ares.

Matthias bău din cafea, apoi coborî ceașca.

- Nu cunosc pe nimeni care să-l fi văzut. Am găsit niște desene, doar niște schițe inițiale, dar sunt destul de sigur că versiunea finală a dispozitivului arată ca o mașină de scris obișnuită.

- Și de ce e atât de importantă mașina asta de scris?

Matthias mai bău niște cafea, apoi, încet, începu să vorbească.

- Dispozitivul Ares este un prototip al unei noi mașini de criptare. Poate să trimită și să primească mesaje codate, spuse el.

Amalie ridică sprâncenele.

- Eu nu sunt nici inginer, nici criptograf, dar știu ce înseamnă.

- Scuze. Mașinile de criptare care seamănă mult cu niște mașini de scris există de multă vreme. De fapt, încă de la Războiul cel Mare. Sunt în mod constant regândite și îmbunătățite în așa fel încât codarea să fie din ce în ce mai sigură. Din câte știm, cele mai avansate dispozitive care există astăzi pe piață sunt cele bazate pe un concept patentat de Arthur Scherbius în Germania. Se numesc mașini Enigma.

- Mașini? La plural? Adică există multe?

- Sigur. Timp de ani buni, dispozitivele Enigma au fost vândute pe scară internațională către concerne de afaceri, dar și către diverse organizații militare și guvernamentale. Totuși, erau foarte scumpe, așa că n-o

să le găsești în biroul vreunui avocat sau în vreo firmă de contabilitate.

- Și, în orice caz, oamenii ăștia nu ar avea motive să trimită mesaje codate, spuse ea.

- Nu, dar guvernele, agențiile secrete și organizațiile militare au. Cu câțiva ani în urmă, armata germană a preluat licența și producția mașinilor Enigma. După aceea, toate vânzările au fost aprobate de armata germană.

Amalie se cutremură.

- Se apropie războiul, nu-i așa?

- În centrul Europei, da. Și dacă Anglia va fi atrasă în conflict, ceea ce este foarte probabil, mai devreme sau mai târziu vom fi și noi implicați. Ideea de bază e că fiecare guvern și fiecare organizație militară din lume sunt acum profund interesate de îmbunătățirea mașinilor de criptare.

- Și presupun că aici intervine doctorul Norman Pickwell.

- Era în oraș ca să vândă prototipul dispozitivului de criptare Ares pe piața neagră.

Amalie se gândi o clipă la educația neobișnuită pe care o primise crescând într-un circ. Așa se întâmpla când tatăl tău, artist de trapez, lua de nevastă o profesoară bine educată, cu o minte înclinată spre afaceri.

- Ares parcă era zeul războiului în mitologia greacă, nu? spuse ea.

Gura lui Matthias tremură într-un colț, dar nu de amuzament.

- Se potrivește, nu credeți? Codurile și criptările au fost întotdeauna factori critici în orice război.

- Și dr. Pickwell a inventat mașina asta avansată de criptare pe care o căutați?

- Nu. A furat-o. Pickwell era, în cel mai bun caz, un inventator neinspirat, al cărui țel era să perfecționeze roboții.

- Și ce legătură avea robotul lui, Futuro, cu mașina de criptare?

- Demonstrația cu robotul era menită să fie deopotrivă o acoperire și o diversiune, spuse Matthias. Pickwell se juca de ani buni cu omulețul mecanic. Organizarea unei demonstrații cu Futuro îi oferea un motiv plauzibil să se afle aici, în Burning Cove. Aici trebuia să aibă loc vânzarea lui Ares.

- Dacă nu el a inventat mașina de criptare, cum a pus Pickwell mâna pe ea?

- Din câte mi-am putut da seama când am examinat scena crimei, Pickwell l-a ucis pe inventatorul lui Ares.

- Ce?

Amalie trânti cana de cafea pe masă cu o forță considerabilă.

- Dr. Pickwell a omorât pe cineva? Îmi este greu să cred. Era un om foarte anxios, foarte agitat și știu că era obsedat de demonstrația de la The Palace, dar îmi este greu să mi-l imaginez ca ucigaș.

- Oricine poate să omoare, pentru un motiv, spuse Matthias.

Vorbea atât de detașat, încât era evident că avea experiență în domeniu. Amalie se gândi la ultima ei ascensiune pe platforma trapezului, cu șase luni în urmă. Gândul că ea cauzase moartea unui om, oricât de îndreptățită ar fi fost, încă-i dădea coșmaruri. Până în seara în care fusese forțată să lupte pentru viața ei, ar fi spus că e incapabilă să omoare pe cineva.

- Aveți dreptate, spuse ea. Deci, care a fost motivul lui Pickwell? Banii?

- După cum l-am citit eu pe Pickwell, aş spune că era disperat să ajungă celebru, să fie recunoscut drept un inventator genial.

- După cum l-ați citit? spuse ea.

- Asta fac eu, explică Matthias. Mă uit la o situație și încerc să analizez adevărul care se ascunde dincolo de suprafață. Dacă pătrunzi suficient de adânc, întotdeauna găsești adevărul.

- Nu înțeleg.

- Sunt inginer de profesie, însă de ceva ani lucrez pe post de consultant pentru o firmă numită Analiza Eșecului SRL.

- Când se strică ceva, dumneata îți dai seama ce a mers prost?

- Ceva de genul ăsta. Odată ce identific elementele care nu par să se potrivească, pot de obicei să văd un fel de hartă și un drum care conduce spre răspunsuri.

- Și unde se încadrează Luther Pell în toată povestea asta? întrebă ea.

- Credeam că am fost destul de clar - investighez acest caz pentru el.

- Cu alte cuvinte, este clientul dumitale.

- Se poate spune și așa.

- De ce un proprietar de club de noapte e interesat de dispariția unei mașini de criptare?

- Mă tem că nu pot răspunde la această întrebare. E vorba de confidențialitatea pe care i-o datorez clientului meu.

- Bine, spuse ea. Să revenim la dr. Pickwell. Mi-ai spus că motivația lui era faima, celebritatea.

- Da.

- Cum l-ar fi făcut celebru vânzarea în secret a prototipului Ares?

- Bună întrebare, spuse Matthias. Răspunsul este că nu l-ar fi făcut. Sunt sigur că acesta a fost scopul lui la început, dar cred că a abandonat ideea pentru că a fost copleșit de o motivație mult mai puternică.

- Care?

- Teama pentru viața lui. În mod evident, grija lui era justificată.

- Evident. Explică-mi, te rog!

- Dacă intuiesc eu corect situația, Pickwell l-a ucis pe inventatorul dispozitivului de criptare dintr-un impuls, într-un moment de nebunie, spuse Matthias. Probabil că nu i-a trebuit prea mult ca să-și dea seama că Ares era o jucărie mult prea fierbinte ca s-o păstreze.

- De ce?

- Sunt prea mulți cei dispuși să ucidă ca să pună mâna pe ea.

Matthias se ridică și se duse la fereastră. Rămase privind în noapte.

- Probabil că Pickwell a ajuns să-și dea seama cât de periculos este Ares la foarte scurt timp după ce l-a furat, pentru că nu a trecut mult până ce a încercat să aranjeze ceva pe piața neagră. Guvernul ar fi plătit o avere pentru dispozitiv, dar Pickwell nu se putea duce la autorități. Ar fi fost arestat pentru crimă.

- Așa că nu i-a rămas decât piața interlopă.

- Un loc foarte periculos pentru afaceri, concluzionează Matthias.

Amalie stătu câteva clipe pe gânduri.

- Cum ajunge un inventator mediocru să aranjeze vânzarea destul de spectaculoasă a unei mașini de criptare într-un oraș ca Burning Cove? întrebă ea.

Matthias se întoarce cu spatele la scena nocturnă. Ochii îi sclipeau de apreciere.

- Încă o întrebare excelentă, spuse el. Întâmplător, Pickwell avea o problemă cu pariurile. A făcut greșeala să întrebe un proprietar de vas-cazino cum să scape de un obiect fierbinte, dar extrem de valoros. A fost direcționat către un personaj al lumii interlope cunoscut drept Brokerul. Când Brokerul a aflat exact ce anume voia să vândă Pickwell, a contactat o cunoștință de aici, din Burning Cove.

- Pe cine?

- Pe Luther Pell.

Amalie trase adânc aer în piept.

- Așadar e adevărat. Pell are legături cu Mafia.

Iar asta însemna că și Matthias avea conexiuni cu lumea interlopă. Dar nu o spuse cu voce tare.

Matthias nici nu confirmă, nici nu negă. Își bău doar cafeaua și o privi intens, lăsând-o să-și formeze propriile concluzii.

Se hotărî să treacă mai departe.

- Înțeleg acum, spuse Amalie. Luther Pell este unul dintre cei care doresc să pună mâna pe dispozitivul Ares.

- Cu siguranță are un interes profund pentru mașina de criptare, spuse Matthias. Dar ce vrea el, de fapt, este să ajungă la omul despre care se crede că a făcut afacerea cu Pickwell, un fost spion care s-a apucat de trafic de arme după Războiul cel Mare.

- Trafic de arme, hm? Nu m-am gândit niciodată ce oportunități de carieră li se prezintă spionilor ieșiți la pensie.

- Smith nu a ieșit la pensie, spuse Matthias. A fost concediat. Există zvonuri că maestrul care l-a recrutat a încercat să-l neutralizeze, dar nimeni nu știe dacă este adevărat sau nu.

- Vrei să spui că șeful lui a vrut să-l omoare?

- Smith era considerat extrem de periculos, spuse Matthias. Însă adevărata lui crimă în ochii angajatorului său era că știa prea multe. În mod clar, maestrul care se ocupa de Smith a ajuns la concluzia că secretele de stat ar fi în mai mare siguranță dacă Smith ar fi fost mort.

- Înțeleg că maestrul nu a reușit să-l, ăăă, neutralizeze pe Smith.

- Nu. Evident, Smith nu a apreciat modul în care a fost tratat. La plecare, și-a omorât angajatorul, care era, întâmplător, singura persoană care-i cunoștea adevărata identitate. Și, ca o încununare a întregii cariere, Smith și-a furat propriul dosar și o cantitate necunoscută de documente strict secrete. Apoi a dispărut. Din câte spun Luther, foarte puțini oameni știau măcar de existența lui Smith. Nimeni nu-i cunoștea numele adevărat și nu știa nimic despre trecutul lui. A devenit o legendă în lumea spionajului.

- Presupun că Smith e un nume de cod.

- Exact, spuse Matthias.

- De ce-i pasă lui Luther Pell de un fost spion, transformat în traficant de arme și ucigaș?

- Să spunem doar că cei de la Washington l-au rugat pe Pell să se ocupe de investigație. Iar Pell, la rândul lui, m-a chemat pe mine.

- Vrei să-mi spui că directorul unei agenții de spionaj de la Washington i-a cerut ajutorul unui patron de club de noapte care are legături cu Mafia pentru un caz de securitate națională?

Matthias părea amuzat.

- Da.

- Dar de ce ar avea cineva de la Washington încredere în Luther Pell?

- Persoana de la Washington nu prea are de ales, spuse Matthias. Are nevoie de Luther.

Amalie hotărî că găsea asta extrem de amuzant.

- Pentru că tranzacția lui Ares pe piața neagră a fost aranjată de un broker mafirot, iar persoana din est probabil că nu are legături prea strânse cu lumea interlopă. Dar Luther Pell are.

- Domnilor simandicoși care ne conduc țara nu le place să-și murdărească mâinile asociindu-se cu persoane care ar putea avea legături cu Mafia.

- Excepție făcând cazurile când au nevoie de cineva cu astfel de legături.

- Excepție făcând astfel de cazuri.

Matthias mai bău din cafea, apoi coborî ceașca.

- Nu este prima oară când cineva de la Washington l-a sunat pe Luther ca să-i ceară o favoare.

- Mă miră doar că au încredere în Pell. Viața e plină de ironii.

Matthias își încleștă maxilarul.

- Poate că Luther are legături cu lumea interlopă, dar a fost un adevărat erou în Războiul cel Mare.

- Da, am auzit ceva de genul ăsta, spuse ea.

Făcu o pauză, încercând să-i interpreteze expresia sumbră.

- Și mai sunt încă multe lucruri pe care nu mi le-ai spus, nu-i așa?

- Multe, recunosc eu el. Aș prefera să nu te mint, dacă pot să evit să o fac.
- Apreciez nespus.
- Matthias alese să ignore sarcasmul.
- Minciuna se complică repede.
- De ce l-a contactat Brokerul pe domnul Pell ca să-i spună despre afacerea cu mașina de criptare?
- Să spunem doar că Brokerul îi datora lui Luther o favoare.
- Trebuie să fi fost o ditamai favoarea, spuse Amalie.
- A fost. Dar, ca să revenim la subiectul nostru, Luther este convins acum că Smith operează de ceva vreme dincolo de zona Los Angelesului. La Hollywood, mai precis.
- Ascunzătoarea perfectă pentru un fost spion, dacă mă-ntrebi pe mine, zise Amalie. Nimic nu e ceea ce pare la Hollywood.
- Adevărat.
- Ei bine, în mod evident, lucrurile nu au mers conform planului.
- Cu siguranță nu au mers conform planurilor lui Pell, spuse Matthias. Smith a reușit cumva să se prindă că i se întindea o cursă. A schimbat locația și ora tranzacției. În loc să aibă loc în parcare de la Clubul Paradise, s-a petrecut pe scena de la The Palace.
- Foarte îndrăzneț, dacă stai să te gândești.
- Da. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva lucrurile au mers prost și pentru Smith.
- Ce-i drept, ai descris o strategie foarte complicată, spuse Amalie.
- Conform legendei, operațiunile lui Smith sunt întotdeauna foarte atent coregrafiate, așa spune Pell. O montură foarte elaborată care să-l țină pe Smith în umbră în orice moment este practic semnătura lui.
- Burning Cove ar fi un loc ideal în care cineva ca Smith să se poată ascunde în plină vedere, spuse Amalie. Oamenilor de aici le place mult să spună că acesta este

orășelul perfect. Arată ca o vedere poștală. Dar sunt de suficient timp aici cât să-mi fi dat seama că strălucirea exterioară este înșelătoare.

- Simt cinism.

- Încerc să privesc lucrurile în mod realist, spuse Amalie. De ce crezi că și-a asumat Smith riscul de a-l ucide pe Pickwell? De ce nu a luat, pur și simplu, valiza și nu a fugit cu ea?

- Întotdeauna elimină pe oricine ar putea reprezenta o potențială amenințare. Este încă una din caracteristicile stilului lui Smith. La fel și să se asigure că există întotdeauna suficiente persoane pe care să cadă vina.

- În cazul de față, Smith a intenționat în mod evident ca vina să cadă asupra robotului. Recunosc, a fost o mișcare inteligentă. Dacă dumneata și Luther Pell nu ați fi știut ce se petrece în culise, toată lumea ar fi fost convinsă că robotul l-a împușcat. Și că totul nu a fost decât un accident îngrozitor.

- Ieri, eu și Luther ne temeam că am ratat șansa de a-l prinde pe Smith. Însă în noaptea asta cineva a intrat în hanul dumitale. Nu îmi plac coincidențele. Până când nu se va dovedi contrariul, va trebui să presupunem că lucrurile nu s-au desfășurat așa cum ar fi trebuit pe scenă.

Amalie înlemni.

- Crezi că Smith a fost la hanul meu?

- Nu Smith, spuse Matthias cu certitudine.

- Ce te face să fii așa de sigur?

- A fost o treabă neglijentă. Iar Luther mă asigură că, orice s-ar spune despre Smith, este foarte meticolos. Omul care a intrat în noaptea asta în casa ta era un amator.

- Trebuie să-ți mărturisesc că asta nu mă liniștește în mod deosebit. Biata mea mătușă este acum în spital din cauza unui așa-zis amator.

- Amatorii pot face tot atât de mult rău ca și profesioniștii, spuse Matthias.

- Atunci care e diferența?
- Profesioniștii rareori sunt prinși.
- Aș vrea să-ți atrag atenția că nici cel care a intrat în casa mea nu a fost prins.

- Adevărat.

Matthias se gândi foarte serios câteva clipe la acest aspect.

- Probabil că nu a fost Smith, dar ar fi putut fi cineva care lucrează pentru el.

Amalie se cutremură.

- Grozav. E posibil să avem de-a face cu un geniu criminal care are o echipă.

- Luther îmi spune că Smith nu lucrează niciodată singur. Este întotdeauna păpușarul care trage sforile. Marionetele sunt cele care își asumă riscul.

Amalie făcu un gest larg cu brațele.

- Ce-ar fi să mergem pe varianta mai simplă? Poate că tâlharul a ales să spargă hanul meu în seara asta pentru că părea o țintă ușoară.

- Atunci ne-am întors la teoria coincidențelor.

- Și ție nu-ți plac coincidențele.

Matthias se uită la ea.

- Ție îți plac?

- Ei bine, nu.

- Oricum ar fi, continuă Matthias, incidentul din această seară ne creează o problemă aici, la Hanul Plaja Ascunsă.

Îl studie atent preț de câteva clipe, sesizând o schimbare semnificativă în atmosferă. Simțea impulsurile subtile de energie care încărcau spațiul din jurul lui în același fel în care simțise cândva curenții invizibili din jurul zburătorilor și al celor care-i prindeau. Uneori, pur și simplu, știa. Era intuiție. Urmă acest gând până la concluzia logică.

- Crezi că e posibil ca tâlharul să se întoarcă, nu-i așa? zise ea.

- Se pare că l-ai alungat înainte să apuce să facă ce venise să facă, zise Matthias. Așa că, da, cred că trebuie să presupunem că o să se întoarcă.

- Aș putea să-mi iau un câine.

- Nu e o idee rea, dar, dacă avem de-a face cu Smith, sau cu cineva manipulat de el, o să ai nevoie de mai mult decât de un câine.

- O să-mi spui că am nevoie de cineva care să aibă experiență cu lucrurile astea, nu-i așa? zise ea. Cineva așa ca dumneata.

- Sunt primul care recunoaște că îmi lipsesc multe din trăsăturile atât de admirabile ale unui câine. Nu răspund bine la aport și nici nu mă gudur. Dar partea bună e că nu am nasul ud și fac baie în fiecare zi.

- Două calități care cu siguranță merită apreciate. Fie. Poți să iei o cameră. Dar te avertizez de la bun început că te taxează cu preț întreg. Ținând cont de circumstanțe, sunt sigură că înțelegi.

- Banii nu sunt o problemă, spuse Matthias. Plătesc bucuros o săptămână în avans.

Amalie se înveseli un pic.

- Crezi că povestea asta o să se termine într-o săptămână? Ar fi o veste foarte bună. Pot să supraviețuiesc o săptămână, mai ales dacă am un client. Adică pe dumneata, evident.

- Nu-ți pot da o dată exactă, dar eu și Luther suntem convinși că Smith este presat de un termen-limită. Întotdeauna există date de livrare garantate în profesia lui. Oricine a comandat achiziționarea lui Ares nu va fi fericit dacă nu va primi marfa la timp. Iar Smith nu va risca să rămână în țară acum, că l-a tras pe sfoară pe Broker.

- Brokerul îi cunoaște identitatea?

- Probabil că nu, dar putem fi siguri că o să-l caute pe Smith, iar Smith știe cu siguranță și el asta. N-o să vrea să rămână prin zonă. Între timp, nu trebuie să vorbești despre nimic din toate astea, ai înțeles? Orice ar fi,

nu rosti nici măcar în șoaptă numele lui Smith. Ne-am înțeles? Ți-am spus tot ce ți-am spus în seara asta numai pentru că ai dreptul să știi ce se petrece în propria casă. Dar vreau să-mi dai cuvântul că nu vei discuta cu nimeni altcineva. Te-ar pune într-un foarte mare pericol.

- Dar Hazel? întrebă Amalie. O să se întoarcă cât de curând acasă. Doctorul m-a asigurat că o să fie bine. Ei ce-ar trebui să-i spun?

- Spune-i că, după cele petrecute aici în noaptea asta, Luther Pell este îngrijorat pentru siguranța doamnelor care administrează Hanul Plaja Ascunsă. A insistat să vă asigure o formă de protecție până când poliția va aresta persoana care v-a spart casa.

- Un gest amabil din partea patronului clubului de noapte din oraș, hm?

- Ceva de genul ăsta.

- Nimeni, inclusiv Hazel, nu va crede nici măcar o iotă, zise Amalie.

- Ei bine, poți oricând să le spui oamenilor că, în timp ce-l vizitam pe amicul meu Luther Pell, m-am îndrăgostit de tine și că m-am mutat la han ca să fiu mai aproape.

Amalie tresări.

- Las-o baltă! N-o să țină. Rămânem la prima versiune. Ca un bun vecin ce se găsește, Luther Pell a sugerat ca unul dintre asociații lui să se mute la han pentru protecția noastră. Sunt sigură că oamenii vor avea îndoieli, dar vor înțelege că noua proprietară a Hanului Plaja Ascunsă este speriată și că apreciază profund oferta lui Pell.

- Preferi versiunea asta? întrebă Matthias.

- E o idee mai credibilă și are un mare avantaj asupra celeilalte.

Matthias o privi cu o curiozitate pe care nu încercă să și-o ascundă.

- Care-i avantajul?

- Este adevărul. Nu trebuie să ne prefacem că te-ai mutat aici pentru că, dintr-odată, ți-am căzut cu tronc. Sincer, nu am nevoie de genul ăsta de bârfe în Burning Cove.

Ochii lui Matthias se îngustară o idee.

- La ce fel de bârfe te gândești, mai exact?

- Trebuie s-o spun pe șleau?

- Da, așa cred.

- Bine, zise ea, ridicând mâinile, nu vreau ca oamenii să creadă că sunt... iubita unui gangster.

- Cred că termenul ăsta nu se folosește decât în filme.

- Și? Toată lumea merge la filme. E termenul pe care-l cunosc oamenii.

Matthias îi adresă o privire greu de descifrat.

- Chiar crezi că așa o să-ți spună lumea dacă mă mut aici?

Îi adresă cel mai larg și mai strălucitor zâmbet de care era în stare, acela pe care îl rezerva pentru spectacole.

- Ai spus că poți citi scena unei crime, domnule Jones. Ei bine, eu pot citi publicul. Îți garantez că, dacă insiști să te muți aici, o să se vorbească.

- Amalie... începu el.

- Și că tot vorbeam de scene...

- Ce-i cu ele?

Amalie privi exemplarul din *The Herald* de pe masă.

- Chiar a fost ca o scenă dintr-un film horror, nu-i așa?

Distras, Matthias se apropie să studieze fotografia lui Futuro și titlul care o însoțea.

- Ha.

Amalie îl privi, fascinată de energia care schimba atmosfera din jurul lui.

- Da, a fost, spuse el foarte încet. Exact ca într-o scenă de film.

- Până la ultimele cuvinte ale inventatorului.

Amalie bătu cu degetul în al doilea paragraf al poveștii lui Irene Ward și intonă cu voce teatrală:

– „Creatura s-a întors împotriva mea. Nu ar fi trebuit să mă joc de-a Frankenstein“.

Matthias ridică privirea. Ochii lui erau aspri, ascuțiți.

– Interesant.

– Fii serios, zise Amalie. Doar nu crezi cu adevărat că dr. Pickwell chiar a spus aceste cuvinte cu ultima lui suflare, nu? Nu ar fi fost în dispoziția necesară pentru a filozofa despre natura mașinilor făurite de om. Pun pariu că persoana din ambulanță a citat un dialog dintr-un film doar ca să-i apară numele în presă.

Matthias luă ziarul, îl deschise nervos și privi cu mai multă atenție articolul.

– Dacă ăsta a fost planul lui, a mers perfect. Grație atenției pentru detalii a lui Irene Ward, știm că numele ambulanțierului este Seymour Webster. Mai știm și unde este angajat. Lucrează în tura de noapte la spitalul local. N-ar trebui să fie prea greu de găsit.

– De ce vrei să vorbești cu el? întrebă Amalie.

– Pickwell intra în șoc în momentul în care a fost urcat în ambulanță, spuse Matthias. Era deja mort când au ajuns cu el la spital. Dar poate că a spus totuși ceva pe patul de moarte.

– La ce te gândești?

– Mă gândesc că trebuie să stau de vorbă neapărat cu ambulanțierul.

capitolul 15

Hazel era șocată.

– Ai închiriat una din camerele noastre prietenului mafiot al lui Luther Pell? Ți-ai pierdut mințile?

Era ridicată pe pernele patului de spital, cu capul înfășurat în bandaje. Când intrase în salon, lui Amalie mătușa ei i se păruse palidă și demnă de milă, însă

vestea referitoare la noul lor oaspete de la han o înviorase mai ceva ca o dușcă de whisky. În ochii ei se vedea sclipirea inconfundabilă a unor emoții puternice. Poate uluire, poate groază.

Amalie nu era mirată de transformare. Circarii erau artiști, oameni de spectacol. Asta era de două ori valabil pentru acrobații aerieni, care erau de obicei vedetele. Aveau un talent înnăscut pentru teatru.

- Nu avem certitudinea că domnul Jones are legături cu Mafia, spuse Amalie.

- E prieten cu patronul ăla de club de noapte, Luther Pell. Crede-mă, Jones are legături cu Mafia.

- Trebuie să privești lucrurile dintr-o perspectivă pozitivă, spuse Amalie.

- Ce e pozitiv în faptul că ai închiriat o cameră unui bărbat cunoscut drept interlop?

- Nu avem certitudinea că este interlop, spuse Amalie, făcând eforturi să-și păstreze un ton calm. Nevinovat până la proba contrarie, ai uitat?

- Plaja Ascunsă nu e sală de tribunal. Este un han, cu asta ne ocupăm noi. Jones s-a cazat deja?

- A venit azi ceva mai devreme să-și lase geamantanul și să-și ia cheia.

- Unde e acum?

- Nu știu, recunosc Amalie. Când a plecat, a spus că o să încerce să-l găsească pe unul din ambulanțierii care l-au dus pe dr. Pickwell la spital.

- De ce-ar vrea să facă asta?

- Domnul Jones pare să fie un fel de detectiv particular.

- Care lucrează pentru un șef mafiot?

- Probabil că nu e chiar așa de simplu, spuse Amalie.

- Detectivii particulari sunt niște personaje foarte dubioase, dacă e să mă-ntrebi pe mine, declară Hazel.

- Câți detectivi particulari cunoști?

- Păi, e prietena aia a lui Pell, Raina Kirk.

- Pe care nici una dintre noi nu a cunoscut-o perso-
nal, îi atrase atenția Amalie.

- Este iubita lui Pell. Putem deduce suficient numai
din asta. Dar las-o pe domnișoara Kirk. De ce-l intere-
sează pe Jones moartea lui Pickwell?

- E posibil ca dr. Pickwell să fi furat ceva de valoa-
re și ca din această cauză să fi fost ucis, spuse Amalie.
Domnul Jones încearcă să găsească obiectul dispărut.

- Și crede că mutarea la Plaja Ascunsă o să-l ajute în
investigație? Astea-s prostii. Deja a căutat prin cameră.
Știe că nu e nimic de găsit acolo.

- Hazel, fii atentă, spuse Amalie. Nu se mută la ha-
nul nostru pentru că speră să găsească obiectul dispărut
ascuns pe veranda din sticlă sau prin grădină. A insistat
să-și ia o cameră la noi din cauza a ceea ce ți s-a întâm-
plat ție aseară.

- Mie?

- Teoria lui este că persoana care te-a atacat este im-
plicată în uciderea lui Pickwell. Domnul Jones se teme
că s-ar putea întoarce.

Ochii lui Hazel se măriră într-o expresie șocată.

- Dumnezeu mare! spuse ea. Dacă Jones are drep-
tate, noi două suntem în mare pericol. Suntem două
femei care locuiesc singure la han.

- Doar că eu am o armă, spuse Amalie.

Hazel nu o băgă în seamă. Avea o expresie gânditoare.

- Îmi spui că domnul Jones se mută la Plaja Ascunsă
pentru protecția noastră?

- Exact.

- Hmm.

Amalie deveni dintr-odată îngrijorată.

- La ce te gândești, Hazel?

- Tocmai mi-am dat seama că s-ar putea să existe o
cale de a întoarce această situație în avantajul nostru.

- Cum?

- Domnul Jones este prieten cu Luther Pell, iar Pell este unul dintre cei mai puternici oameni din oraș, spuse Hazel.

- Și?

- Și e posibil ca un asociat de-al lui sub acoperișul nostru să fie exact impulsul de care avem nevoie ca să depășim problema noastră curentă.

- Mda, făcu Amalie. Parcă și văd sloganul publicitar: *Bun venit la Hanul Plaja Ascunsă! Prima alegere a mafiotului cu stil.*

- Vorbesc serios, zise Hazel.

- Și eu la fel. Vrei să știi adevărul, Hazel? Nu avem prea multe opțiuni.

- Sunt de aceeași părere. Dacă nu atragem clienți cât mai curând, s-a zis cu noi. Nu ne permitem să strâmbăm din nas. Nu a făcut parte din planul nostru inițial să primim oaspeți cu legături în lumea interlopă, dar există potențial pe piața asta. Toată lumea știe că mafioții au o groază de bani. Un lucru e sigur: ai nevoie de ajutor, scumpo. Trebuie să plec chiar azi de aici.

- Doctorul a zis că vrea să te mai țină o zi, pentru observații, spuse Amalie. Mi-a mai spus și că, după ce te întorci acasă, trebuie să o iei mai încetisor timp de o săptămână.

- Da, da, am auzit și eu ce-a spus. Dar noi suntem oameni de circ, scumpo. Noi nu ne luăm liber ca să stăm în pat. Și mai știm amândouă că nu ne permitem să rămân o săptămână în spital.

- Măcar încă o zi, spuse Amalie.

Se aplecă peste pat și o sărută pe Hazel pe frunte.

- Treaba ta în momentul ăsta este să te odihnești.

Resemnată, Hazel se lăsă la loc pe pernă.

- Măine o să fiu acasă. Până atunci, ai grijă!

Amalie zâmbi și se duse la ușă.

- Nu-ți face griji. Mă descurc eu cu un singur client.

capitolul 16

Primul semn că afacerea ei primise un impuls substanțial fu limuzina strălucitoare pe care o văzu parcată în fața intrării principale.

Packardul vișiniu și elegant al lui Matthias Jones nu se vedea pe nicăieri.

Amalie apăsă pe frâna Hudsonului coupé, opri motorul și privi uluită cum un bărbat cobora de la volanul limuzinei. O pereche de ochelari de soare și o șapcă neagră îi ascundeau ochii. Într-o ureche îi strălucea un cercei de aur. Purta o vestă din piele neagră bătută cu mulți bumbi de oțel, pantaloni negri și ghete negre. De sub vestă ieșeau niște brațe musculoase, acoperite de tatuaje.

Se uită la Amalie, își atinse șapca cu două degete în semn de salut, apoi se duse să deschidă portiera vehiculului impresionant.

Șoferul era el în sine suficient de neobișnuit cât să atragă privirile, însă bărbatul înalt și zvelt, cu profil aristocratic, care ieși din limuzină ar fi oprit în loc orice împătimit al sălilor de cinematograf. Coama de păr negru ca smoala a lui Vincent Hyde era strânsă la spate, lăsând să se vadă fruntea ascuțită. Strălucea de la cantitatea considerabilă de pomadă cu care fusese dată. Cu trăsăturile lui subțiri și ascetice, sprâncenele negre, groase și ochii pătrunzători, era și mai fascinant în realitate decât pe marele ecran.

Purta un blazer bleumarin impecabil croit, o cămașă albă apretată și pantaloni albi. Ansamblul era completat cu o eșarfă albastră de mătase aranjată sofisticat la gât, în locul cravatei tradiționale. Ceasul de aur îi strălucea în soare. Era în același timp periculos de întunecat și exotic de senzual. Lui Amalie îi era ușor să și-l imagineze înfășurat în mantia neagră pe care o purta întotdeauna când interpreta rolul nebunului Doctor X din seria care îl consacrase.

Amalie mai că nu-și putea crede ochilor. Vincent Hyde, actorul legendar dintr-o serie de filme de groază, era pe cale să pășească pe ușa Hanului Plaja Ascunsă. De-abia aștepta să-i spună lui Hazel. Hollywoodul le bătuse la ușă.

Luă sacoșa de cumpărături pe care tocmai le făcuse, sări din Hudson și se grăbi spre intrarea hanului.

- Bine ați venit la Plaja Ascunsă, domnule Hyde, spuse ea. Eu sunt Amalie Vaughn, proprietara.

- Ah, m-ați recunoscut!

Vincent îi făcu o plecăciune curtenitoare.

- Sunt onorat. Sunt totodată încântat de cunoștință, domnișoară Vaughn.

Amalie nu putea spune cu exactitate de unde provenea accentul lui - îi părea în oarecare măsură european, dar nu era expertă în astfel de chestiuni. Vincent Hyde vorbea la fel ca personajele stilate din filme.

- Cred că am văzut aproape toate filmele pe care le-ați făcut, spuse Amalie. *Nebunul Doctor X* și *Castelul Umbrelor* a fost absolut senzațional.

- Mulțumesc.

Vincent îi adresă un zâmbet relaxat și oarecum plictisit.

- Îmi cer scuze că am aterizat la ușa dumneavoastră fără rezervare, dar azi-dimineață, la micul dejun, citeam ziarul și m-am simțit inspirat să vin astăzi în Burning Cove.

- Chiar așa?

- Sper din tot sufletul că mă puteți primi.

- Sunt sigură că putem găsi o cameră pentru dumneavoastră, domnule Hyde. Am un apartament minunat pe colț, cu vedere spre ocean.

- Voi avea nevoie de o cameră și pentru Jasper, zise Vincent, fără să catadicsească să se uite la șofer. Nimic special, însă trebuie să fie aproape de mine. Nu se știe niciodată când aș putea avea nevoie de el, mă înțelegeți.

Pe lângă șofer, este și bodyguardul meu. Unii admiratori pot fi... cum să spun eu? Exagerat de entuziaști.

- Înțeleg.

Amalie îi zâmbi lui Jasper, care stătea țeapăn lângă bara strălucitoare a limuzinei. Păru surprins de zâmbetul ei primitiv. Chipul i se strânse o clipă într-o expresie nedumerită, ca și cum nu ar fi știut cum să răspundă.

- Vă convine camera din fața apartamentului domnului Hyde? întrebă ea.

Jasper părea uluit că i se adresase direct.

- Aăă..., făcu el.

Închise portiera și-i aruncă o privire temătoare șefului, așteptând ordine.

- Camera din față este ideală, domnișoară Vaughn, spuse Vincent. Nu trebuie să vă temeți de Jasper. Îmi dau seama că seamănă uluitor de mult cu creatura doctorului Frankenstein, dar, vedeți dumneavoastră, tocmai de aceea l-am angajat. Vă asigur că monstrulețul meu este tot timpul sub control.

Consternată, Amalie se uită la Jasper. I se păru că-l vede strângând din dinți, însă, în afară de acest gest aproape invizibil, rămase impasibil.

Mută cumpărăturile pe un braț și întinse mâna.

- Nu v-am reținut numele de familie, spuse ea.

Jasper îi privi uluit mâna.

- Calloway, doamnă, spuse el. Jasper Calloway.

Vocea lui era aspră și răgușită. Se simțea și un ușor accent vestic. Amalie ghici că probabil crescuse la o fermă din Arizona sau California.

- Bine ați venit la Hanul Plaja Ascunsă, domnule Calloway, spuse ea.

Încetșor, Jasper își închise palma mare în jurul degetelor ei. Îi strânse mâna cu foarte mare grijă, de parcă s-ar fi temut să nu o rănească.

- Doamnă, zise el.

Își trase apoi mâna și-i luă punga de cumpărături din brațe.

- Lăsați-mă să o duc eu!

- Mulțumesc, zise Amalie. Apreciez.

Se întoarse apoi spre Vincent care urmărise mica scenă cu un aer nerăbdător.

- Dacă veniți cu mine, domnule Hyde, vă trec în registru și vă arăt apartamentul.

Din nou, Vincent își îmbracă mantia invizibilă de farmec lustruit și exersat.

- Mulțumesc, domnișoară Vaughn. Trebuie să recunosc că sunt nerăbdător să experimentez atmosfera locației dumneavoastră.

Amalie tocmai băgase cheia în ușă. Se opri.

- Vreți să experimentați *atmosfera* de la hanul meu?

- Voi fi sincer, domnișoară Vaughn. Am venit aici pentru inspirație artistică.

- Înțeleg.

Deschise ușa și păși în foaietul pavat cu gresie.

- Ați venit pentru aerul proaspăt de mare și pentru liniștea grădinilor noastre. Cred că veți găsi atmosfera de la Plaja Ascunsă deosebit de relaxată. Nu pot decât să-mi imaginez cât de solicitantă poate fi cariera unui actor ca dumneavoastră.

- Trebuie să vă mărturisesc că nu am venit pentru relaxare, domnișoară Vaughn.

- Poftim?

- Aveți perfectă dreptate când spuneți că o carieră de actor este solicitantă. În clipa de față, cariera mea este deosebit de frustrantă. Sper că vila dumneavoastră fermecătoare va fi exact ce mi-a recomandat doctorul, cum se spune.

- Mă tem că nu înțeleg, domnule Hyde.

Zâmbetul lui Vincent era rece și oarecum sumbru.

- Sunt sigur că știți că s-a vorbit mult despre Hanul Plaja Ascunsă în ultima vreme. A fost mai întâi moartea misterioasă a lui Madame Zolanda, o fermecătoare clarvăzătoare pe care am avut motive să o consult în câteva ocazii. Și acum primul dumneavoastră client a fost ucis

în mod spectaculos în fața unei săli pline, și încă de un robot!

Entuziasmul lui Amalie dispăru. Conversația asta nu mergea bine. Se duse în spatele recepției și i se adresă lui Vincent cu toată detașarea și stăpânirea de sine de care era în stare.

- Nu reușesc să înțeleg ce legătură au aceste nefericite evenimente cu hotărârea dumneavoastră de a sta la noi, domnule Hyde, spuse ea.

- Nu e limpede? zise Vincent. Sper că straniile evenimente care s-au petrecut aici să mă pregătească pentru următorul meu rol. Încă sunt în negocieri cu studioul, dar mă aștept să primesc rolul principal într-un film cu vampiri. Titlul în lucru este *Aleea Coșmarurilor*.

Amalie își aminti vorbele pe care chiar ea i le spusese lui Hazel: „Dacă ceva e prea frumos ca să fie adevărat...”

- Dacă sunteți în căutarea unei atmosfere întunecate și deprimante, mă tem că veți fi foarte dezamăgit, spuse ea. Aici, la Plaja Ascunsă, ne străduim să oferim oaspeților noștri o experiență idilică la malul mării.

Ochii lui Vincent luciră cu un amuzament rece.

- Poate că nu ați văzut ediția de azi din *Șoapte la Hollywood*?

- Am fost cam ocupată în ultima vreme.

- Dați-mi voie!

Vincent pocni din degete.

- Jasper, arată-i domnișoarei Vaughn numărul din *Șoapte* pe care l-am citit pe drum înapoi.

- Imediat, domnule Hyde.

Jasper se uită la Amalie.

- Unde doriți să pun cumpărăturile, domnișoară Vaughn?

- Lăsați-le vă rog pe masă! Mă ocup de ele mai târziu.

- Sigur, doamnă.

Jasper lăsă punga și ieși grăbit. Când reapăru o clipă mai târziu, avea în mână un ziar împăturit. Fără nici un cuvânt, îl puse pe masă, în fața lui Amalie.

- Mulțumesc, spuse aceasta.

Jasper înclină o dată din cap, destul de smucit, apoi se dădu doi pași în spate.

- Cel mai recent articol al lui Lorraine Pierce mi-a atras atenția, spuse Vincent. Prima pagină. N-aveți cum să-l ratați.

Amalie se înfioră când văzu titlul:

BLESTEMUL LUI MADAM ZOLANDA?
VILA ÎN CARE CELEBRA CLARVĂZĂTOARE
A MURIT ÎN MOD MISTERIOS ÎȘI REVENDICĂ
O NOUĂ VICTIMĂ

Corespondentul dumneavoastră a aflat că recenta și șocanta moarte a doctorului Norman Pickwell, inventatorul care a fost împușcat de propriul robot, are o legătură suspectă cu o anume vilă din Burning Cove, California.

Cititorii își amintesc cu siguranță că, nu cu mult timp în urmă, Madam Zolanda, celebra clarvăzătoare a starurilor, și-a prezis propria moarte pe scena Teatrului The Palace, una din cele mai populare locații din Burning Cove. În dimineața de după spectacol, trupul ei a fost descoperit în curtea interioară a vilei. Verdictul oficial a fost sinucidere, dar sunt mulți cei care au pus atunci la îndoială această concluzie și încă o pun.

Acum însă umilul dumneavoastră corespondent a auzit un zvon cum că nefericitul dr. Pickwell era la rândul său oaspetele aceleiași vile în care a murit clarvăzătoarea starurilor.

E oare de mirare că rezidenții din Burning Cove au găsit un alt nume pentru Hanul Plaja Ascunsă? Umblă zvonul că localnicii au început să-i spună Vila Blestemată de Clarvăzătoare. Cine va fi următoarea victimă?

Oare dezastrul publicitar putea fi mai rău de atât? se întreabă Amalie.

Amintindu-și că avea în fața ei un client dispus să plătească, împături ziarul cu gesturi scurte și precise și-i adresă lui Vincent zâmbetul cu care își uluise când va publicul.

- Presupun că sunteți conștient că articolul domnișoarei Pierce nu conține decât baliverne, spuse ea.

Vincent râse înfundat.

- Firește, dar tocmai asta e ideea. Mi-a trecut prin minte că atât eu, cât și dumneavoastră putem beneficia de pe urma zvonurilor care au învăluit acest han.

- Singurele zvonuri pe care le-am observat eu sunt cele din articolul domnișoarei Pierce.

Vincent oftă adânc, privi ziarul și clătină cu tristețe din cap.

- Credeți-mă când vă spun că am petrecut suficient timp la Hollywood cât să-mi dau seama că articolul domnișoarei Pierce va exploda. Nu m-ar mira dacă ar ajunge la nivel național chiar în acest moment.

Amalie îl privi șocată.

- Chiar credeți asta?

- Aproape că pot să v-o garantez, domnișoară Vaughn. Articolele domnișoarei Pierce sunt printre bârfele cele mai citite de la Hollywood. Scopul ei este să devină cea mai citită jurnalistă de scandal din țară.

- Este ambițioasă?

Vincent îi adresă un zâmbet trist și obosit.

- Toată lumea este ambițioasă la Hollywood, domnișoară Vaughn.

Amalie își îndreptă umerii.

- Și eu sunt ambițioasă. Ba chiar depun mari eforturi să-mi fac afacerea funcțională ca eu și mătușa mea să rămânem pe linia de plutire.

- Gândiți-vă la articolul lui Pierce ca la un fel de publicitate.

Amalie împunse de câteva ori ziarul cu degetul arătător.

- Genul ăsta de publicitate sinistru nu-mi este de folos!

- Nu fiți atât de sigură, zise Vincent, făcându-i cu ochiul. Credeți-mă pe mine, aproape orice fel de publicitate este mai bună decât nici un fel de publicitate.

Ceva din tonul lui o puse pe gânduri.

- *Apropo* orice fel? repetă ea.

- Există foarte puține elemente de publicitate care pot ucide o carieră la Hollywood, domnișoară Vaughn. De cele mai multe ori, bârfa nu face decât să alimenteze focul. Există însă una sau două linii care nu pot fi încălcate, dacă vrei să supraviețuiești în industrie.

- Una sau două?

- Într-adevăr.

Vincent făcu din nou cu ochiul.

- Și sunt bucuros să vă spun că în general crimele sau un blestem de dincolo de mormânt nu se regăsesc pe această scurtă listă. Cred că veți descoperi că decizia mea de a alege hanul dumneavoastră când sunt atâtea locații foarte frumoase aici, în Burning Cove, ne va aduce amândurora o publicitate excelentă. Gândiți-vă că formăm o echipă, domnișoară Vaughn.

Amalie privi exemplarul din *Șoapte la Hollywood*.

- Nu văd cum ar putea să se scrie ceva mai rău decât ce se scrie în clipa de față despre hanul meu, zise ea.

- Ascultați sfatul cuiva care jonglează de ani întregi cu presa. Șmecheria ca să supraviețuiești este să întorci o veste proastă în avantajul tău. Vă pot ajuta cu asta.

Amalie își dădu dintr-odată seama că, în ciuda furtunii de publicitate negativă care lovise Plaja Ascunsă, avea acum trei clienți - unul care era probabil mafiot, un actor de la Hollywood cunoscut pentru filmele de groază și șoferul acestui actor. Iar aceștia erau fix trei clienți pe care nu-i avusese cu o zi înainte. Dacă toți trei își achitau nota de plată, ea și Hazel aveau șansa să treacă de luna asta fără să fie nevoite să bage mâna în cufărul cu comori al lui Madam Zolanda.

Îi adresează lui Vincent unul din zâmbetele ei de spectacol.

- Aveți dreptate, domnule Hyde. S-ar putea ca totuși lucrurile să meargă bine pentru Plaja Ascunsă.

- Așa vă vreau, domnișoară Vaughn! Acum, îmi dați vă rog cheia?

- Da, desigur.

Deschise registrul la prima pagină și-i întinse lui Vincent un stilou.

- Dacă dumneavoastră și domnul Calloway aveți amabilitatea să semnați, vă aduc cheile și vă conduc la camerele dumneavoastră.

Vincent luă stiloul și se uită la pagina din registru. Râse.

- E chiar interesant, să știți, spuse el, scriindu-și numele.

Amalie intră în birou, după chei.

- Cum așa? întrebă ea, prin ușa parțial deschisă.

- În registrul ăsta nu mai sunt decât încă două alte nume, iar unul din ele, cel al doctorului Norman Pickwell, aparține unui om ucis de un robot.

Vincent lăsă stiloul și, când ridică privirea, pe chipul lui era un zâmbet care l-ar fi făcut mândru pe Mad Doctor X.

- Parcă-ți trimite un fior pe șira spinării, nu?

capitolul 17

Amalie îi instală pe Vincent și pe Jasper în camere la al doilea etaj și se grăbi înapoi la parter ca să despacheze cumpărăturile. Își dădu seama că o să aibă nevoie de mai multe ouă, pâine și cafea.

Luă la repezeală un caiet și un creion și începu să alcătuiască o a doua listă de cumpărături. Când ajunse pe la jumătate, se uită la ceas. Constată șocată că nu mai avea decât o oră și jumătate până când trebuia să servească

ceaiul. Hazel ar fi trebuit să se ocupe de bucătărie, dar Hazel nu era disponibilă.

Amalie făcu un inventar rapid și ajunse la concluzia că putea încropi niște sendvișuri cu brânză și roșii, dar gândul de a pune pe masă fursecuri și biscuiți proaspăt scoși din cuptor într-un timp atât de scurt o aducea într-o stare de panică.

„Nu cu mult timp în urmă, lucrai tot timpul sub presiune. Calmează-te și pune-te pe treabă!”

Scoase un șorț dintr-un sertar și un bol mare dintr-un bufet.

Tocmai tăia bucățile de unt în făină pentru fursecuri, întrebându-se dacă putea oare să scape fără biscuiți, când auzi clopoțelul sunând la intrare.

Poate că Vincent Hyde avea dreptate, poate că titlul de casă a groazei chiar atrăgea clienți.

Și imediat după acest gând veni un altul: „O să am nevoie de mai multe fursecuri. De mai mulți biscuiți. Dar brânză? Nu am destule roșii”.

Își șterse grăbită pe șorț mâinile murdare de făină și ieși în fugă în holul de la intrare. Își întipări pe față un zâmbet pe care-l spera primitor și deschise ușa.

Înghetă în clipa în care văzu cine era.

– Willa? reuși să spună în cele din urmă. Ce cauți aici?

Blondă, cu ochi albaștri și de o frumusețe delicată care-i ascundea forța fizică și agilitatea, Willa Platt era o femeie care, de cele mai multe ori, trezea în bărbați două dorințe la fel de puternice – voiau să facă sex cu ea și tânjeau să fie cavalerii ei în armură strălucitoare.

Amalie o văzuse ultima oară plângând în suspine incontolabile și urlând isteric la ea. „Din cauza ta este mort Marcus. Ar fi în viață acum, dacă n-ai fi fost tu!” Era o acuzație dură, cu atât mai brutală cu cât era adevărată.

– Am nevoie de-o slujbă, spuse Willa. Sunt disperată și nu sunt prea mândră ca să cerșesc. Știu că nu mai suntem tocmai prietene după cele petrecute în Abbotsville,

dar venim amândouă din lumea cercului. Și oamenii cercului au grijă unii de alții.

- Nu am ce slujbă să-ți ofer, spuse Amalie. Nu-mi permit încă să angajez pe nimeni. Am ceva probleme să pornesc afacerea.

Willa dădu din cap în semn că înțelegea și privi holul cu gresie strălucitoare și intrarea cu arcadă dinspre hol.

- Am citit despre blestemul pe care clarvăzătoarea aia, Madam Zolanda, l-a pus pe casa asta, spuse ea.

- Aș fi crezut că e un motiv suficient să te faci să nu vii aici.

Willa își îndreptă spatele.

- Nu sunt în situația să fac mofturi.

- Știm amândouă că mă consideri vinovată pentru ce s-a întâmplat în Abbotsville.

- Știi, în legătură cu Abbotsville, spuse Willa. Am avut timp să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Nu ai nici un motiv să mă crezi, nu după câte ți-am spus atunci, dar îmi dau seama acum că Marcus m-a mințit.

- Da, spuse Amalie.

- A încercat să te seducă mai întâi pe tine, dar tu nici n-ai vrut să te uiți la el. Așa că s-a folosit de mine ca să afle tot ce voia să știe despre tine.

- Ce te-a făcut să te răzgândești?

Willa își lăsă jos geanta mică și veche, ca și cum ar fi devenit dintr-odată mult prea grea.

- Ți-am spus, am avut mult timp de gândire în ultimele șase luni, zise ea. Mi-am amintit toate întrebările pe care mi le-a pus Marcus despre tine. Sclipirea din ochii lui când te urmărea zburând. S-a prefăcut destul de bine că ținea la mine, dar adevărul este că am înghițit gălușca pentru că voiam să-l cred când îmi spunea că o să ne căsătorim și că o să mă ajute să-mi mut numărul la Ringling. Și era așa de chipeș, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama că era mult prea șmecher.

- Willa...

- Nu mai am nimic, Amalie. Mi-am cheltuit ultimii bani pe biletul de tren până aici. Nu am mai mâncat de ieri. Dacă nu mă primești, la noapte o să dorm pe o alee. Dă-mi doar o șansă, bine? E tot ce-ți cer. O să muncesc. Știi că pot să fac cam tot ce e de făcut.

Asta era adevărat, își spuse Amalie. Viața la circ te făcea să te pricepi la tot felul de lucruri. Toți trebuiau să fie versatili ca să-și păstreze slujba. Willa nu făcea excepție de la această regulă. Avusese un număr cu cai la circul Ramsey și se pricepea fără doar și poate să țină în frâu atât animalele, cât și publicul. Pe lângă asta, avea fler artistic. Ea concepute și cususe multe dintre costumele purtate de artiști pe scenă.

Oamenii din lumea circului aveau grijă unii de ceilalți.

- Poți să rămâi aici o vreme, spuse Amalie.

Se dădu la o parte ca s-o lase pe Willa să intre în hol.

- Dar nu-mi permit să-ți plătesc salariu, doar casă și masă.

Ușurarea și speranța luminară ochii albaștri ai Willei.

- E mai mult decât suficient. Mulțumesc, Amalie. Promit că n-o să-ți pară rău.

- Ar trebui să-ți spun că probabil ai putea să faci rost de o slujbă mai bună la Hotelul Burning Cove sau la altă locație de aici din oraș.

- Nu, mulțumesc!

Willa își luă geanta și se grăbi să intre, înainte ca Amalie să se răzgândească.

- M-am săturat să muncesc pentru străini. Ultimii doi șefi pe care i-am avut au uitat să-mi plătească salariul și au încercat să-mi dea jos chiloții. Nu mai poți avea încredere în nimeni în ziua de azi. Unde e Hazel? Am crezut că tu și mătușa ta o să rămâneți împreună după ce totul s-a dus de râpă în Abbotsville.

- Hazel e la spital.

Willa se opri brusc, cu ochii măriți de șoc.

- O să fie bine?
- Da.
- Ce-a pătit?
- E o poveste lungă. Îți explic după ce te instalezi. În clipa de față, sunt cam ocupată.
- Willa o privi cu o expresie cunoscătoare.
- Dacă Hazel e la spital, înseamnă că mai ai încă o factură de plătit.
- Mă descurc eu cumva, spuse Amalie. Pune-ți geanta jos, în spatele recepției. Nu am timp să-ți arăt acum camera.
- E-n regulă.
- Willa privi încruntată șorțul murdar de făină.
- Gătești ceva?
- Țsta era planul, dar nu prea fac progrese. Pensiunea oferă cazare și mic dejun, dar servim și ceaiul. Am doi oaspeți care o să coboare la parter, așteptându-se să găsească sendvișuri, fursecuri și biscuiți. O să renunț la biscuiți. Pur și simplu, nu am timp să-i fac.
- Pot să mă ocup eu de biscuiți, zise Willa.
- Amalie ridică sprâncenele.
- Crezi?
- Sunt sigură. Nu m-am născut la circ. Am venit la Ramsey după ce au murit ai mei. Înainte de asta, mama își câștiga existența vânzând plăcinte, prăjituri și fursecuri. O ajutam. Le făceam pe toate în bucătăria noastră. Așa că, da, am învățat să fac biscuiți.
- În cazul ăsta, ai un post fără salariu, spuse Amalie.

capitolul 18

Jasper termină de aranjat pe umerase sacoul alb, de seară, al lui Vincent și o pereche de pantaloni negri, apoi se întoarse și se uită la șeful lui.

- Mai doriți ceva, domnule Hyde? întrebă el.

Vincent era pe balcon, unde fuma una din țigările lui scumpe, europene, contemplând Pacificul scăldat în lumina soarelui. Nu întoarse capul.

- Nu, zise el. Asta e tot, momentan. Presupun că va trebui să particip la ceaiul care va fi cu siguranță extrem de modest, după care va trebui să mă duci la o întâlnire cu un vechi prieten care se află întâmplător în oraș.

- Am înțeles, domnule.

- Eu și prietenul meu o să bem ceva și o să discutăm afaceri. La șase, mă aduci înapoi aici ca să mă îmbrac pentru cină. Voi lua masa la hotelul Burning Cove în seara asta, după care mă voi duce la Clubul Paradise. Va fi bine să fiu văzut atât la hotel, cât și la club.

- Am înțeles, domnule.

Vincent scoate un oftat prelung și în sfârșit întoarse capul spre Jasper.

- Mare păcat că sunt obligat să stau aici, la hanul ăsta lamentabil. Ar trebui să mă relaxez într-un șezlong de lângă piscină la Burning Cove, nu să stau să sorb ceaiul aici.

- Da, domnule, spuse Jasper.

- Poți să pleci acum.

Vincent îl ușui cu mâna cu degete lungi și manichiură impecabilă.

- Am ceva timp de omorât. O să profit ca să repet replicile. Încă nu pot să cred că un actor de talia mea este obligat să dea o probă pentru un film stupid cu vampiri. Regizorul ar trebui să-mi cadă în genunchi și să mă implore să accept rolul. În schimb, ce face? Îmi oferă cu grație șansa de a da o probă pentru el. Are tupeul să se poarte ca și cum mi-ar face o favoare. Idiotul dracului!

Jasper nu era sigur care ar fi fost răspunsul corect pentru acest comentariu, așa că-și ținu gura închisă. Când lucrezi pentru un star în declin, era nevoie să știi să fii discret, uneori.

Vincent Hyde era încă un actor legendar în ochii publicului, dar la Hollywood nu era un secret că întreaga

lui carieră se prăbușise în urma fiascoului înregistrat de producția *O grădină iarnă*.

Hyde interpretase rolul unui magnat care încerca să-și salveze afacerea și căsnicia în timp ce se confrunta cu un dezastru financiar. Fusesse convins că rolul o să-l catapulteze de la filmele horror cu buget redus în categoria filmelor respectate, care ajungeau să fie nominalizate la Oscar. Se dovedise că oamenii care cumpărau bilete la cinema nu-și doreau să-l vadă pe nebunul Doctor X în rolul unui om de afaceri deprimat și chinuit de conflicte interioare.

Hyde era în momentul de față complet dedicat provocatoarei sarcini de a-și salva cariera de actor de filme de groază. Nu avea prea mult timp. Puține lucruri o luau la vale mai repede decât cariera în declin a unui actor care nu mai era tânăr.

Jasper ieși pe coridor și închise ușa. Rămase o clipă să savureze aroma subtilă a ceva cald și delicios ce se ridica dinspre bucătărie. De multă vreme nu mai gustase mâncare pregătită în casă. Hyde avea un bucătar angajat la vila din Los Angeles, dar, cu excepția micului dejun, rareori mânca acasă. Își petrecea serile în restaurante luxoase și cluburi de noapte, locuri în care putea fi sigur că avea să fie văzut în compania altor celebrități.

Rezultatul era că Jasper ajungea de cele mai multe ori să-și ia prânzul sau cina la pachet sau să-și cumpere o cafea și un sendviș într-un local modest.

Se uită la ușa camerei lui. Nu avea multe de despachetat. Geanta lui veche putea să aștepte. Hotărî să coboare și să vadă ce se petrecea în bucătărie.

Când ajunse la ușa bucătăriei, mirosul de bunătați proaspăt scoase din cuptor era atât de intens, încât îi lăsa gura apă. Dar când văzu îngerul blond aplecat peste cuptorul încins ca să scoată o tavă cu ceva ce păreau să fie biscuiți, aproape că uită de mâncare.

Amalie Vaughn era la masa de lucru, unde tăia coaja unor sendvișuri mici și delicate. Îl văzu în pragul ușii și-i zâmbi.

- Ceaiul va fi gata la ora 15.00, spuse ea.

- Mulțumesc, dar nu voi lua ceaiul, spuse el. Domnului Hyde nu i s-ar părea cuviincios ca angajații să mănânce în aceeași încăpere cu șefii lor.

- Înțeleg, spuse Amalie. În cazul acesta, puteți lua ceaiul aici, cu mine și cu Willa.

Îngerul blond se ridică. Ținea o tavă în mâinile protejate cu mănuși de cuptor. Se întoarse și se uită la el.

Jasper se încordă, pregătindu-se pentru una din cele două reacții pe care învățase să le aștepte din partea femeilor. Din experiența lui, erau fie îngrozite, fie fascinate de combinația de piele și tatuaje. Nici lui nu-i plăcea în mod deosebit costumația, dar Vincent Hyde voia un șofer și un bodyguard care să arate ca echivalentul uman al unui câine de pază fioros.

Modul prietenos în care Amalie Vaughn îl întâmpinase în acea după-amiază îl luase prin surprindere tocmai pentru că nu era obișnuit ca femeile să se uite la el așa cum se uitase ea, de parcă ar fi arătat ca un om normal. Expresia din ochii ei îi spusese că era obișnuită să se afle în compania persoanelor care nu se potriveau definiției de *normal*.

Văzu acum aceeași acceptare fără fasoane în ochii blondei.

- Willa, dumnealui este Jasper Calloway, spuse Amalie. Lucrează pentru domnul Hyde, unul dintre oaspeții noștri. Jasper, domnișoara este Willa Platt.

Jasper înclină capul.

- Domnișoară Platt.

- Îmi pare bine să te cunosc, Jasper, spuse Willa.

Îl examinează din cap până-n picioare și dădu aprobator din cap.

- Îmi place costumul. L-ai făcut singur?

Asta îl făcu să înlemnească.

- Da, recunosc el. E chiar atât de rău?

- Nu, este perfect! zise Willa. Ți se potrivește. Foarte impresionant.

Jasper se relaxă.

- Mai demult, ridicam greutatea pe Venice Beach. Am sperat mereu să mă remarc vreun director de studio. Mi-am zis că o să atrag mai ușor atenția cu costumul ăsta.

- Și ai reușit să te faci remarcat de vreun director de studio? întrebă Willa.

- Nu am fost niciodată descoperit, spuse Jasper. Am prins doar câteva roluri de cascador de-a lungul anilor. Însă am început să fiu prea bătrân ca să mai sar pe ferestre, din clădiri în flăcări. Mi-am zis că o să-mi câștig mai sigur existența ca șofer.

Willa râse.

- Probabil că ai dreptate cu asta.

- Miroase bine ce e în tava aia, spuse el, pentru că nu se putea gândi la nimic altceva de zis - și pentru că era adevărat.

- Biscuiți de ceai, spuse Willa.

- Ador biscuiții de ceai, spuse Jasper. N-am mai mâncat de ani întregi. Făcea și mama.

Willa zâmbi și așeză tava pe blatul din gresie.

- Ce coincidență! Și mama mea făcea. Vrei să guști unul?

Jasper rânji.

- Nu știu ce mi-ar face mai mare plăcere decât să mă-nânc biscuiții ăștia!

capitolul 19

Lorraine Pierce auzi limuzina intrând pe aleea vilei pe care o închiriasse și zâmbi. Vincent sosise la timp. Era un semn bun. Însemna că înțelegea că avea tot atâta nevoie de ea pe cât avea ea de el. Parteneriatele

erau întotdeauna complicate la Hollywood. Rareori durau vreme mai îndelungată, mai ales când partenerii erau vechi amanți. Atracția reciprocă și prietenia nu erau suficiente pentru a cimenta o relație, dar doi oameni ambițioși care aveau nevoie unul de celălalt puteau face lucrurile să meargă.

Ea și Vincent se cunoșteau de ceva vreme. Se cunoscuseră pe când ea era mai tânără și încă foarte frumoasă. Fusesse o actriță aspirantă, distribuită în rolul miresei monstrului într-unul din primele filme din seria *Mad Doctor X*.

Cariera ei se ofilise și murise înainte să apuce să se lanseze cu adevărat. Reușise însă să-l seducă pe Vincent, iar asta schimbase totul.

Fusesse un personaj fierbinte la acea vreme, care putea și era dispus să îi asigure accesul la cele mai exclusiviste petreceri și cluburi din Hollywood. Când beau, vedetele începeau să vorbească – în general despre ele. În mod inevitabil, secretele se revărsau nestăvilite.

Nu-i trebuiseră mai mult de cinci minute ca să-și dea seama că mai exista o cale spre succes în strălucitorul târâm hollywoodian. Avea acum cea mai citită rubrică de bârfe din oraș și ținea astfel în mână carierele unora dintre cele mai cunoscute nume.

Ea și Vincent nu mai împărțeau acum patul, dar aflase cu mult timp în urmă care era obsesia lui, iar asta îi oferise mult mai multă putere asupra lui decât ar fi putut să-i dea sexul. Îi putea oferi ce-și dorea cel mai mult și mai mult – titluri în revistele cinematografice și în presa națională.

Starurile erau atât de ușor de manipulat.

Când răsună bătaia în ușă, coborî scările să deschidă. Îi dăduse liber menajerei în acea după-amiază.

Vincent era pe scările de la intrare, la fel de elegant și cu același aer aristocratic plictisit dintotdeauna. Haina de in era croită după modelul vremii. Plină la piept, cu revere largi și talie îngustă, crea impresia unor umeri

lați și a unui trunchi musculos. Știa prea bine că, în cazul lui Vincent, impresia era doar un miraj discret. Sub hainele elegante era trupul mai degrabă slăbănog al unui bărbat care de prea mulți ani încerca să-și țină silueta sub control cu ajutorul țigărilor și paharelor de martini. Exista un motiv pentru care bărbații rareori apăreau fără cămașă pe marele ecran. Foarte puțini aveau constituția lui Johnny Weissmüller.

Lorraine zâmbi.

- Bună, Vincent. Intră, te rog! Te așteptam.

Vincent își coborî capul și o sărută afectuos pe obraz.

- Arăți încântător, ca întotdeauna, draga mea.

Lorraine privi peste umărul lui și-l văzu pe șoferul tatuat și îmbrăcat în piele urcând la volanul limuzinei.

- Văd că nu ai renunțat încă la monstrul personal, zise ea.

- Momentan, Jasper îmi servește foarte bine interesele, spuse Vincent. Întotdeauna atrage atenția, oriunde ne ducem. Foarte puține lucruri impresionează publicul mai mult decât o vedetă care are nevoie de un body-guard fioros.

Lorraine închise ușa.

- Vrei un martini?

- Ți-aș fi veșnic recunoscător pentru unul. Am nevoie de un întăritor. Nu am petrecut decât o după-amiază în hanul ăla lamentabil și deja sunt convins că o să mor de plictiseală.

- Nu te teme, lucrurile o să se anime în seara asta. Am aranjat ceva frumos cu șeful de la Paradise. Ne-a rezervat un separeu lângă ringul de dans. Eu o să ajung pe la zece și o să stau singură până sosești tu. Ai grijă ca monstrul tău care atrage privirile să te escorteze până la masa mea. Crede-mă, mâine-dimineață vestea că ești în oraș va apărea pe prima pagină a ziarului local. Și, când o să se afle că stai la vila pe care a blestemat-o Madam Zolanda, știrea va ajunge la nivel național.

Vincent avea o expresie chinuită.

- Ce sacrificii trebuie să fac pentru carieră! Aș fi preferat să mă relaxez la piscina de la hotelul Burning Cove.

Lorraine se duse la dulăpiorul cu băuturi și luă cele necesare pentru a pregăti un martini.

- Știm amândoi de ce nu ar fi fost o idee bună să stai la Burning Cove. Prea multe nume cu sonoritate sunt înregistrate în momentul de față acolo. E prea mare competiția pe scena aia.

Vincent se cutremură.

- Nu e nevoie să îmi explici, înțeleg. Doar că Hanul Plaja Ascunsă este înfiorător de liniștit. Din câte mi-am dat seama până acum, punctul culminant al zilei este ceaiul de după-amiază. Nici măcar nu-mi place ceaiul.

- Trebuie să ai răbdare, spuse Lorraine. Sunt prea multe în joc. Nici unul dintre noi nu-și permite să facă vreo greșală.

Turnă băutura pe care o pregătise și veni lângă el cu cele două pahare. Vincent luă o gură sănătoasă dintr-al lui, apoi o privi fix în ochi.

- Chiar crezi că o să meargă? întrebă el.

- Da, spuse ea. O să meargă. La sfârșitul săptămânii, numele tău o să fie pe prima pagină a tuturor ziarelor și revistelor din întreaga țară. Studioul o să te roage în genunchi să accepți rolul din *Aleea Coșmarurilor*. Vechiul tău studio va fi disperat să te convingă să mai semnezi un contract pentru încă un film *Mad Doctor X*. Nimeni n-o să-și mai amintească de Karloff și Lugosi.

Vincent înclină capul.

- Dacă prind rolul principal din *Aleea Coșmarurilor*, îți voi rămâne veșnic recunoscător, Lorraine.

Lorraine râse.

- Știu. Și când o să apară următorul tău film, o să fii iar invitat la cele mai bune petreceri și în cele mai populare cluburi. Mai important, o să devii din nou o sursă valoroasă pentru mine.

Vincent râse.

- Ai grijă, draga mea, sau s-ar putea să încep să bănuiesc că scopul tău, de fapt, este să te folosești de mine.

- Firește că acesta e obiectivul meu.

Își atinse ușor paharul de al lui.

- La fel cum și scopul tău este să te folosești de mine. Eu am nevoie de acces constant la secretele din lumea filmelor, tu ai nevoie de o serie constantă de filme. Ne înțelegem unul pe celălalt, nu-i așa, Vincent?

Îi adresă cel mai bun zâmbet al doctorului nebun.

- Într-adevăr, draga mea.

Lorraine îl privi cu satisfacție cum dă pe gât dintr-odată jumătate de pahar.

- Hai să ieșim în grădină, spuse ea, luându-i-o înainte. Avem multe de discutat, Vincent.

La șase fix, Jasper se întoarse să-l ia pe Vincent. La cinci minute după plecarea primului musafir al lui Lorraine, sosi al doilea.

Ray Thorpe nu-și făcu apariția într-o limuzină strălucitoare. Era la volanul unui Ford sedan care nu ieșea cu nimic în evidență. Și nici nu opri în fața vilei. Parcă în spate și intră prin bucătărie.

- Credeam că Hyde n-o să mai plece, spuse Ray.

Dacă Jasper Calloway juca rolul bodyguardului hollywoodian, Ray Thorpe era autentic. Lucrase ca agent de securitate pentru mai multe studiouri de film de-a lungul anilor. În sarcina lui intrau multe aspecte.

Thorpe era unul din băieții tari pe care șefii studiourilor îi trimiteau atunci când considerau că era necesar să recupereze fotografii incriminatoare sau să se asigure că persoane care se gândeau să aducă acuzații de hărțuire sau de viol vreunui actor își țineau gura.

Avea vreo 45 de ani și mușchii nu-i mai erau chiar la fel de tari ca odinioară, dar totul la el era dur și periculos. Purta o armă sub haina mototolită.

Lorraine își aprinse o țigară.

- Ți-am spus că Hyde o să rămână aici până la șase, spuse ea. Ce s-a întâmplat, Ray?

- Avem o problemă, spuse bărbatul.

- Te referi la Matthias Jones? Știm deja că e o problemă. O să ne ocupăm de el.

- Nu-mi place treaba asta, spuse Ray. Prea multe au mers prost. Încă sunt de părere că ar trebui să lăsăm totul baltă.

- Îți înțeleg îngrijorarea, dar e prea devreme ca să abandonăm proiectul. Încă mai avem șansa să-l ducem până la capăt.

- Ce te face atât de sigură?

Lorraine zâmbi.

- Același lucru care pe tine te îngrijorează. Matthias Jones.

- Ce mama dracului vrea să însemne asta?

- Chiar tu ai spus - Jones s-a mutat la Hanul Plaja Ascunsă.

- Și?

- Este evident că Jones și Pell vor dispozitivul Ares, spuse Lorraine, făcând eforturi să nu-și piardă răbdarea. În mod logic, ar fi trebuit să presupună că a dispărut în seara în care Pickwell a fost împușcat pe scenă. Cu toate astea, nu numai că Jones este în continuare în oraș, dar tocmai s-a cazat la același han la care s-a cazat Pickwell înainte de demonstrație. Ce ne spune asta?

- Afurisit să fiu dacă știu.

Lorraine își înăbuși un oftat. Ray Thorpe era folositor, dar nu era cel mai isteț băiat de pe fața pământului.

- Ne spune că el știe ceva ce noi nu știm și că are motive să creadă că ar putea găsi ceea ce caută la Hanul Plaja Ascunsă, spuse ea.

- Cum au aflat Jones și Pell despre Ares și cum au știut că o să apară în Burning Cove? întrebă Ray.

Lorraine suflă prelung fumul și scutură țigara într-o scrumieră de sticlă în timp ce se gândea la această întrebare.

- În mod clar, Brokerul ne-a tras pe sfoară, spuse ea. Aveam o înțelegere, dar, în mod evident, afurisitul

s-a hotărât să transforme ceva ce trebuia să fie o vânzare directă într-o licitație. Probabil că a ajuns la concluzia că și-ar putea mări în mod considerabil comisionul dacă-l invită și pe Luther Pell să participe. Pell l-a adus pe Jones.

- O să mă ocup eu de Broker după ce se termină povestea asta, jură Ray.

- Îți urez succes. Nimeni nu-i cunoaște identitatea reală și nici un om deștept nu încearcă să o afle. Este periculos și e foarte bine protejat. Uită de el. Trebuie să rămânem concentrați asupra jocului.

Ray pufni.

- Și pe ce anume ar trebui să ne concentrăm, mai exact? Avem o mașină de criptare din care lipsesc câteva piese-cheie, iar singurul om care știa unde sunt e mort.

- Cu siguranță Pickwell a adus componentele lipsă în Burning Cove. Asta înseamnă că e posibil să fie încă pe undeva pe aici. Momentan, rămânem cu ochii pe Jones. Se spune că ar fi un agent pe cont propriu care lucrează momentan pentru Pell. Nu există decât un singur motiv pentru care să se fi mutat la Plaja Ascunsă - are o pistă. Să-i lăsăm puțin spațiu să alerge.

- Nu putem rămâne la nesfârșit în Burning Cove.

Lorraine se gândi la întâlnirea pe care o avea programată la docurile din L.A. Ceasul ticăia. Cel mai important client al ei n-ar fi fost prea încântat dacă apărea cu mâna goală. Era un client care nu agreea eșecul. Dacă nu reușea să intre în posesia mașinăriei complete până la sfârșitul săptămânii, cel mai bine ar fi fost să dispară.

N-ar fi fost pentru prima oară. O femeie singură trebuia să fie creativă.

- Ai dreptate, spuse ea. N-o să rămânem aici la nesfârșit.

capitolul 20

Noaptea era răcoroasă, dar nu rece. Matthias hotărâse să coboare acoperișul Packardului. Decapotabila puternică lua curbele răsucite de pe Cliff Road cu ușurința înșelătoare a unei pisici de talie mare. Ceața se strângea deasupra oceanului, însă, pentru moment, discul argintiu al lunii strălucea pe cer.

Și Amalie era pe scaunul de lângă el.

„Păcat de destinație“, își spuse el.

Din nefericire, nu se duceau să bea un cocktail într-un local elegant, să mănânce bine, să danseze și să încheie noaptea într-o îmbrățișare pasională. Asta ar fi fost Planul A. În schimb, merseseră cu planul B – o vizită într-un club de noapte sordid, în timpul căreia o să încerce să discute cu un bărbat care ar putea avea informații care să-i conducă la un ucigaș cu sânge-rece.

Trebuia să-și regândească prioritățile, hotărî Matthias.

– Probabil că ne pierdem timpul în seara asta, nu-i așa? spuse Amalie.

Întrebarea îl readuse la realitate.

– Vom ști în curând, spuse el. Pickwell de-abia mai era conștient când l-au urcat în ambulanță. Chiar dacă a spus ceva, probabil că vorbele lui au fost incoerente. Dar trebuie să mă asigur că nu trec cu vederea vreo pistă.

– Pentru că nu ai nimic altceva?

– Da, din acest motiv.

Totul la femeia care stătea lângă el era misterios, fierbinte și ușor periculos. Când îi permisesese să îl însoțească în această seară probabil că nu avusese cea mai bună idee din viața lui, dar, pe toți dracii, tare bine era să o aibă acolo, cu el.

Entuziasmul și anticiparea îi încingeau sângele. Avu nevoie de ceva vreme ca să înțeleagă exact ce i se întâmpla, pentru că nu mai încercase de foarte mult timp aceste senzații. Realiză în cele din urmă că era încântat.

Trupul i se trezise din clipa în care o privise pe Amalie plutind în josul treptelor ca să-l întâmpine la han, cu puțin timp în urmă. Era îmbrăcată acum într-un compleu elegant, de seară, de culoare albastru-închis. Mânele scurte, în formă de clopot, îi accentuau curbura frumoasă a brațelor. Rochia i se strângea în jurul taliei, scoțându-i în evidență silueta subțire și sânii delicați. Fusta îi cădea ușor, oprindu-se deasupra genunchilor, atrăgând atenția asupra gleznelor subțiri la fiecare pas.

Îi simțise parfumul discret când o ajutase să-și aranjeze șalul pe umeri. Preț de câteva clipe, fusese amețit. Parcă ar fi dat pe gât un pahar întreg dintr-o băutură extrem de tare, doar că simțurile nu-i fuseseră câtuși de puțin amortite. Erau pline, pulsând de viață.

Chiar își dorea să se îndrepte în orice altă direcție decât înspre Carousel.

Acceleră lin când ieșiră dintr-o curbă, ascultând cu plăcere torsul fin al motorului.

- Chiar dacă nu obținem nimic de la Seymour Webster, spuse el, s-ar putea să avem altceva de câștigat dacă stăm de vorbă cu el.

Amalie întoarse capul și se uită la el.

- Cum așa?

- Se numește să *agiți apele*, spuse el. Cineva a văzut ceva. Cineva știe ceva. E posibil ca Seymour Webster să nu aibă nimic folositor pentru mine, dar, dacă stau de vorbă cu el într-un loc precum Carousel, lansez zvonul că sunt dispus să plătesc pentru informații.

- Presupun că are sens. Cam riscant totuși, nu găsești?

- Tocmai de aceea am încercat să te conving să nu vii cu mine.

- Știu. Dar nu pot să încremenesc pur și simplu pe platformă și să aștept să mă împingă cineva peste margine.

Nu utilizase o imagine la întâmplare, își spuse el. Era ceva personal.

- Vorbești despre Abbotsville? întrebă el încet.

- Știi despre asta? Evident că știi! Ești detectiv.
- Știu ce s-a scris în ziare. Nu știu versiunea ta referitoare la cele întâmplate.

Rămase tăcută atâta vreme, încât nu credea că o să-i mai răspundă. Nu-i datora nici un răspuns, își spuse. Avea dreptul să-și păstreze secretele. Avea și el câteva la rândul lui - genul de secrete care trimiteau oamenii, în special potențialele iubite, la goană mâncând pământul.

- Poliția a ajuns la concluzia că a fost un accident, spuse ea în cele din urmă. Un mașinist și o zburătoare s-au îmbătat și s-au gândit să se joace pe trapez. Harding fusese prinzător, știi?

- Adică artistul care prinde acrobații de trapez?

- Exact. Dar cred că i s-a întâmplat ceva, la un moment dat. Poate că și-a pierdut încrederea sau poate zburătorii n-au mai avut încredere în el. Tot ce știu este că a ajuns în vest, lucrând ca mașinist, nu ca prinzător. Circul Ramsey îl angajase cam cu o lună înainte să încerce să mă omoare pe mine. Lucra bine, atât de bine încât, dacă ar fi reușit să mă omoare, toată lumea ar fi spus că moartea mea fusese un accident sau poate o sinucidere.

- Sinucidere?

- Zborul poate... să-ți ia mințile, spus Amalie. Nimic nu se compară cu ce simți în acele momente. Ești atât de liber acolo sus, plutești în aer asemenea unei păsări. Se spune că senzația asta îi face pe unii artiști să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă pur și simplu... și-ar da drumul.

- Dar plasa?

- Mulți artiști refuză să folosească plasa în timpul spectacolelor. Publicul vrea să fie adus cu sufletul la gură. Numerele care vând bilete sunt cele fără plasă.

Matthias strânse mai tare volanul în mână.

- Tu ai zburat vreodată fără plasă?

Amalie zâmbi, ca și cum întrebarea i s-ar fi părut naivă.

- Tot timpul. Eram principala atracție a Circului Ramsey, ultima din fabuloșii zburători Vaughn.

Matthias își spuse că nu era momentul potrivit pentru o prelegere, dar îi era greu să reziste. Ar fi vrut să oprească la marginea drumului și să o scuture zdravăn. „Ce naiba era în capul tău să lucrezi fără plasă?”

„Calmează-te, Jones! Nu mai zboară acum. Acum are o pensiune.”

– Poți să mori la fel de ușor și căzând în plasă, să știi, spuse ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Dacă aterizezi greșit, îți rupi gâtul la fel ca și cum ai cădea pe podea.

– Mă sperii de moarte, Amalie. Hai să ne întoarcem la ce s-a întâmplat în Abbotsville.

– Sincer, nu mai sunt multe de spus. Sunt sigură că Harding m-a drogat în seara aia, la masă. M-am trezit cu cuțitul la gât. Mi-a pus lanțul cu strasuri de sticlă în jurul gâtului și m-a forțat să urc scara până la platformă. Mi-a spus să iau bara și să zbor. Știam că voia să mor. L-am zgândărit până și-a ieșit din sărite și a pășit pe platformă. Din acea clipă, a fost în lumea mea. Eu dețineam controlul. Am folosit bara trapezului ca pe o armă. Harding a căzut. Eu, nu.

Urmară câteva momente bruște de liniște.

Spunea adevărul, își zise Matthias, sau, cel puțin, adevărul așa cum și-l amintea ea. Băgă într-o viteză inferioară pregătindu-se să intre într-o curbă și încercă să citească scena pe care i-o descriesese.

– Trebuie să fi fost multe dovezi, spuse el. Cuțitul. Lanțul.

– Crima se petrecuse în lumea circului și circul trebuia să plece din oraș a doua zi, spuse Amalie. Polițiștii nu voiau decât să ne vadă plecați. Presa a transformat întreaga poveste într-un triumf amoros. Marcus Harding petrecuse în ultima vreme mult timp cu Willa Platt, artista ecvestră a spectacolului. Au existat zvonuri cum că eram geloasă și că l-am convins pe Harding să urce pe platformă ca să pot să-l omor.

- Ai spus că platforma era lumea ta. Dar am văzut platforme de trapez. Sunt foarte înguste. E o minune că Harding nu te-a tras după el.

- Eram bună, spuse Amalie. Dintre cei mai buni.

- Ai avut ocazia să mai zbori vreodată?

- Nu. Și așa circul abia atârna de un fir de ață. Incidentul din Abbotsville a fost sfârșitul. Dar, chiar dacă ar fi supraviețuit spectacolul, e puțin probabil că cineva ar mai fi vrut să zboare cu mine după povestea asta. Ar fi fost prea multe întrebări despre ce se petrecuse cu adevărat acolo sus, pe platformă. Bârfele mi-ar fi distrus cariera.

- De unde ai avut banii să cumperi hanul?

- Mama se pricepea la afaceri. Până să moară, ea a ținut contabilitatea la Circul Ramsey. La un moment dat, a cumpărat câteva acțiuni la niște companii petroliere, pe care mi le-a dat mie. Mi-a spus că erau moștenirea mea. Când spectacolul s-a prăbușit, am scos acțiunile. Am fost uimită să descopăr că valorau câteva mii de dolari. Am cheltuit totul pentru Hanul Plaja Ascunsă.

- Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

- Au murit într-un accident, acum câțiva ani.

- Accident de trapez?

- Nu, de tren. Eu am supraviețuit pentru că eram în alt vagon. Ei n-au avut nici o șansă.

- Îmi pare rău.

Amalie nu spuse nimic.

- Mai ai rude? întrebă el.

- Doar pe mătușa Hazel.

- Dar din partea mamei tale?

- Bunicii au renegat-o pe mama când a fugit cu un circar. Când Ramsey s-a închis definitiv, Hazel m-a convins să iau legătura cu rudele din partea mamei. Am reușit să dau de bunicul meu, la telefon. Nu erau interesați să mă cunoască. Cred că mă consideră vinovată pentru moartea mamei.

- Cum au ajuns la concluzia asta?

- Mama era însărcinată cu mine când a fugit cu tata. Din punctul lor de vedere, dacă n-aș fi fost eu...

Amalie făcu un gest micuț cu mâna, lăsând concluzia nerostită.

Matthias scrâșni din dinți și strânse atât de tare în mână schimbătorul de viteze, încât era o minune că nu se rupe.

Fiecare familie era diferită, își aminti el în timp ce accelera pe ieșirea din curbă. Vendetele, certurile, amărăciunea și resentimentele puteau fi trecute de la o generație la alta, întocmai precum culoarea ochilor. Chiar și așa, îi era greu să accepte ideea că existau oameni care să-și renege propria fiică și să refuze să-și recunoască nepoata. În familia Jones, erai mereu parte din familie, indiferent ce făceai.

- Prin urmare ați rămas doar tu și mătușa ta? întrebă el.

- Și Willa. A apărut la ușa mea azi-dimineață. Nu are unde să se ducă.

Matthias își aminti de blonda minionă, dar vivace pe care o văzuse la han în acea după-amiază.

- Femeia cu care se vedea Marcus Harding înainte să încerce să te omoare?

- Da. Willa Platt.

Matthias se încruntă.

- Și a apărut așa, din senin? Acum?

- Citește și ea ziarele, la fel ca toată lumea.

- Și a venit după tine.

- Avea nevoie de o slujbă și de un loc în care să stea.

- Era îndrăgostită de Harding?

- Era îndrăgostită de viitorul pe care acesta i-l promitea.

- Te-a considerat vinovată pentru moartea lui?

Amalie ezită.

- La început. Dar trebuie să înțelegi - a fost devastată de ce s-a întâmplat în Abbotsville. Crezuse că Harding

o adora și că o să se căsătorească și o să plece la Circul Ringling.

- Ce te face să crezi, întrebă sec Matthias, că Willa Platt nu te mai consideră vinovată de moartea lui Harding?

Amalie se încordă.

- Cred că a înțeles adevărul acum.

- De ce spui asta?

- Eu și Willa am crescut împreună. Prietenia noastră e adâncă. A fost devastată după cele petrecute în Abbotsville, dar chiar ea a spus că a avut șase luni timp de gândire. Știe acum că spun adevărul.

- Aha.

- Nu mă crezi?

- Cred că tu vrei să crezi că spune adevărul.

Amalie îi adresă un zâmbet de gheață.

- Întotdeauna ești așa de suspicios?

- Întotdeauna.

- Cred că e greu să treci așa prin viață.

- Nu ai idee, recunosc el.

- De-asta nu ești căsătorit? Obsesia ta de a găsi o cale spre adevăr te-a adus la imposibilitatea de a avea încredere în cineva, mai ales într-o iubită?

Avea senzația că tocmai îi arsesse un pumn în stomac.

- Probabil că am meritat asta, îi răspunse.

- Spune-mi, îl întrebă Amalie, te-ai înșelat vreodată?

- Uneori.

- Doar uneori?

- Emoțiile complică lucrurile, recunosc el. Emoțiile puternice sunt ca o ceață pe autostradă. Trebuie să încetinesc și să mă mișc cu foarte mare grijă ca să găsesc drumul de cealaltă parte.

- Dă-mi voie să fac o presupunere! Pun pariu că, până reușești tu să găsești drumul, femeia cu care te vezi renunță și începe să caute pe altcineva.

Indicatorul după care se uita apăru în lumina farurilor. Încetini și viră pe drumul care ducea spre Carousel.

- Hai să schimbăm subiectul, spuse el.

Amalie zâmbi.

- Sigur. Despre ce vrei să vorbim?

- Am terminat cu Abbotsville? întrebă el.

Amalie îl privi fix.

- De ce?

- Pentru că am senzația că nu mi-ai spus tot.

- Sunt impresionată. Ai dreptate. Mai este un lucru pe care ți-l pot spune despre Abbotsville, dar probabil că n-o să mă crezi. Sinceră să fiu, nici eu nu sunt sigură că pot avea totală încredere în amintirile mele din acea noapte.

- Încearcă-mă!

- Tremuram, pur și simplu, de frică și nu eliminam complet drogurile din mine. Nu am nimic concret cu care să-mi susțin teoria și nici poliția nu a găsit nici o dovadă.

Valurile de gheață ale adevărului oscilau cu forță prin ceața de emoții puternice. Nu încăpea îndoială că Amalie credea lucrul pe care urma să i-l spună.

Apăsă foarte încet frâna în dreptul unui indicator de Stop de la o intersecție pustie.

- Dovadă pentru ce, Amalie? întrebă el.

- Cred că a mai fost cineva acolo în noaptea aia, spuse ea. Îl auzeam râzând din când în când, părea foarte entuziasmat de ceea ce vedea. Oricine a fost, a privit totul din umbră. Parcă ar fi fost un spectator care își luase bilet pentru numărul meu. De-abia aștepta să mă vadă zburând spre moarte.

capitolul 21

Micul cazino din spatele localului Carousel era plin de fum, aglomerat și ilegal. Zdrăngănitul și țâcănitul zarurilor și aparatelor creau un vuiet înfundat. Mirosul

transpirației încinse, specifice fiorilor pe care ți-i dau jocurile de noroc, umplea încăperea.

- Cine ești și ce mama naibii vrei de la mine? întrebă Seymour Webster, fără să-și scoată țigara din colțul gurii. Sunt ocupat.

Băgă încă un bănuț în aparat, trase maneta și privi fascinat fructele care se învârteau. Era un bărbat cu față îngustă și buze subțiri, de vreo treizeci și ceva de ani. Privea mașina cu concentrarea unui jucător împătimit.

- Vreau să-ți pun câteva întrebări, zise Matthias. Sunt dispus să te compensez pentru timpul pierdut.

Scoase portofelul, extrase două bancnote și, cu mișcări foarte precise, așeză banii pe masa din fața aparatului.

Webster nu observă. Era concentrat pe fructele care se învârteau.

Când mașina se opri, cireșele nu se aranjară frumos la rând. Și nici altceva. Seymour scoase un mârâit dezgustat și se uită la bani. Fu în mod evident surprins, dar se controlă imediat. Înșfăcă banii, îi îndesă în buzunar și sări de pe scaun. Ochii lui palizi străluceau de entuziasm.

- Ce întrebări? spuse el.

- Hai să discutăm în cealaltă cameră!

Webster privi cu jind înspre aparatul de joc.

- O să dureze mult?

- Nu, spuse Matthias.

Își făcură loc prin mulțimea de jucători. Un body-guard masiv îmbrăcat într-un costum care nu era pe măsura lui le deschise ușa.

Amalie aștepta într-un separeu. Nu era singură. Matthias își înăbuși un geamăt. Nu o lăsase singură decât trei minute, cât avusese nevoie ca să-l găsească pe Seymour Webster, dar fusese suficient ca doi clienți ai localului, cu părul dat din abundență cu gel, să se dea la ea. Nu că ar fi avut nevoie de protecția lui,

concluzionă Matthias. Reuși cumva să scape de amândoi nepoștiți înainte ca el și Webster să ajungă la masă.

Webster se trânti pe locul liber. Matthias se strecură lângă el, blocând singura cale de scăpare, apoi se uită la Amalie, care stătea de cealaltă parte a mesei.

- Ce le-ai spus ălor doi de i-ai pus atât de repede pe fugă? întrebă el.

Amalie îi adresă un zâmbet misterios.

- Le-am dat de înțeles că bărbatul cu care sunt aici în seara asta e înarmat și are legături cu Mafia.

Webster făcu ochii mari.

- Ce?

Matthias oftă.

- Reputația mea în Burning Cove este pe zi ce trece tot mai proastă.

Amalie îi adresă lui Webster zâmbetul strălucitor cu care câștiga mulțimea.

- Trebuie să fiți domnul Webster, spuse ea. Vă mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu noi.

Webster o privi lung, ușor uluit.

- Hei, nu vreau să am probleme.

- Nici noi nu vrem, spuse Matthias. Credeam că m-am exprimat clar - avem doar câteva întrebări pentru tine.

Webster se încruntă.

- Da?

- I-ai spus reporteritei de la *Herald* că dr. Pickwell a rostit câteva cuvinte înainte să moară, zise Matthias. Care au fost acestea?

Era clar că Webster nu se așteptase la întrebarea asta.

- Ha? făcu el.

Expresia lui de mirare îngrijorată se dizolvă într-una de ușurare.

- Oh, da, da... Ultimele cuvinte ale lui Pickwell. Așa cum i-am spus reporteritei, a zis că știa că monstrul robot o să se întoarcă într-o zi împotriva lui și că nu ar fi trebuit să încerce să se joace de-a Frankenstein.

Webster mințea. Curenții de energie din vocea lui oscilau în unde leneșe și neregulate. Nu încerca să ascundă ceva, hotărî Matthias. Era genul de minciună pe care oamenii o spuneau când voiau să impresioneze. Când voiau să facă pe importanții pentru că știau ceva mai mult decât alții. De cele mai multe ori, astfel de înșelătorii erau inofensive. În cazul de față însă, exista posibilitatea să învăluie adevărul. Un adevăr pe care era posibil ca Webster să nu-l considere deosebit de semnificativ.

- Parcă ar fi o replică dintr-un film, spuse Amalie, cu o expresie admirativă.

Webster se luminează la față.

- Da. Exact ca într-un film.

Zâmbetul lui Amalie se luminează cu vreo câțiva wați.

- Sunteți absolut sigur că acestea au fost *ultimele* cuvinte ale lui Pickwell? E posibil să mai fi spus și altceva?

„Șmecheră“, își zise Matthias. Evitase cu mare dibăcie să-l facă pe Webster mincinos în față. Îl invitase în schimb să dezvolte povestea inițială și să o impresioneze și mai mult.

Încă vrăjit de zâmbetul lui Amalie, Webster înghiți în sec de două ori.

- Păi, ăăă, e posibil să mai fi spus ceva, mormăi el.

Amalie continua să-l fixeze cu o expresie de vrăjită atenție. Sorbindu-i fiecare cuvânt.

- Spuneți mai departe, îl îmboldi ea.

- Nu avea nici o noimă, spuse Webster. Pickwell era în stare de șoc.

Matthias se uită la el.

- Ce altceva a mai spus Pickwell?

Webster mârâi.

- Ceva despre niște chei.

Adevărul rece.

- Continuă, spuse Matthias.

- Hei, v-am spus, Pickwell delira. A spus că a dat cheile robotului și că nimeni n-o să le găsească vreodată.

capitolul 22

Amalie se opri înainte să urce în scaunul de lângă șofer.

Se uită la Matthias, care-i ținea portiera deschisă. Atmosfera din jurul lui era electrică. Zâmbi, recunoscând senzația intoxicantă. Semăna cu cea pe care o trăise și ea cândva, ori de câte ori prindea bara, pregătindu-se să zboare.

- Cred că înțeleg de ce te atrage genul ăsta de muncă, spuse ea.

- Are momente interesante, zise el.

Amalie se afundă în scaunul de piele. Matthias închise portiera și îi zâmbi. Amalie râse pentru că știa că zbura în acele momente.

- Crezi că Seymour Webster ne-a spus adevărul, nu-i așa? întrebă ea. Ultimele cuvintele ale doctorului Pickwell sunt importante.

- Citatul despre Frankenstein a fost o invenție. Așa cum bine te-ai gândit, Webster nu a vrut decât să spună ceva interesant ca să atragă atenția și să-i apară numele în ziare. Dar povestea cu cheile pe care le-a dat robotului? Da, asta pare adevărată. Întrebarea este ce înseamnă.

Matthias părea absolut convins de concluzia la care ajunsese. În strălucirea nefirească a literelor de neon cu care era scris Clubul Carousel ei îi era imposibil să-i citească expresia, dar simțea că e mulțumit. Webster îi dăduse pista pe care o căuta.

Îl privi înconjurând capota lungă a Packardului. În umbră, era interesant, fascinant. De neoprit. Se simțea atrasă de energia din jurul lui. Era un gen nou de atracție pentru ea. Nu știa cum să procedeze.

Probabil că ar fi trebuit să fie precaută, dar acea parte din ea care își amintea fiorii zborului nu era câtuși de puțin temătoare.

Matthias deschise portiera șoferului și urcă la volan.

- Probabil că ar trebui să luăm în calcul și posibilitatea ca Seymour Webster să fi avut dreptate, îl avertiză ea. Poate că Pickwell delira pur și simplu.

- Asta nu înseamnă că nu a spus ceva important.

Matthias răsuci cheia în contact.

- În situația lui, are logică să fi ascuns cheile. Ar explica multe.

- Presupun că nu vorbim despre chei de mașină?

- Puțin probabil. Pickwell nu a venit cu mașina în Burning Cove, ai uitat? A sosit cu trenul, din Los Angeles. Venise să facă o afacere extrem de periculoasă. Cheile de la mașină ar fi fost ultimele la care s-ar fi gândit.

Amalie îi privi profilul lui Matthias în timp ce ieșea încet din parcare, îndreptându-se apoi spre Cliff Road. Un fior de conștientizare intensă îi străbătu corpul. Intimitatea întunecată a scaunului din față al mașinii îi activa toate simțurile. Nu pentru prima oară în acea seară, își dori să fi fost cu adevărat la o întâlnire.

Se forță să se concentreze asupra a ceea ce aflaseră de la Webster - nu asupra modului ușor și detașat în care Matthias își controla vehiculul puternic; nu asupra felului în care mâna lui strângea mânerul din lemn lustruit al schimbătorului de viteze.

- Ai o teorie în legătură cu cheile astea, nu-i așa? spuse ea.

- Nu pot fi sigur, cel puțin nu încă, dar cred că există posibilitatea ca Pickwell să se fi referit la niște componente critice ale mașinii de criptare. Trebuie să-l dezmembrăm pe Futuro bucată cu bucată și să vedem ce găsim înăuntru.

- Dacă Pickwell se temea să-l vândă pe Ares pe piața neagră, de ce ar fi riscat să păstreze niște părți valoroase ale mașinii? Ai crede că ar fi vrut să ia banii și să se întoarcă cât mai repede în L.A. De ce să riște?

- Știa că are de-a face cu lumea interlopă. Poate că se temea că cineva o să încerce să-l păcălească. Poate

că s-a gândit că, dacă ascundea cheile, o să-i aibă cu ceva la mână în cazul în care nu-și primea banii.

- Hmm.

Matthias se uită la ea.

- Ce?

- Poate că i s-a făcut frică la sfârșit. Poate că s-a răzgândit și nu a mai vrut să dea pe tavă o mașină de criptare strict secretă unui cumpărător necunoscut care era, cel mai probabil, agent pentru o putere străină.

- Chiar crezi că pe Pickwell a început brusc să-l mustre conștiința?

- Presupun că nu vom ști niciodată.

- Motivul pentru care a ascuns cheile nu mai contează acum.

Matthias schimbă vitezele dintr-o mișcare fluidă.

- Prioritatea noastră este să le găsim.

Amalie bătut ușor în poșetă cu unghiile date cu oă.

- Crezi că persoana care l-a împușcat pe Pickwell și a furat mașina știe că lipsesc componente?

Matthias viră pe Cliff Road.

- Nu putem ști cu certitudine, dar ar explica de ce a intrat cineva pe ascuns în hanul tău noaptea trecută.

- Cum crezi că arată cheile astea?

- Nu am nici cea mai vagă idee. Ți-am spus, în atelierul inventatorului care l-a creat pe Ares nu am găsit decât o schiță inițială. Așa mi-am dat seama că arată ca o mașină de scris. Dar nu am mai multe detalii.

- Nu cumva Ares a venit cu un manual de utilizare?

- Nu, dar trebuie să fi existat o schemă a legăturilor...

Matthias se opri.

- Ha!

Tăcu. Amalie se uită la el și-și dădu seama că era pierdut în gânduri, că examina problema în minte, căutând harta care să-l conducă spre răspunsuri. Avea să vorbească atunci când urma să fie pregătit.

Se lăsă pe spate și contemplă ceața animată de lumina lunii, care se răsucea în fuioare deasupra oceanului.

S-ar fi putut obișnui cu plimbări noaptea târziu într-o decapotabilă, cu Matthias alături, hotărî ea.

După o vreme, Matthias se întoarse din gândurile lui.

- Dacă Pickwell a ascuns cheile, poate că a ascuns și schema, spuse el. Trebuie să mă întorc la atelierul lui.

Amalie întoarse capul spre el.

- L-ai cercetat deja?

- De îndată ce am găsit pista. Dar locul este un cimitir de gunoaie, Amalie. Și mă grăbeam. Există o posibilitate reală să fi trecut cu vederea ceva important.

- Unde este atelierul lui Pickwell?

- În Playa Dorada. Un orașel la sud de L.A.

- De ce ar fi lăsat Pickwell ceva de importanță critică și extrem de valoros în atelier? Aș crede că ar fi vrut să țină cheile astea tot timpul la el sau să le ascundă într-un seif.

- Seifurile sunt prea evidente. Crede-mă, dacă aș fi găsit un seif în atelierul lui, l-aș fi spart.

- Poți să spargi un seif?

- Mă pricep la încuietori.

- Te superi dacă te întreb ceva?

Matthias ezită, apoi dădu o dată din cap.

- Întreabă-mă! Ai dreptul. Și eu te-am întrebat despre Abbotsville.

- Așa este. Și mi s-a părut că m-ai crezut când ți-am spus povestea mea, deși poliția și presa deopotrivă au avut îndoieli asupra versiunii mele. În seara asta ai părut foarte sigur că Seymour Webster nu a mințit când a spus că ultimele cuvinte ale lui Pickwell au fost că a dat cheile robotului.

- Nu ai fost și tu tentată să-l crezi?

- Ei bine, da. Pare puțin probabil să inventezi o astfel de poveste pe moment. Dar nu asta e ideea. Ai încredere în intuiția ta când trebuie să separi minciuna de adevăr, nu-i așa?

- În cea mai mare parte a timpului. Nu sunt nici eu infailibil.

- În mod evident, ai convins oameni precum Luther Pell că ești foarte, foarte bun la ceea ce faci.

Matthias își flexă mâinile pe volan. Amalie are senzația că se pregătește.

- Mulți membri ai familiei mele au o intuiție ieșită din comun, spuse el. Mă număr printre ei.

- Da. Ai spus că sunt mulți clarvăzători în arborele tău genealogic. Nu vreau să te jignesc, dar toată lumea crede că are o intuiție ieșită din comun. Tatăl meu a spus mereu că eu am intuiție de zburător.

Matthias se uită la ea.

- Este evident din felul în care te miști că ai un simț al echilibrului și al momentului și o conștientizare a spațiului din jurul tău care este neobișnuit de intuitivă. Sunt convins că ai și reflexe foarte bune. Lucrurile astea merg de obicei împreună.

- Tu nu glumești, nu-i așa? îl întreabă ea.

Matthias nu-și dezlipi ochii de drum.

- Este chiar atât de greu să crezi că am un anumit talent în a detecta minciunile?

Din nou, Matthias păru că se pregătește.

- Nu știu, recunosc ea. Mi se pare ceva cam neobișnuit. Întotdeauna ai putut să-ți dai seama când minte cineva?

- De când îmi aduc aminte. Dar asta e partea ușoară. Mai greu e să-ți dai seama de ce minte cineva.

- Te interesează de ce mint oamenii? întreabă ea.

- Când ai un talent ca al meu, înveți foarte devreme că intenția e totul.

Amalie reflectă asupra implicațiilor.

- Înțeleg cum o astfel de abilitate ar putea fi utilă unui detectiv sau unui polițist, dar nu te scoate din minți în restul timpului?

Matthias rămase o clipă cu gura căscată. Apoi zâmbi.

- Cum ai ghicit? întreabă el.

- Mi se pare evident.

- Cele mai multe minciuni sunt nevinovate și adeseori bine intenționate, spuse el. Au cumva o valoare socială. Capacitatea de a minți face ca oamenii să poată fi politicoși și civilizați unii cu alții. „Cum îți merge?” „Minunat, mulțumesc.” „Ți-a plăcut prăjitura pe care ți-am făcut-o?” „A fost senzațională, mulțumesc.”

- Bine, dar să știi că n-am considerat niciodată că astfel de întrebări sau răspunsuri sunt minciuni.

- Pentru că îți dai seama care este intenția din spatele lor. Toată lumea știe că genul acesta de conversații sunt un fel de lipici social. Oamenii sunt atât de obișnuiți cu minciunile nevinovate, încât le trec automat cu vederea. Nu e atât de ușor pentru mine. Și când oamenii află ce pot să fac, adeseori... se simt inconfortabil în prezența mea.

Amalie zâmbi.

- Ai avut multe relații care s-au terminat prost, nu-i așa?

- Da.

O cercetă cu privirea.

- Ți se pare amuzant?

- Nu. Dar știu cum te-ai simțit.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere.

- Știi?

- Oamenii au tendința să facă presupuneri despre o artistă de trapez. Bărbații în special ne găsesc extrem de incitante. Îndrăznețe. Curajoase. Libere. Ne asumăm riscul chiar sub ochii lor. Își imaginează că am fi bucuroase să ne aventurăm într-o noapte sau două de pasiune nesăbuită pentru că suntem femei nesăbuite. Își spun că vor fi în siguranță pentru că nu avem pretenții emoționale. La urma urmei, a doua zi dimineață o să plecăm odată cu cirul.

- Văd o iluzie, spuse Matthias. Lucrurile vor sta altfel pentru tine acum că ai pensiunea.

- Nu, zise Amalie. Nu vor sta altfel. Când eu și Hazel ne-am mutat în Burning Cove, am sperat să las trecutul în urmă. Dar nu mai am nici o șansă acum. Probabil că nici n-am avut vreodată. Voi fi întotdeauna fosta artistă de trapez care poate că și-a omorât sau nu amantul împingându-l jos de pe platformă.

- Nu toată lumea o să aibă probleme cu trecutul tău.

- Cine o să aibă încredere într-o femeie care e posibil să-și fi omorât amantul?

- Eu.

Amalie înlemni, abia îndrăznind să respire.

- Chiar așa?

- Da. Rândul tău. Talentul meu te sperie?

- Un nebun cu un cuțit și cu un lanț de sârmă a încercat odată să mă omoare. Faptul că e posibil să-ți dai seama când te mint nu intră nici măcar în topul primelor zece lucruri care mă neliniștesc.

Un zâmbet încet se întinse pe fața lui Matthias.

- Mulțumesc, zise el.

Explozia răsună ca o bombă de mici dimensiuni. Zgudui vehiculul. Packardul viră spre dreapta. Asemenea unei creaturi sălbatice, zgârie pavajul, îndreptându-se spre marginea stâncilor.

capitolul 23

O parte a creierului lui Amalie care încă mai era capabilă să gândească rațional înregistră sursa bubuiturii. Explodase o roată. Nu putea face nimic. Dacă ea și Matthias mureau sau supraviețuiau în următoarele treizeci de secunde depindea exclusiv de talentul de șofer al lui Matthias și de noroc.

Își dădu imediat seama că Matthias nu acționează instinctiv și nu călcă frâna cu putere. Se concentrează în schimb să controleze volanul. Preț de câteva secunde, roata din dreapta se apropie periculos de mult

de marginea drumului. Mașina și șoferul se luptau pentru control.

În următoarea clipă, era în siguranță pe cealaltă parte a curbei.

Matthias lăsa mașina să încetinească treptat. În față, în lumina farurilor, apărură un drum lateral. Matthias viră mașina care hurducăia acum pe drumul de pământ bătătorit care ducea către o fermă dărăpănată și opri motorul.

Preț de câteva clipe, nici unul din ei nu spuse nimic.

- Scuze pentru sperietură, zise Matthias.

Amalie înghiți cu greu.

- N-a fost cea mai rea din viața mea.

Matthias o măsură cu o privire rapidă.

- Într-adevăr.

Deschise portiera, ieși din mașină și-și scoase sacoul de seară.

- N-ar trebui să dureze prea mult să schimb roata.

Lumina lunii scoase la iveală tocul de armă care fusese până atunci ascuns de croiala expertă a hainei.

- Din curiozitate, întreabă Amalie, porți accesoriul ăsta și când mergi la o întâlnire adevărată?

- A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost la o întâlnire, încât nu-mi mai amintesc.

Amalie zâmbi.

- Mincinosule!

- Ultima mea întâlnire nu s-a sfârșit bine, așa că prefer să nu o consider o întâlnire adevărată.

- Chiar așa? Ce s-a întâmplat? I-ai spus despre talentul tău?

- Nu. Nu avea rost. Știam că lucrurile se terminaseră între noi așa că i-am oferit o ieșire ușoară.

- În ce constă o ieșire ușoară? întreabă Amalie.

- Am informat-o că nu o să mă alătur companiei familiei mele. A fost îngrozită. Mi-a dat papucii și s-a dus cu un bărbat pe care îl consideram prieten.

- Într-adevăr, e un sfârșit urât.

- Și eu am fost de aceeași părere, spuse el.

Își desfăcu butonii, îi băgă în buzunarul pantalonilor și-și rulă mânecile. Se duse în spatele decapotabilei și deschise portbagajul.

Amalie ieși și ea din mașină.

- Pot să te ajut, spuse. Înveți multe când lucrezi la circ. Am schimbat câteva roți la viața mea.

Matthias se aplecă în portbagaj.

- Mulțumesc, dar nu e nici un motiv să ne murdărim amândoi. În plus, pierd orice pretenție de a mai fi un gentilom dacă te las să schimbi roata.

- Te gândești la lucruri de genul ăsta?

- Așa e în familia mea.

- Provii dintr-o familie veche?

- Mie mi se pare că oricine e în viață astăzi provine dintr-o familie veche. Doar nu am apărut pe-o frunză de salată. Toată lumea are strămoși.

- Înțeleg ce spui. Dar știi foarte bine că există o interpretare deosebită a cuvântului *vechi* când se aplică la familii.

- Să spunem că provin dintr-o familie foarte strânsă, genul în care se pune mare presiune pe copii să se alăture afacerii de familie.

Matthias se duse în fața mașinii.

- Poftim, poți să ții lanterna. Mă întreb de ce o fi pocnit roata. Asfaltul era bun.

- Se mai întâmplă, spuse ea.

Porni lanterna.

- Nu e ceva ieșit din comun.

- Într-adevăr, însă asta a explodat într-un moment extrem de prost.

Amalie se cutremură.

- Asta așa e. Preț de câteva clipe, am crezut c-o să cădem în prăpastie. Ai condus senzațional.

- Am reflexe bune.

Amalie zâmbi.

- Ca mine?

Îi zâmbi larg.

- Încă ceva ce avem în comun.

Îl privi pe Matthias ghemuindu-se lângă cauciucul distrus și începând să slăbească șuruburile de prindere. Descoperi că-i plăcea să-l privească. Era ceva foarte masculin și foarte interesant la felul în care învârtea uneltele.

Când ajunse cu treaba la jumătate se opri și rămase ascultând.

Atunci auzi și ea. Zgomotul îndepărtat al unei mașini apropiindu-se. Întoarse capul și văzu farurile chiar înaintea sa să dispară după curbă. Câteva secunde mai târziu, razele îngemănate străpunseră din nou întunericul.

În loc să ignore mașina care se apropia, Matthias se ridică în picioare, strângând cheia în mână.

- Oprește farurile, spuse el încet.

Amalie făcu așa cum îi spusese și-i urmări privirea. Cealaltă mașină se apropia cu viteză.

- Nu-mi place, spuse Matthias.

- Acum mă sperii. Ce anume nu-ți place?

- Tocmai plecasem de la Carousel unde găsisem prima noastră pistă solidă, când, din senin, ne explodează roata pe o bucată pustie de șosea. Am fi putut să cădem de pe stânci. În schimb, am rămas izolați aici, în loc deschis. Și acum o altă mașină se întâmplă să vină spre noi.

- Presupun că ne-am întors la problema ta cu coincidențele?

- Exact.

Matthias închise portbagajul, dar păstră cheia în mână.

- Să mergem.

Amalie privi în jur.

- Unde?

- În spatele șopronului de acolo. Cu puțin noroc, persoana din mașină o să presupună că am hotărât să facem autostopul până în oraș, ca să găsim pe cineva să ne ajute.

Se duseră la șopronul din scânduri și se ascunseră în spatele lui. Amalie ciuli urechile, atentă la mașina care se apropia. O auzi oprind o clipă, apoi luând-o pe drumul de țară. Pietrișul și pământul scârțâiau sub roți. Farurile străluceau.

Se uită la Matthias. Luna oferea suficientă lumină cât să poată vedea că asculta intens. Scosese pistolul acum.

Se auzi o portieră deschizându-se. Apoi niște pași.

- E cineva pe-aici? Se pare că ți s-a spart o roată. Hai să-ți dau o mână de ajutor!

Un bărbat, își spuse Amalie, însă nu unul pe care-l cunoștea.

Matthias stătea complet nemișcat, însă Amalie era aproape sigură că sângele îi fierbea în vene. Știa că era pregătit de luptă.

Iar pași. Câteva clipe mai târziu, o portieră se trânti cu mult mai multă forță decât ar fi fost necesar. Se auzi motorul huruind și prinzând viață. Mașina o luă în viteză pe drumul de pământ, aruncând pietriș în jur.

Matthias se dezlipi de peretele din spate al șopronului.

- La naiba! spuse el foarte încet, dar cu patos.

Amalie ieși de după colț. La timp ca să poată vedea farurile celeilalte mașini dispărând pe șoseaua care se răsucea deasupra oceanului.

- Ce este? întrebă ea.

- Nu am putut să văd prea bine șoferul, spuse Matthias.

- Dar mașina?

- Un sedan ultimul model.

Matthias își puse arma înapoi în toc.

- Ford, cred.

- Probabil că sunt multe Forduri sedan în Burning Cove în momentul ăsta.

- Probabil.

Matthias se duse înapoi la Packard și se ghemui lângă roată. Amalie opri lanterna.

- Am observat că nu i-ai răspuns omului când s-a oferit să te ajute.

Matthias se concentrează să desfacă o piuliță.

- Nu.

- De ce? întrebă ea.

- Mințea.

- Ți-ai dat seama după vocea lui?

- Da.

- Mă temeam că asta o să spui.

capitolul 24

Era Matthias paranoic? Avea o imaginație scăpată de sub control? Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că părea convins de abilitatea lui de a detecta minciuna.

Amalie încă mai încerca să decidă ce simțea vizavi de asta patruzeci de minute mai târziu, când intrară împreună în holul Hanului Plaja Ascunsă. Willa era întinsă pe canapea, citind un exemplar din *Șoapte la Hollywood*. Aruncă ziarul deoparte și se ridică în picioare, căscând. Îl examinează pe Matthias din cap până-n picioare, observând sacoul pus pe un braț, mânecile suflecate și pistolul de la umăr. Apoi îi făcu cu ochiul lui Amalie.

- Cum a fost la Carousel? întrebă ea. V-ați simțit bine?

- Ne-a explodat un cauciuc pe drumul de întoarcere, spuse Amalie.

- Păcat! Ei bine, n-ați pierdut prea multe pe-aici. Domnul Hyde încă petrece prin oraș. I-am dat o cheie ca să poată să-și deschidă singur când va hotărî să se întoarcă. Acum că ați ajuns voi, eu mă duc sus, să mă culc.

- Mulțumesc că ai avut grijă de han, spuse Amalie.

- Pentru puțin.

Înăbușindu-și un căscat, Willa se îndreaptă spre scări.

- Ne vedem mâine-dimineață.

Matthias așteaptă până ce ajunse la al doilea etaj și dispăru pe coridor înainte să se întoarcă spre Amalie.

- Nu știu tu, dar eu vreau să mă spăl, apoi să beau ceva.

Expresia lui era greu de citit. Spusese foarte puține după ce schimbase roata. Nici ea nu prea avusese chef de vorbă. Fusesse mult prea preocupată să analizeze suspiciunile lui Matthias în legătură cu șoferul care se opri și se oferise să-i ajute.

- Ceva de băut pare o idee foarte bună, spuse ea.

Când Matthias coborî din nou la parter, Amalie pregătise deja două pahare de brandy. Îi întinse unul și îl conduse spre veranda de sticlă.

Din zori și până-n seară, plantele care aglomerau încăperea cu pereți de sticlă și înaltă cât două etaje ofereau un loc de retragere verde și luxuriant. După lăsarea întunericului, strălucirea lunii și cărarea de gresie slab luminată transformau spațiul într-o grădină seducătoare de umbre intime și îmbietoare.

- Încăperea asta m-a cucerit cel mai mult din întreaga vilă, îi mărturisi Amalie. M-am îndrăgostit de ea de la prima vedere. Eu n-am avut niciodată o grădină până acum. Mama ținea câteva ierburi aromate în ghivece în rulota noastră, dar nu rămâneam niciodată suficient de mult într-un loc cât să plantăm flori sau legume. Ai mei vorbeau mereu despre cum o să aibă o grădină, când ieșeau la pensie.

Matthias privi în jur.

- Înțeleg.

Amalie se opri în dreptul uneia din băncile din fier forjat cu pernuțe deasupra, puse paharul pe măsuta de alături și se așeză.

Matthias lăsa și el paharul și se așeză lângă ea. Piciorul lui era foarte aproape de al ei, dar nu îl atingeau.

- Te întreb dacă nu cumva sufăr de prea multă imaginație, nu-i așa? spuse el.

Vorbise pe un ton neutru, ca și cum ar fi făcut o simplă observație. Ca și cum ar fi fost obișnuit ca oamenii să-l considere dezechilibrat mintal.

- Mi-a trecut prin minte că e posibil să te înșeli în legătură cu șoferul mașinii care a oprit, spuse ea. Dar, ținând cont de circumstanțe, ai avut dreptate să fii prevăzător.

- Cu alte cuvinte, poate că nu sunt decât paranoic? Poate că nu-mi joacă feste imaginația?

- Nu știu, spuse ea.

Își luă paharul.

- Nu îmi pasă, sincer.

Pentru prima oară, păru surprins. Rămase cu paharul pe jumătate ridicat și întoarse capul să se uite la ea.

- Nu-ți pasă dacă sunt paranoic sau am o afecțiune mintală?

- Poate că, mai demult, mi-aș fi făcut griji. Dar ceea ce s-a întâmplat în Abbotsville m-a schimbat din anumite puncte de vedere. Am căpătat frică de înălțimi. Știu că probabil n-o să mai am niciodată curajul să zbor, chiar dacă aș putea convinge alți artiști să aibă încredere în mine. Acum dorm cu o armă în noptiera de la capul patului. Uneori mă trezesc din cauza coșmarurilor. Așa că, nu, nu am nici o problemă cu faptul că ești foarte, foarte precaut.

- Pentru că, în sufletul tău, te întrebi dacă nu cumva chiar mai era cineva care vă privea în seara în care Harding a încercat să te omoare. Te întrebi dacă încă mai e pe aproape.

- Da. Iar asta mă face să mă întreb dacă nu cumva eu sunt paranoică sau sufăr de vreo afecțiune mintală. Nu, nu-mi pasă dacă ai probleme asemănătoare.

- N-ar trebui să pui la îndoială amintirile pe care le ai din acea seară, spuse Matthias.

- Nu pot să am încredere în ele. Eram orbită de groază. Nu gândeam clar în acel moment.

- Nu e adevărat. Cu siguranță gândeai extrem de clar. Dar te concentrai să găsești o cale să supraviețuiești. Ai ignorat orice altceva se petrecea în jur, cu excepția sursei amenințării. Dacă ai auzit pe cineva râzând, a fost din cauză că intuiția ta îți spunea că râsul acela făcea parte din amenințare.

- Vorbești de parcă ai cunoaște senzația.

- Ți-am spus că îmi dau seama aproape întotdeauna când cineva minte. Problema de obicei este să determin motivul pentru care o face. Dar mai există un factor. Emoțiile puternice pot să-mi blocheze total simțurile.

- Te referi la emoțiile tale sau la emoțiile celorlalți?

- La ale mele. Dacă las sentimentele personale să preia controlul, îmi dau peste cap analiza. Asta s-a întâmplat cu Margaret Dover.

- Femeia care a hotărât că nu vrea să se mărite cu tine după ce a aflat că nu te vei alătura companiei familiei?

- Da.

Amalie zâmbi.

- Ai o viață foarte complicată, Matthias.

Un colț al gurii lui zvâcni într-un fel de zâmbet.

- Orice viață e complicată. A mea are doar câteva aspecte mai puțin obișnuite.

- Ai iubit-o?

- Pe Margaret? Am vrut să o iubesc. Era frumoasă, deșteaptă, fermecătoare. Părinții ei erau prieteni cu ai mei. Familia mea o considera perfectă pentru mine. Toți erau de părere că formăm un cuplu ideal. O vreme mi-am spus că eram îndrăgostit de ea. În cele din urmă însă, nu am putut face pasul final.

- Care pas final?

- Nu am putut să am încredere în ea.

- Ah.

- Iubirea și prietenia au nevoie de încredere, spuse Matthias. Eu am probleme cu asta.

- Pentru că, mai devreme sau mai târziu, toată lumea minte.

- Mai devreme sau mai târziu.
- Inclusiv tu?
- Eu mă pricep extraordinar de bine să mint, Amalie. Este un efect secundar al talentului meu.

Așteaptă câteva clipe, fără să-și dezlipească privirea de ea.

- Acum știi întreg adevărul despre mine.
- Da, chiar este complicat.
- Îți pasă?
- A fost o vreme când îmi câștigam existența zburând, spuse Amalie. Știu să-mi asum riscuri calculate.

O privi sorbind din brandy.

- Nu le spun de obicei oamenilor despre talentul meu, zise el. Și, până în seara asta, nu am spus nici unei femei că sunt un mincinos extraordinar.

- Înțeleaptă atitudine!

Amalie își termină brandy-ul și lăsă paharul deoparte.

- Probabil că mulți oameni s-ar simți intimidati.
- Dar tu, nu?
- Eu, nu. Nu în seara asta.
- Ce-ai zice să-ți asumi un risc calculat și să săruți un bărbat care tocmai ți-a spus că este un maestru într-ale minciunii?

Uită să mai respire preț de câteva clipe. Întreaga încăpere păru să încremenească în jurul ei. Stătea pe o platformă invizibilă, așteptând să prindă bara. Așteptând să zboare. Probabil că ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Nu în seara asta.

- Interesant că ai adus vorba de sărutat, spuse ea. Îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor.
 - Chiar eram curioasă să aflu cum ar fi să te sărut.
- Matthias se aplecă deasupra ei și așteptă, lăsându-i destul timp să se răzgândească. Când nu se trase în spate, gura lui coborî peste a ei.

Sărutul începu încet, controlat. Îl simțea reținut, știa că încerca să-și controleze propriul răspuns și în același timp voia să o seducă.

Însă atmosfera fierbinte care o învăluise îi captă toate simțurile, chemând-o cu puterea farmecelor unui vrăjitor. Un val antrenant de energie îi străbătu întreg trupul. Nu voia să se controleze. Voia să prindă bara și să zboare.

Îl cuprinse cu brațele și plonjă în necunoscut.

capitolul 25

Răspunsul lui Amalie îi izbi simțurile cu forța unui uragan. Ar fi putut să jure că încăperea de sticlă fusese lovită de fulgere. Ce sărut precaut, de explorare? Stăteau mult prea aproape de marginea prăpastiei în seara asta. Valurile puternice ale dorinței îi luară pe amândoi prin surprindere și-i azvârliră peste muchie.

O ridică pe coapsele lui, o cuprinse cu un braț pe după talie și adânci sărutul. Era flămând, era disperat. Un fior fierbinte îi străbătu trupul. Îi spusese adevărul despre el și despre talentul lui și ei nu-i pășase. Era în brațele lui, răspunzându-i la sărut cu o pasiune egală cu a lui.

Îl cuprinse în palmă unul din sânii în formă de măr.

Prin materialul subțire al rochiei și al sutienului delicat de sub aceasta, îi putea simți marginea sfârcului. Trase ascuțit aer în piept și-și strânse mai tare brațele pe după gâtul lui.

- Matthias, spuse ea.

Îi rostise numele într-o șoaptă răgușită. Se simțea dorință, pasiune și încântare în vocea ei. Își dădu seama că nu doar el fusese nepregătit pentru căldura pe care o generau acum împreună.

Când se răsuci deasupra lui, încercând să se apropie și mai mult, fu convins că o să piardă și bruma de control care-i mai rămăsese. O strânse lângă el și-și lăsă gura să-i alunece pe gâtul cald și mătăsos. Capul ei îi căzu pe umăr.

Mirosul ei îl îmbăta.

Își strecură o palmă sub fusta ei, apoi în sus, pe piciorul îmbrăcat într-un ciorap mătăsos. Când întâlnește închizătoarea jartierei gingașe, auzi un clopoțel sunând parcă din depărtare, încercând să-l avertizeze. Camera de sticlă nu era câtuși de puțin un loc intim. Willa era undeva la etaj. Vincent Hyde și șoferul lui puteau intra în orice clipă pe ușă.

Ar trebui să se oprească acum, cât încă mai putea, își puse Matthias. În schimb, desfăcu jartiera. Ciorapul alunecă în jos. Lăsă mâna să-i urce mai sus și descoperi tivul dantelat al chiloțelor ei. Amalie își răsfirea degetele în părul lui și deschise gura să-i primească sărutul. Chiloțelii i se umeziră la atingerea lui.

Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă huruitul unui motor de mașină nu l-ar fi readus brusc la realitate. Amalie înțepeni în brațele lui. Ochii i se deschiseră brusc.

- Oaspeții mei! spuse ea.

Zbură parcă din brațele lui, aterizând pe picioare dintr-o singură mișcare, fără să-și piardă echilibrul. Se opri doar atât cât să se aplece și să-și ridice marginea fustei. O privi ca vrăjit cum își prinde la loc ciorapul, cu mișcări dibace. Intimitatea străpungătoare a gestului aproape că-l făcu să-și piardă controlul.

Își înăbuși un geamăt.

- Da, zise el. Oaspeții tăi. Se pare că s-au întors.

Amalie nu răspunse. Era deja la jumătatea încăperii, îndreptându-se spre holul de la intrare.

Cu un oftat, Matthias se ridică în picioare, își aranjă pantalonii și-și trecu degetele prin păr. Până când hotărî că era cât de cât prezentabil, Amalie își intrase deja complet în rolul proprietarei de pensiune ospitalieră și binevoitoare.

O auzi oferindu-i lui Vincent Hyde un brandy. Actorul acceptă și-i spuse șoferului să se ducă sus, la culcare.

Asta însemna ca Amalie să rămână singură cu Vincent Hyde. Matthias nu stătu decât două secunde pe gânduri. Ar fi preferat să se retragă în camera lui și să se gândească la ceea ce aproape că se întâmplase în veranda de sticlă sau, și mai bine, să mai bea un pahar de brandy ca să-și revină din șoc, dar vocea răsunătoare și dramatică a lui Hyde se împrăstia pe hol într-un val întunecat.

- Stați cu mine, domnișoară Vaughn. Mi-a plăcut seara pe care am petrecut-o la Paradise, dar până și distracția are o limită. În plus, aproape toată lumea de acolo era din Los Angeles. Spuneți-mi, cum se distrează lumea de aici, din Burning Cove?

Matthias își aminti bârfele despre Vincent Hyde și femeile care jucau alături de el. Actorul era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât Amalie, dar asta nu l-ar fi împiedicat să încerce să o seducă.

Matthias intră în foaier. Hyde fu iritat să îl vadă, dar își mască reacția cu ușurința elegantă a unui actor profesionist.

- Văd că nu sunt singurul oaspete treaz la ora asta, spuse el. Mergeați la culcare, domnule Jones?

- Mi s-a părut că am auzit pe cineva spunând ceva de un brandy, zise Matthias.

- Într-adevăr, spuse Amalie, strecurându-se cu agilitate până la dulăpiorul cu băuturi. Ce-ar fi să luați loc, domnilor? Vă pregătesc băuturile.

Traversă încăperea, le dădu paharele, apoi se așeză într-unul din fotoliile mari. Își încrucișă picioarele și îi zâmbi lui Hyde.

- Sper că nu v-a dezamăgit atmosfera de aici, de la Plaja Ascunsă, domnule Hyde, zise ea.

Hyde îi zâmbi.

- Într-adevăr, domnișoară Vaughn. Simt energia stranie pulsând parcă din pereții acestei vile. Când mă voi întoarce în L.A. sunt sigur că voi fi excelent pregătit pentru următorul meu rol.

- Încă un film din seria cu Nebunul Doctor X? întrebă Matthias, mai mult pentru ca Hyde să nu-i poată ignora prezența.

- Fostul meu studio mă imploră să mă întorc și să mai fac un film cu Doctor X, dar, așa cum i-am spus domnișoarei Vaughn, în momentul de față negociez un contract pentru un film cu vampiri.

Valuri de energie nesinceră se scurgeau dintre cuvintele lui. Era o minciună mică, își spuse Matthias, și probabil neimportantă. Era exact genul de minciună pe care te aștepti să o auzi de la un actor care încearcă să-și restaureze o reputație în declin. Totuși, era o minciună.

Era sigur că lui Vincent Hyde nu-i fusese oferit nici un rol într-un alt film din seria *Mad Doctor X* și la fel de sigur că nu exista nici un contract nou de negociat.

capitolul 26

Matthias se trezi la primele raze ale dimineții și realizează că cineva bătea cu pumnii în ușa lui.

- Domnule Jones, aveți un telefon, îl anunță Amalie, cu vocea ușor înăbușită de lemnul gros. Detectivul Brandon dorește să vă vorbească. Spune că e urgent.

Matthias dădu pătura la o parte, întrebându-se când ajunsese de la Matthias înapoi la domnul Jones. Își aminti că Amalie nu putea ști cine o auzea, așa că probabil considera că trebuie să păstreze aparențele unei relații cuviincioase între o proprietară de han și un oaspete.

- Spuneți-i lui Brandon să aștepte puțin, zise el. Vin imediat!

Pașii lui Amalie se retraseră pe coridor.

Matthias se ridică și-și puse repede pantalonii, o cămașă și o pereche de pantofi. Ignorând imaginea din oglindă - un individ aspru, cu umbra neagră a bărbii nerase de dimineață - coborî la parter.

Când ajunse jos, o găsi pe Amalie la recepție. Îi întinse receptorul unui telefon alb emailat cu inserții aurii, însă nu făcu nici o mișcare să se retragă și să-i acorde puțină intimitate. Îl fixă în schimb cu o privire intensă, care-i spunea clar că avea de gând să asculte fiecare cuvânt.

- Jones, spuse Matthias în receptor.

- A fost raportat un cadavru găsit într-o cabină la un fost parc auto pe Miller Road, spuse Brandon. Victima a fost împușcată de două ori, de la mică distanță. Medicul legist nu a ajuns încă acolo, dar ofițerul crede că omul e mort de vreo două zile. Dacă e să ne luăm după permisul de conducere, l-am găsit pe Charlie Hubbard.

- Asistentul dispărut al lui Pickwell.

- Mda. Mă gândeam că s-ar putea să te intereseze.

- Mă interesează foarte mult, spuse Matthias. Spune-mi cum ajung la parcul auto. Ne vedem acolo.

Privi în jur, căutând un creion și hârtie. Amalie i le îndesa deja pe amândouă în mâini. Matthias notă repede instrucțiunile, apoi închise telefonul.

- L-au găsit pe asistent? întrebă Amalie.

- A fost ucis. Cel mai probabil în noaptea în care a dispărut. În mod evident, planul lui de a vinde dispozitivul Ares a avut câteva hibe. Mă duc să arunc o privire.

- Vin cu tine, zise Amalie.

- Nu vrei să vezi un cadavru mort de două zile.

- Uți mereu că am un interes personal în cazul ăsta.

- Amalie...

- În plus, Miller Road nu este marcat. O să ratezi drumul. Eu știu exact unde este fostul parc auto.

- Știi cum să-ți impui punctul de vedere.

capitolul 27

Brandon aștepta în fața cabinei, cu o țigară atârându-i în colțul gurii. Se încruntă când o văzu pe Amalie.

- Domnișoară Vaughn? Ce căutați aici?

- Unul dintre oaspeții mei a fost ucis recent și cineva a intrat nepoftit în casa mea, spuse ea. Ținând cont de circumstanțe, am dreptul să știu ce se petrece.

- Nu, spuse Brandon. Nu aveți.

- E-n regulă, zise Matthias. E cu mine.

- Nu te teme, n-o să intru, promise ea.

Ar fi fost greu să o convingă cineva să intre în cabină, își spuse. Insistase să vină cu Matthias, dar acum că era aici începuse să aibă îndoieli. Mirosul înecăcios al morții care emana dinspre ușă îi zgâlțâia nervii. Nu, era suficient de aproape.

Brandon ridică din umeri și se uită la Matthias.

- Cu asta, avem două crime legate de chestiunea care-l interesează pe Luther Pell. Ai vreo teorie?

- Lucrez la una.

Matthias înclină bărbia înspre Fordul învechit.

- Mașina lui Hubbard, presupun?

- Din câte ne putem da seama, zise Brandon. Înainte să întreb, da, am verificat. Nu e nimic în portbagaj.

- A venit cu trenul în Burning Cove, spuse Matthias. De unde a luat mașina?

- Habar nu am. Totuși, nimeni din oraș nu a raportat să i se fi furat automobilul, asta pot să ți-o spun.

- Persoana care l-a tras pe sfoară trebuie să-i fi asigurat și mașina cu care să fugă, spuse Matthias. Trebuie să mă uit în cabină și în jurul ei.

Brandon își îndesă pălăria înapoi pe cap.

- N-ai decât.

Matthias se duse la cabină și se opri în ușă.

- Nu-mi imaginez că ați găsit vreo valiză?

- Nu, spuse Brandon. Singurul lucru interesant de aici este cadavrul.

Matthias intră în cabină. Nu rămase mult timp înăuntru.

Când reapăru, ochii lui aveau o expresie gânditoare.

- Nu doar valiza a dispărut, spuse el. Nici cufărul nu e pe nicăieri.

- Ce cufăr? întrebă Amalie.

- Din spusele directorului de la The Palace, Charlie Hubbard a sosit de la gară cu o ladă în care era robotul și un cufăr de recuzită.

Matthias privi peste umăr, înspre ușa rămasă întredeschisă.

- Sunt sigur că știu de ce a dispărut valiza, dar de ce este important cufărul?

- Afurisit să fiu dacă știu, zise Brandon. Ai văzut destul?

- Da.

Matthias îi luă brațul lui Amalie și o conduse înspre Packard.

- Mulțumesc că mi-ai spus despre Hubbard.

- Sigur, mormăi Brandon. Orice prieten al lui Luther Pell... înțelege.

Amalie nu vorbi până ce ea și Matthias nu fură în mașină, pe drumul înapoi spre han.

- Crezi că dispozitivul Ares era în valiză? întrebă ea.

- Da. Are sens. Valiza pe care am văzut-o pe scenă în timpul demonstrației cu robotul avea dimensiunile corecte pentru a adăposti un dispozitiv de forma unei mașini de scris.

- De ce te interesează cufărul de recuzită?

- Când Chester Ward a desfăcut plăcuța din spatele robotului, l-a găsit plin de fire, rotițe și motorașe. Nu avea cum să se ascundă un om înăuntru. Pe lângă asta, îi împărtășesc părerea lui Chester referitor la ingineria lui Futuro. Robotul nu este o mașinărie deosebit de avansată din punct de vedere tehnic. E posibil să fi fost programat să tragă un foc dacă cineva îi pune o armă în mână și îl poziționa așa cum trebuie pe scenă. Dar este extrem de improbabil să fi fost în stare să fixeze singur ținta după ce Pickwell s-a prăbușit pe podea.

Înțelegerea îi luminează chipul lui Amalie.

- Crezi că în cufăr era un costum de Futuro, nu-i așa?

- Este singura explicație care are sens și care se potrivește cu toate faptele cunoscute, spuse Matthias. Ucigașul, în costumul lui Futuro, a ieșit pe scenă, a jucat rolul robotului, l-a omorât pe Pickwell și a luat valiza.

- Pickwell trebuie să fi știut că Futuro pe care l-am văzut pe scenă era de fapt cineva îmbrăcat într-un costum.

- Sigur că știa, zise Matthias. Trebuie să fi cunoscut planul, cel puțin până în punctul în care a fost împușcat. Sunt convins că asta a fost o surpriză. Probabil a crezut că Charlie Hubbard era în costum. Și Hubbard a fost cu siguranță implicat.

- Poate că Charlie Hubbard l-a omorât pe dr. Pickwell.

- Asta era una din teoriile mele, dar acum că Hubbard a fost împușcat în același mod profesionist trebuie să iau în calcul alte posibilități.

- Mod profesionist?

- Două împușcături. Amândouă gândite să ucidă și amândouă au nimerit ținta. Crede-mă, nu e chiar atât de ușor cum pare, mai ales când ești sub presiune. Cine i-a împușcat pe Pickwell și pe Hubbard nu era amator în povestea asta.

- Te cred pe cuvânt, spuse Amalie. Eu nu cred că l-am nimerit pe intrus nici măcar o dată în seara aia.

Făcu o pauză, gândindu-se la ce-i spusese Matthias.

- Așadar a mai fost cineva cu Hubbard în culise în seara aia.

- Exact. Ucigașul.

- Eu nu știu nimic despre roboți, zise Amalie. Dar mă pricep la costume. Cel pe care l-a purtat ucigașul a fost foarte bine executat. Nimeni din public nu și-a dat seama că cel care l-a împușcat pe scenă pe dr. Pickwell nu era un robot adevărat.

- Foarte interesantă observație, spuse Matthias. Unde vrei să ajungi?

- Nu știu, dar pot să-ți spun că astfel de costume sofisticate nu sunt create și făcute de amatori. Mai

intenționezi să te duci în orașul în care își avea dr. Pickwell atelierul?

- La Playa Dorada, da.

Matthias schimbă vitezele.

- O să plec imediat după ce apuc să mă bărbieresc și să mănânc ceva la micul dejun. Ar trebui să mă întorc acasă până diseară.

- Acasă? repetă ea încet.

Matthias păru surprins de această mică scăpare.

- Ar trebui să fiu înapoi în Burning Cove în seara asta. Dacă întârzii, îi dau un telefon lui Luther și-l rog să trimită unul din oamenii lui la han, să stea cu ochii-n patru.

- Mă bucur să știu că hanul va fi păzit, dar vreau să fie clar: vin cu tine în Playa Dorada.

- Așa crezi?

- Situația asta a pus stăpânire pe viața și pe afacerea mea. Fie mergem împreună, fie conduc singură până acolo. Sunt sigură că nu voi avea nici o problemă să găsesc atelierul lui Pickwell.

- Ei, dacă-i pe-așa...

capitolul 28

Playa Dorada însemna „Plaja de aur” în spaniolă, dar nisipul nu strălucea în lumina caldă a soarelui. Era doar încă unul din bunurile de valoare care dominau peisajul local. Ca atât de multe alte comunități de la malul mării împrăștiat în jurul Los Angelesului, micuțul orașel exista în umbra unui labirint de sonde uriașe. Mașinile gigantice arătau ca o turmă mare de animale preistorice. Se întindeau cât vedeai cu ochiul și înaintau până la marginea apei.

- Mă bucur tare mult că noi nu avem sonde care să ne distrugă peisajul în Burning Cove, spuse Amalie.

Matthias viră pe o străduță îngustă.

- Nu aveți încă. Dar există petrol foarte aproape de suprafață în Burning Cove. Luther spune că, pe unele plaje, iese chiar singur din pământ. S-ar putea ca orașul să nu poată ține la nesfârșit la distanță companiile petroliere.

- Avem niște personalități foarte influente în Burning Cove. Ceva-mi spune că Luther Pell și Oliver Ward pot face față unei companii petroliere.

Matthias zâmbi.

- S-ar putea să ai dreptate.

Opri Packardul în fața unui depozit abandonat.

- Lăsăm mașina aici și mergem restul drumului pe jos. Nu are rost să atragem atenția asupra noastră parcând în fața atelierului lui Pickwell.

Amalie coborî din mașină și privi în jur. Erau în capătul unei străzi înfundate, înconjurată de clădiri cu ferestrele bătute în scânduri. Bannere decolorate care promovau de toate, de la reparații auto ieftine până la sendvișuri sau camere închiriate cu săptămâna atârnavau deasupra ușilor închise. Sticle și cutii goale erau împrăștiate pe jos, dovadă mută a trecătorilor care își căutaseră adăpost printre ruine. Încă un cartier care nu-și revenise încă după prăbușirea economică.

- Casa lui Pickwell este cam la o stradă distanță, spuse Matthias. Putem s-o tăiem prin niște foste curți. N-a mai rămas nimeni căruia să îi pese.

Amalie veni lângă el. Destinația lor se dovedi a fi o structură fără etaj, dărăpănată și cu vopseaua jupuită. Era una din puținele locuințe care încă mai avea geamuri la ferestre.

- Știu că e cam târziu să întreb, dar cum ai de gând să intri în atelierul lui Pickwell? spuse Amalie.

- La fel cum am intrat și prima oară, îi răspunse Matthias.

- Ai spart ușa, nu-i așa?

- Ți-am spus că mă pricep la încuietori.

- Știi, oamenii sunt arestați pentru chestii de genul ăsta.

Matthias se uită la ea.

- Pickwell e mort, ai uitat? Mă îndoiesc să mai fie cineva care să obiecteze dacă facem o mică vizită în fostul lui atelier.

- Cum definești tu mică?

- Nu e ca și cum am intenționa să furăm ceva mare.

Matthias urcă treptele de beton de la ușa din spate a clădirii.

- Pe aici am intrat prima oară. A trebuit să sparg încuietoarea. Dar Pickwell nu s-a mai întors din Burning Cove, așa că ar trebui să fie încă deschisă.

Mânerul se răsuci cu ușurință în mâna lui Matthias. Ușa se deschise cu scârțâit de balamale ruginite, scoțând la iveală un spațiu extrem de întunecat, aglomerat cu tot felul de echipamente mecanice, unelte și componente de la diverse mașinării.

Amalie se opri uluită.

- Ai dreptate, locul ăsta chiar arată ca o groapă de gunoi. Nu e nici un spațiu liber. Cum o să găsim ceva, când nu știm nici măcar ce căutăm?

- Nu ne interesează aparatura voluminoasă, nici echipamentele mecanice sau electronice.

Matthias o luă pe culoarul care se forma între mesele de lucru.

- Căutăm caiete, jurnale, registre, numere de telefon - orice ne-ar putea da un indiciu.

Amalie veni în urma lui.

- Unde te duci?

- În biroul lui Pickwell. Ți-am spus că, prima oară când am fost aici, n-am avut timp să efectuez o cercetare detaliată. Pe lângă asta, nu aveam toate informațiile pe care le am acum. Cu puțin noroc, o să găsim ceva ce mi-a scăpat prima oară, ceva care să aibă sens ținând cont de tot ce știm acum.

O figură metalică uriașă se ridica în umbră. Amalie se opri să o examineze.

- Chestia asta trebuie să fie o versiune de început a lui Futuro.

- Nu seamănă deloc cu ce a adus Pickwell la demonstrația de la The Palace.

Omul mecanic era un ansamblu deloc armonios de componente care fuseseră în mod evident reciclate de la alte mașinării. Fața semăna izbitor cu un aparat de prăjit pâine.

Matthias privi mașinăria.

- O versiune de început, categoric.

Se opri să se mai uite o dată.

- De la începutul începuturilor.

Deschise ușa unei încăperi mici și trase de un cablu ce atârna de undeva de sus. Se aprinse un bec slab care ilumina un birou aproape îngropat sub hârtii ce se aflau acolo probabil de ani întregi. Caiete, manuale și cataloage cu reclame la produse științifice sau de inginerie erau înșirate pe jos sau așezate în mormane pe un vechi birou de metal. Rafturile montate pe un perete gemeau sub greutatea manualelor grele și a tomurilor groase.

- Tu ești responsabil pentru dezastrul ăsta? întrebă Amalie.

- Nu, așa era de când am ajuns aici prima dată, spuse Matthias. Nu cred să mai fi cercetat și altcineva locul, în afară de mine. Teancurile de cărți și de desene sunt acoperite cu un strat gros de praf. Norman Pickwell nu era prea bun prieten cu ordinea și curățenia.

Amalie se răsuci pe călcâie.

- De unde începem?

- Eu mă ocup de birou. Tu poți să începi cu hârtiile și desenele strânse pe jos.

- Dar fișetul? Nu acolo țin oamenii documentele importante?

- Fișetul îl lăsăm la sfârșit. Judecând după felul în care arată atelierul, pot să pun prinsoare că Pickwell

era genul de inventator care păstra la îndemână orice avea legătură cu proiectul în care era în acel moment implicat.

- Ai dreptate. Ai experiență în chestii de genul ăsta, nu-i așa?

Matthias deschise un sertar al biroului.

- Oarecum.

- Ce cauți? întrebă ea.

- Ne interesează orice fel de hârtii sau bilete care să pară noi sau recente. Ignoră orice este îngălbenit de vreme sau acoperit de praf.

- Înseamnă că putem ignora nouăzeci la sută din tot ce e în biroul ăsta.

- Da, așa cred, spuse Matthias.

Amalie ridică o copie din *Manualul inginerului mecanic* și luă desenele pe care acesta le ancorase de podea. Titlul primului era *Rulmenți cu bile și role*. Următorul se intitula *Supapă de siguranță cu arc*.

- O să dureze o vreme, spuse ea.

- Avem timp.

Douăzeci de minute mai târziu, Matthias închise ultimul sertar al biroului. Ținea un plic mare într-o mână.

- Țăsta pare nou, zise el.

Vărsă conținutul plicului pe birou. Se simți cuprins de o nemișcare familiară.

- Foarte interesant, spuse el încet.

Amalie se apropie de birou și-l privi pe Matthias răsfoind niște desene.

- Țăsta e Futuro, zise ea. Robotul care l-a împușcat pe Pickwell. Desenele astea nu seamănă câtuși de puțin cu robotul de aici, din atelier.

- Așa e, nu seamănă. Mă întreb ce l-a inspirat pe Pickwell să schimbe atât de drastic versiunea finală.

- Poate că citea reviste de SF și s-a inspirat de acolo? sugeră Amalie. Apar tot timpul roboți și extraterestri pe copertă.

Matthias privi în jur.

- Nu există nici o dovadă că Pickwell ar fi citit ficțiune de orice fel.

- Hm, presupun că ar fi putut să se inspire și de pe coperta *Pasionatului de mecanică*. Oricum ar fi, această versiune a lui Futuro arată mult mai bine decât cea originală.

- Nimic în atelierul ăsta nu sugerează că lui Pickwell i-ar fi păsat vreun pic de aspect, spuse Matthias. Nu avea nici un fel de latură creativă, din câte am putut să-mi dau seama. Așa că ce l-ar fi putut face să aloce atât de multă energie unui aspect mai elegant pentru Futuro?

Undeva în atelier se auzi zgomot de sticlă spărgându-se. Amalie scoase un țipăt de surpriză. Privi prin ușa deschisă și văzu un obiect mic și rotunjit rostogolindu-se pe dușumea.

Matthias o prinse de braț și o trase din fața ușii.

- Sub birou! îi comandă el. Acum!

O împinse în zona deschisă de sub biroul de metal și se strecură lângă ea.

- Cineva a aruncat o piatră pe fereastră? întrebă ea.

- Nu e o piatră, spuse Matthias. Bagă-ți degetele în urechi. Haide!

Îl ascultă.

Explozia bubui în camera adiacentă, atât de tare și de amețitoare că Amalie fu convinsă că ar fi asurzit-o dacă nu l-ar fi ascultat pe Matthias și nu și-ar fi astupat urechile.

Șocul exploziei reverberă prin pereți și podea.

Întreaga clădire se cutremură. Din nou zgomot de sticlă spartă. Câteva din cioburile care zburau pe lângă ei veneau din geamul ușii biroului. Ea și Matthias ar fi fost tăiați, poate chiar orbiți sau uciși dacă nu s-ar fi adăpostit în spațiul de sub birou.

Trecu o eternitate până se așternu o tăcere stranie. Matthias își scoase degetele din urechi și băgă mâna în haină, după pistol.

Amalie își coborî mâinile și descoperi că, deși reușise să și le astupe parțial, urechile încă-i mai țiuiau. Fiori reci o străpungeau unul după altul.

- Ce-a fost asta? reuși ea să întrebe.

- O grenadă.

capitolul 29

Un motor de mașină se auzi huruind în stradă. Scârțâit de frâne.

Matthias se ridică în picioare, cu pistolul în mână, și se uită la Amalie.

- Rămâi unde ești! spuse el. E posibil să aștepte afară, să vadă dacă am supraviețuit.

- Am auzit o mașină, spuse ea. Oricine a fost la volan, părea că se grăbește foarte tare să plece de aici cât mai repede cu putință.

- Posibil să fi fost nenorocitul care a aruncat grenada, dar vreau să mă asigur că a plecat.

- Azi-noapte ne-a explodat o roată și astăzi o grenadă, spuse Amalie. Data viitoare când mai mergem la întâlnire, îmi iau și eu pistolul.

- Viața mea socială nu este de obicei atât de palpitantă, spuse el.

- Nici a mea.

Matthias se dădu cu băgare de seamă la o parte din fața ușii, privind cu atenție ferestrele sparte, gata să observe orice schimbare de umbre care ar fi indicat că cineva înconjura atelierul, căutându-și țintele.

Interiorul atelierului lui Pickwell arătase ca o groapă de gunoi și înainte de explozie. Acum părea să fi fost lovit de o tornadă. Unelte, bucăți de metal, instrumente și echipamente căzuseră de pe mesele de lucru și se împrăștiaseră peste tot. Bucăți de sticlă se spărgeau sub pantofii lui Matthias în timp ce traversa încăperea, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

O deschise. Nimeni nu trase în el. Interpretă asta drept un semn bun.

Dar era prea târziu ca să mai poată vedea mașina care părăsise în viteză scena cu doar câteva momente mai devreme.

Trei bărbați în haine zdrențuite apărură din spatele unei clădiri părăsite și se strânsură în stradă, în fața atelierului.

Matthias puse arma înapoi în toc și ieși.

Alarmați de apariția lui, cei trei dădură să fugă.

- E-n regulă, spuse Matthias.

Băgă din nou mâna în haină.

De data asta, scoase portofelul.

- Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

La vederea portofelului, cei trei prinseră parcă viață.

- Sunteți bine, domnule? întrebă unul din ei.

Părul lung îi era prins la spate cu o curelușă din piele.

- S-a auzit o ditamai bubuitura de acolo.

Un alt membru al grupului se uita la Matthias cu ochii holbați, ca și cum ar fi făcut eforturi să alunge un coșmar care amenința să pună stăpânire pe el. Tremura vizibil.

- Grenadă, șuieră el. Parcă aș fi fost înapoi în tranșee.

- E-n regulă, spuse Matthias. Nimeni nu a fost rănit.

Încercă să-și păstreze vocea joasă și calmă. Nu era prima oară când întâlnea un veteran din Marele Război. Nu toate rănilor primite în luptă erau vizibile. Prea mulți dintre foștii soldați priveau acum lumea cu ochi care văzuseră ce nici un om de treabă n-ar fi trebuit să vadă. Termenul care fusese ales pentru starea lor era „stare de șoc cronică“.

- Ceva n-a mers cum trebuie la inventatorul ăla nebun, nu-i așa? întrebă Păr Lung. Întotdeauna am zis că o să arunce până la urmă clădirea în aer.

- A văzut vreunul din voi mașina care a plecat adineauri? îi întrebă Matthias.

- Am văzut-o eu, spuse Șocatul. Un Ford sedan negru. Părea nou. De ce?

- Aș vrea să-i pun vreo câteva întrebări șoferului, zise Matthias. L-ați văzut cumva?

- N-am apucat să mă uit prea bine la el, spuse al treilea. A parcat în spatele garajului de acolo. Noi am ținut capul jos. Ne temeam ca proprietarul unuia din depozitele astea să nu-l fi trimis să ne alunge.

Păr Lung scuipe pe jos.

- Probabil vreun mafirot care voia să scape de un cadavru.

- Ați observat ce haine avea? întrebă Matthias.

- Avea o pălărie trasă pe ochi, așa că n-am putut să-i văd nici părul, nici fața, spuse al treilea. Totuși, haina părea să fie de calitate. Maro-închis. Am avut și eu cândva o haină de-asta.

„Halal descriere“, își zise Matthias.

Le mai puse vreo câteva întrebări, căutând detalii, dar era evident că cei trei nu văzuseră prea multe.

Le împărți câteva bancnote, răspunse cu un gest mulțumirilor entuziasmate, apoi se întoarse să intre înapoi în atelier.

- Îți mai spun ceva, strigă Șocatul.

Matthias se opri în prag și se întoarse.

- Ce?

- L-am văzut când a aruncat grenada. A tras cuiul. A așteptat câteva secunde înainte s-o arunce pe geam. Nu era amator. Știa exact ce face.

capitolul 30

- Grenada aia a fost trimisă ca să ne omoare, spuse Amalie.

Stăteau într-un separau, într-un local de la marginea drumului, la periferia orașelului Playa Dorada. Amalie avea în față o cană de cafea și un sendviș cu brânză

la grătar. Încă nu mușcase din sendviș. Matthias, pe de altă parte, tocmai terminase o farfurie mare de pui prăjit, piure de cartofi, sos și niște fasole verde cam uscată. În mod evident, evenimentele de la atelierul lui Pickwell îi stârniseră pofta de mâncare.

Amalie nu putea încă să spună cu exactitate cum se simțea ea. În minte îi veneau cuvinte precum *nervoasă*, *iritată*, *dezorientată*, însă nici unul din acestea nu reda în totalitate esența emoțiilor care nu o părăsiseră încă. Pentru a doua oară în viața ei, cineva încercase să o omoare. Și, dacă explozia cauciucului de seara trecută fusese într-adevăr o altă tentativă, se făceau trei. Câte vieți avea o fostă artistă de trapez?

Ridică de pe masă cana de cafea, apoi o puse numai-decât jos.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-și stimuleze nervii și așa prea iritați.

Cu puțin timp în urmă, Matthias îl sunase pe Luther Pell de la telefonul cu fise din fața intrării localului. Se întorsese cu informația că Pell avea să pună întrebări la benzinăriile din Burning Cove ca să afle dacă cineva cu un Ford sedan negru făcuse plinul, pregătindu-se de drumul de aproape 200 de kilometri până la Playa Dorada.

Erau șanse slabe, spuse Matthias, dar era tot ce puteau face momentan.

Luă cana de cafea cu un aer gânditor.

- A fost o decizie de moment, spuse el. Atacatorul a văzut o ocazie și a profitat. Dar nu putea să rămână prin preajmă ca să se asigure că am murit. Prea mulți martori.

- Bărbații ăia trei.

- Exact.

Amalie se lăsă pe spătarul scaunului.

- Cine se plimbă cu o grenadă după el, ca să o aibă la îndemână în caz de nevoie?

- Un profesionist, așa ca Smith. Sau poate cineva care lucrează pentru el.

- Dacă ai dreptate în legătură cu Smith, dacă într-adevăr încearcă să facă o ultimă mare afacere înainte să părăsească țara, atunci miza e mare pentru el. Iar asta îl face periculos.

- Da, spuse Matthias. Mai înseamnă și că e dispus să-și asume mai multe riscuri. Asta ar putea fi în favoarea noastră.

- Cu puțin noroc, o să creadă că am murit.

- Poate o vreme. Dar n-o să rămână mult timp convins de acest lucru. Trebuie să ieșim înaintea lui.

- Ai avut dreptate, spuse ea. A rămas prin preajmă pentru că nu a obținut ce voia în seara în care robotul l-a împușcat pe Pickwell.

- Trebuie să mergem pe teoria asta. Altfel ar fi părăsit țara până acum, cu tot cu Ares.

Din Matthias radia o hotărâre de gheață. Amalie știa că nu o să renunțe. Se întrebă dacă necunoscutul domn Smith înțelegea și el acest simplu adevăr despre Matthias Jones.

- Ce facem acum? întrebă ea.

Maxilarul lui Matthias se încordă.

- Înainte să discutăm despre asta, vreau să-mi cer scuze pentru că te-am târât într-o asemenea situație.

- Nici eu nu sunt încântată că sunt implicată, spuse ea. Dar nu e vina ta că Pickwell a ales să stea la Hanul Plaja Ascunsă și nici nu ești responsabil pentru spargerea de seara trecută. Suntem împreună în povestea asta.

- Da, spuse Matthias. Poate că ai fi în siguranță dacă aș pleca și te-aș lăsa în pace, dar mă îndoiesc.

- Crezi că Smith ar veni după mine.

- Ar vrea să știe tot ce i-ai putea spune despre mine și despre concluziile la care am ajuns, spuse Matthias.

Strânse cu putere marginea mesei între degetele ambelor mâini.

- Nu, nu pot să plec, Amalie. Tot ai fi în pericol.

Amalie își strânse brațele la piept și-l privi preț de câteva clipe, încercând să citească în sufletul lui. Era imposibil. În cele din urmă renunță.

- Înțeleg, spuse ea. Ce facem acum?

- Vrei o listă? Trebuie să ne întoarcem la Burning Cove, ca eu și Chester Ward să putem dezmembra robotul. Trebuie să studiez desenele pe care le-am găsit în biroul lui Pickwell. Aș vrea să stau de vorbă cu cineva care l-a cunoscut pe Charlie Hubbard aici, în Playa Dorada...

- Stai, spuse Amalie. De ce vrei să stai de vorbă cu unul din prietenii lui Hubbard?

- Pentru că Hubbard a fost implicat de la bun început în povestea asta. Asta înseamnă că a fost recrutat. Persoana care l-a convins să ajute la furtul mașinii de criptare are legătură cu Smith.

- Atâtea de făcut, atât de puțin timp.

- O să începem cu Hubbard.

- Cum facem să găsim pe cineva care să-l fi cunoscut?

- Hubbard locuia sub acoperișul angajatorului lui. Nu avea cum să se fi întâlnit cu agentul lui Smith acolo. Persoana care a luat legătura cu el i-a dat întâlnire în altă locație.

- Cum ar fi?

- Cei mai mulți oameni au un local sau un bar preferat, unde se simt confortabil. Întotdeauna e ceva aproape de casă.

- Cartierul ăla părea părăsit, în cea mai mare parte, spuse Amalie. Mă îndoiesc să fie un local sau un bar pe acolo. Nu ar avea prea mulți clienți.

- Era o stație de tramvai la câteva străzi de atelierul lui Pickwell. Probabil ultima, înainte de capăt. Mergem să ne uităm, după ce terminăm aici. N-ar trebui să fie prea greu să găsim localul sau barul unde se ducea Hubbard.

Amalie se uită la sendvișul de care nu se atinsese.

- Cred că am terminat.

Matthias avea dreptate. Nu fu nevoie de prea multă muncă de detectiv ca să găsească localul în care lui

Charlie Hubbard îi plăcea să bea cafea și să stea la pavalavre cu chelnerița pe nume Polly. Dar Polly nu era disponibilă. Își luase liber ca să-și viziteze mama bolnavă. Nu se întorcea decât abia pe tura de dimineață.

Când Amalie și Matthias părăsiră localul, era după-amiaza târziu.

- Nu ne întoarcem la Burning Cove în seara asta, nu-i așa? întrebă ea. Am bate drumul degeaba, ținând cont că ar trebui să fim iar în Playa Dorada mâine la prima oră, ca să stăm de vorbă cu chelnerița.

- Ai dreptate.

Matthias îi deschise portiera Packardului.

- Ne vom petrece noaptea undeva în apropiere de Playa Dorada. O să găsim un hotel. Îmi pare rău.

Amalie se opri cu un picior în mașină și celălalt pe trotuar. Se uită fix la Matthias.

- Nu-ți mai tot cere scuze, spuse ea. Ți-am spus, nu e vina ta că am fost prinsă în povestea asta.

Matthias își dresе vocea.

- Nu pentru asta îmi ceream scuze.

- Oh?

- Îmi ceream scuze pentru faptul că, indiferent unde o să stăm, va trebui să ne înregistrăm ca domnul și doamna Jones.

- Oh!

capitolul 31

- Apartamentul pentru luna de miere?

Amalie se opri în mijlocul încăperii bogat ornamente și-și strânse cu putere brațele sub sâni.

- Știam că situația ar putea fi problematică, dar ce-a fost în mintea ta când ai spus la recepție că am fugit și tocmai ne-am căsătorit pe ascuns?

- Nu fi așa de supărată! zise Matthias. A trebuit să explic de ce nu avem bagaje și de ce nici unul dintre noi

nu poartă verighetă. Băiatul de la recepție avea nevoie de un motiv plauzibil ca să ignore aceste detalii. I-am oferit unul, împreună cu o bancnotă de douăzeci de dolari. A fost ideea lui să ne dea apartamentul ăsta.

Amalie deschise gura ca să-i spună lui Matthias ce credea ea despre pretextul lui plauzibil – și o închise la loc în momentul în care își dădu seama că avea dreptate. Oftă.

În plus, își spuse, nu se putea plânge de condiții. Hotelul era de departe cel mai scump în care stătuse vreodată. Era cuibărit într-o enclavă bogată la periferia Los Angelesului. În jur era o vegetație luxuriantă. Aleea de acces era mărginită de palmieri și abundența de plante înflorite oferea intimitate.

Pe lângă clădirea principală, mai erau câteva căsuțe exclusiviste, cum era și cea în care se afla apartamentul prezidențial, împrăștiate pe domeniu.

Interiorul era zugrăvit în nuanțe moderne de verde și auriu. Avea un living pretentios, cu două fotolii și o canapea. Mai era și o baie luxoasă, cu un model complicat de faianță strălucitoare.

Însă de departe cel mai impresionant era patul masiv, cu patru stâlpi. Cu siguranță era suficient de mare ca doi oameni să poată dormi în el fără să se atingă, însă pe Amalie o tulbura ideea de a petrece o noapte întreagă în același pat cu Matthias. Și poate că o și incita într-o oarecare măsură. Se hotărî să nu analizeze această ultimă constatare.

- E rândul meu să-mi cer scuze, spuse ea.

Își dădea seama că nu vorbea pe un ton prea amabil, dar era tot ce putea face în situația dată. Încercă să schimbe subiectul.

- Cred că domnul de la recepție chiar te-a crezut.

- M-a crezut.

Matthias își scoase haina.

- Sau cel puțin a vrut să mă creadă și de obicei doar de asta e nevoie ca să accepte cineva o minciună.

Amalie zâmbi ușor la vorbele lui.

- Dacă nu aş fi ştiut adevărul, te-aş fi crezut până şi eu.

- Ți-am spus că mă pricep foarte bine să mint.

Cuvintele lui nu ascundeau vreo emoție deosebită. Nu era deranjat de talentul lui de a minți, nici nu se lăuda cu asta. Și nici nu o lua peste picior. Era o simplă afirmație. Care atrăgea după sine o întrebare interesantă.

- Cum aş putea să-mi dau seama dacă mă minți? întrebă ea.

Matthias tocmai își lărgea nodul de la cravată. Înlemni și o fixă cu o privire în care nu se putea citi nimic.

- Mă temeam că o să mă întrebi asta, mai devreme sau mai târziu, spuse el. Întotdeauna apare în conversație între mine și oamenii de care mă apropii.

- Nu în conversație în general?

Își scoase cravata de sub gulerul cămășii și rămase tăcut multă vreme, ca și când ar fi calculat ce să-i spună.

- Doar oamenii care mă cunosc foarte bine ajung să se apropie suficient cât să-și dea seama că este o întrebare rezonabilă, spuse el în cele din urmă.

- Pentru că nu spui multora despre talentul tău?

- Și pentru că și mai puțini sunt cei cărora le mărturisesc talentul meu excepțional în arta decepției. Pe cei mai mulți asta îi deranjează, ca să mă exprim blând.

Matthias făcu o pauză ca să accentueze ideea.

- De fapt, pe cei mai mulți îi sperie de moarte.

Amalie se gândi o clipă.

- Mie nu mi-e frică de tine.

- Poate că ar trebui să-ți fie.

- Poate că o să-mi fie, într-o zi, dar nu azi. Primesc un răspuns la întrebarea mea? Cum aş putea să-mi dau seama dacă mă minți?

Matthias o privi preț de câteva clipe lungi. Apoi se duse la şifonier și puse cravata pe un umeraș.

- Probabil că nu ți-ai da seama, spuse el.
Se întoarse spre ea.
- Dar îți mărturisesc că mi-ar fi foarte greu să te mint pe tine. Ar trebui să am un motiv extrem de bun.
- Cum ar fi?
- Nu mi-ar fi ușor, dar te-aș minți fără să stau pe gânduri dacă aș considera că numai așa poți fi în siguranță.
Se gândi la cuvintele lui preț de câteva clipe.
- Tu ai spus că intenția e tot ce contează când vine vorba de minciuni.
- Cu excepția unei situații în care ar fi vorba de viață și de moarte, cred că mi-ar fi aproape imposibil să te mint.
- De ce?
- Pentru că te-ai apropiat prea mult de mine.
- Nu ne cunoaștem decât de câteva zile.
- Era cât pe-acți să fim uciși astăzi, spuse Matthias.
Asta creează o legătură deosebită, crede-mă. Dar nu e adevărata mea problemă.
- Care e problema?
- Matthias traversă încăperea și se opri fix în fața ei.
- Eu sunt cel care riscă aici, spuse el. Felicitări, Amalie Vaughn! Faci parte dintr-un grup extrem de redus de oameni care m-ar putea face să îi cred atunci când mint, cel puțin o vreme.
I se opri respirația.
- Adevărat?
- Matthias o prinse de umeri.
- Minciunile funcționează senzațional atunci când cei pe care-i minți vor să creadă că le spui adevărul. Nu fac nici eu excepție de la această regulă.
Atmosfera din încăperea intimă deveni dintr-odată fragilă ca un cristal fin.
- Spui că vrei să mă crezi? întrebă ea.
- Da. Dacă ai vrea neapărat să te cred, probabil că aș accepta orice poveste mi-ai spune.
- Cel puțin o vreme.

- Cel puțin o vreme, repetă el. Am încredere în tine, Amalie. Crezi că poți avea și tu în mine, cel puțin până terminăm cu povestea asta complicată cu mașina de cifrare?

Nu stătu nici măcar o clipă pe gânduri. Știa răspunsul.

- Da, zise ea. Am încredere în tine până se termină povestea asta.

Suna ca un jurământ de sânge, își spuse Amalie. Jurau să rămână camarazi de arme până la sfârșitul luptei. Ce avea să se întâmple apoi nu era încă hotărât - presupunând că supraviețuiau.

Matthias o privi foarte intens preț de câteva clipe. Apoi își ridică mâinile de pe umerii ei și făcu un pas în spate.

- Este suficient pentru mine, spuse el. Ce-ai zice să ne spălăm și să mergem la bar? Mi-ar prinde bine ceva de băut.

Amalie trase adânc aer în piept și reuși să producă zâmbetul dedicat publicului.

- Pare un plan bun, spuse ea.

- Așa mă gândeam și eu.

Matthias se întoarse pe jumătate. Se opri și se uită la patul cel mare.

- O să dorm pe canapea la noapte.

- E prea mică pentru tine. Mie-mi ajunge canapeaua. Dormi tu în pat!

- Am spus că dorm eu pe afurisita de canapea!

Unele bătălii nu meritau purtate, își spuse Amalie.

- Bine, zise ea. Canapeaua îți aparține.

capitolul 32

Aducătorul de Moarte râde.

- Zâmbește publicului, prințesă.

Amalie privește în jos, spre el.

- Ești mort.

- Sigur, dar publicul te așteaptă să zbori. Nu poți să dezamăgești oamenii. Au cumpărat bilete.

Monstrul nevăzut râde.

- Amalie, trezește-te! Visezi.

Vocea lui Matthias o aduse la realitate pe un curent de energie încinsă. Se rostogoli jos din pat și sări în picioare, întinzându-se după pistolul din sertarul noptierei.

Dar nu era nici un sertar și nu era nici un pistol. Rămase lângă pat, îmbrăcată în lenjerie intimă, încercând să-și amintească unde se găsea.

Își dădu în cele din urmă seama că Matthias stătea la doi pași distanță, lăsându-i spațiu.

- Nu am vrut să te sperii, spuse el. Mi s-a părut că aveai un coșmar.

- Așa e, spuse ea.

Trase adânc aer în piept.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

- E-n regulă. Oricum nu prea am reușit să dorm.

Un fascicul de lumină care pătrundea prin ușa deschisă a băii scălda încăperea în umbre felurite. În depărtare, se auzeau înfundat acordurile de dans ale orchestrei hotelului. Amalie estimează că era undeva între miezul nopții și ora 1.00 dimineata.

Își aminti că era în lenjerie. Înghăță o pătură de pe pat și și-o înfășură în jurul corpului. Dar nu era singura cu prea puține haine pe ea. Matthias era doar în chiloți și maiou.

- Vrei să vorbești despre ce ai visat? întrebă el.

Amalie se strâmbă.

- E mereu același lucru. Sunt pe platformă. Aducătorul Morții e jos. E mort, dar râde și-mi spune că trebuie să zbor. Că nu pot să dezamăgesc publicul. Apoi aud râsul ăla nebunesc.

- Pare destul de rău.

- Da. Scuză-mă, mă duc să beau niște apă.

Se duse repede la baie și aprinse lumina. Preț de-o clipă, își privi în oglindă expresia bântuită. Apoi își stropi fața cu apă rece.

Câteva minute mai târziu, când deschise ușa băii, se aștepta să-l vadă pe Matthias pe canapea. În schimb, acesta era în picioare, lângă fereastră. Dăduse la o parte draperia ca să privească grădina cufundată în noapte. Un fior de alarmă o străbătu.

- Ce este? întrebă ea.

- Nimic.

Lăsă draperia să cadă la loc și se întoarse spre ea.

- Te simți mai bine?

- Puțin. Dar n-o să mai pot adormi prea curând.

- Nu e de mirare.

- Acum că stau să mă gândesc, visul a fost ușor diferit de data asta, spuse ea. Aducătorul Morții purta o mască - semăna cu fața lui Futuro.

- Trebuie să mă întorc în Burning Cove, ca eu și Chester să dezmembrăm robotul ăla. O să plecăm de aici imediat după ce stăm de vorbă cu chelnerița care l-a cunoscut pe Charlie Hubbard.

- Înțeleg.

O tăcere încărcată cuprinse încăperea. Amalie era intens conștientă de prezența lui Matthias pe jumătate gol la numai câțiva pași distanță.

- Seara trecută, pe verandă... începu ea.

Se opri.

Matthias se apropie de ea.

- Ce e cu noaptea trecută, pe verandă? întrebă el.

Amalie își dresе vocea.

- Voiam să te asigur că nu am dat prea mare importanță sărutului.

Matthias ridică o mână și îi cuprinse blând ceafa. Atingerea lui îi trimise un fior electric prin trup. Palma lui era caldă, puternică și blândă.

- Și exact câtă importanță ai dat sărutului? întrebă el.

- Îmi dau seama că eram amândoi destul de afectați de posibilitatea ca roata care a explodat să nu fi fost un accident. Apoi a mai fost și bărbatul ăla care prea s-a nimerit acolo fix atunci când trebuia. Ca să nu mai spunem că eram entuziasmați că obținusem o pistă solidă de la ambulanțier. A fost doar unul din acele săruturi.

- Ce fel de săruturi?

- Cele care apar din încărcătura momentului.

- Ce-i drept, a fost un moment foarte încărcat, nu?

- Da, șopti ea. Așa e. Foarte încărcat.

Își strecură degetele în părul ei.

- Poate mai mult decât ai intenționat?

- Poate mai mult decât am intenționat amândoi.

- Eu n-am avut nici o problemă.

- Nu?

- Cu siguranță nu. Dar tu? A fost prea mult pentru tine?

- Nu, spuse ea.

Își trecu limba peste buze.

- A fost exact așa cum trebuie.

O trase spre el.

- Ce-ai zice să mai încercăm o dată, să vedem cum ni se pare acum?

Atmosfera era atât de încinsă și de încărcată, încât Amalie era sigură că o să apară flăcări între ei.

- Mi-ar plăcea să mai fac un experiment, spuse ea.

- Nu te îngrijorează ce ar putea să rezulte?

Zâmbi.

- Mi-am câștigat existența zburând, ai uitat?

- Se pare că o să zburăm amândoi în seara asta, spuse el. Fără plasă.

Când o sărută, nu făcu nici un efort să-și stăpânească dorința năvalnică.

Preț de-o clipă, rămase nemișcată sub asaltul îmbrățișării lui, calculând riscurile, încercând să hotărască până unde voia să meargă; căutând echilibrul înainte să-și ia zborul.

Dar sărutul lui nu lăsa loc de echilibru sau de siguranță. Era un sărut care cerea totul sau nimic.

Scoase un geamăt încet, lăsă pătura să cadă și-și trecu brațele pe după gâtul lui.

Noaptea se aprinse.

- Amalie, șopti el.

O lipi zdrobind-o de el și-și lăsă o mână să alunece pe spatele ei.

Sutienul de mătase căzu primul. Chiloțeei din satin cu picior, precum cele din costumele dansatoarelor de step, dispărură o clipă mai târziu.

Își strecură palmele pe sub marginea maioului și-i atinse pieptul. Gestul ei îi produse un geamăt adânc.

O ridică în brațele lui puternice, o duse la patul cu baldachin și o așeză pe cearșafurile răvășite. Se opri doar atât cât să scape la rândul lui de lenjeria care îl incomoda, apoi se trânti pe pat, lângă ea.

O cuprinse în brațele lui și începu să o exploreze cu mâinile și cu buzele, căutându-i toate locurile secrete.

- Nu mă satur de tine, spuse el.

Îi sărută sânii, apoi curba soldului. Când descoperi locul fierbinte și ud dintre picioarele ei, Amalie își strânse pumnii în părul lui.

Fiori de plăcere îi gâdilau venele, făcându-i tot trupul să se încordeze. Tensiunea deveni de nesuportat. Îi desfăcu coapsele și o mângâie.

Eliberarea păru să vină de nicăieri, zguduind-o asemenea unui torent irezistibil. Nu era pregătită, rămase uluită de intensitatea experienței. Se prinse de el, cu coapsele ridicându-i-se de pe pat.

- Matthias, șopti printre gâfâituri. Matthias. Ce faci?

Se cufundă în ea tocmai când plăcerea începea să se retragă. Senzația aproape că era prea puternică. Balansându-se pe muchia dintre durere și plăcere, scoase un țipăt înfundat și se încordă iar.

Intră în ea iar și iar, umplând-o complet. Își strânse coapsele în jurul lui și-l ținu aproape.

Orgasmul îl făcu să se cutremure. Noaptea era în flăcări.

capitolul 33

Amalie privea tavanul umbrit și încerca să stea nemișcată. Nu voia să-l deranjeze pe Matthias. Avea nevoie de odihnă. Dar nu putu îndura mult timp tăcerea și nemișcarea. Încă mai zbura.

- Ești treaz? șopti ea.

Îl se păru că aude un mârâit înfundat dinspre perna de lângă ea. Luând asta drept un semn încurajator, se ridică pe un cot și se uită la Matthias. Era întins pe burtă, cu capul întors. Avea cearșaful tras până la mijloc și spatele îi rămăsese gol. Întinse o mână nesigură și-i atinse umărul.

- Mă întrebam doar dacă ești treaz, spuse ea.

Matthias scoase un oftat prelung și se rostogoli cu fața spre ea.

Părul îi era ciufulit și, în semiîntuneric, ochii aveau o expresie leneșă și satisfăcută.

- Se pare că sunt treaz, spuse el. De ce întrebi?

- Nimic important, zise ea.

- Ești sigură de asta? Pentru că, dacă ești absolut sigură că nu ai nimic important de spus, eu mă culc la loc.

- Voiam să te întreb despre firma aia la care spuneai că lucrezi. Analiza Eșecului.

Matthias își puse un braț îndoit sub cap și păru să se resemneze să participe la o conversație îndelungată.

- Ce e cu ea?

- Nu sunt sigură, recunosc Amalie. Presupun că e doar curiozitate. Pare o afacere mai puțin obișnuită.

- Este, spuse Matthias.

Căscă, dar o scânteie ascuțită se aprinse în ochii lui.

- Și?

- Cât de mare e compania asta?

- Este mică, doar proprietarul și câțiva consultanți, care lucrează toți pe bază de contract.

- Toți consultanții au legături cu Mafia?

Gura lui Matthias se curbă într-un zâmbet încet, de cunoscător.

- E tot ce o să obții de la mine în seara asta. Păstrează-ți întrebările pentru proprietar.

- Și când o să am ocazia să i le pun?

- Ne întâlnim la un cocktail cu el diseară, în Burning Cove.

Uluită, Amalie se ridică în capul oaselor, strângând cearșaful la piept.

- *Luther Pell?* făcu ea.

- Fondator și unic proprietar al firmei Analiza Eșecului SRL. „Sunați-ne când ceva nu merge bine.”

Polly, chelnerița de la localul pe care îl frecventa Charlie Hubbard, era bucuroasă să vorbească, însă nu avea prea multe informații utile.

- Cu vreo două săptămâni în urmă, Charlie a început să bată aporouri că o să dea lovitura în curând, spuse ea. Mi-a spus că avea o afacere mare. Zicea că o să-i iasă bani frumoși. Și mai spunea că nu poate să vorbească despre asta. Încă nu pot să cred că a fost omorât.

capitolul 34

- Nu poți să te îmbraci în negru! decretă Hazel. Nu la Clubul Paradise. Într-un club de noapte e întuneric. O să dispari.

Hazel îi aștepta la Hanul Plaja Ascunsă când Amalie și Matthias se întorseseră. Willa o luase de la spital. Hazel purta unul din turbanele colorate ale lui Madam Zolanda ca să ascundă bandajul de pe cap, dar, cu excepția acestei ciudate piese vestimentare, părea să fie în formă bună.

Cu o oră în urmă, Amalie își anunțase cu nonșalanță intenția de a purta rochia albastră de seară la Paradise, aceeași pe care o purtase când mersese la Carousel. Willa și Hazel fuseseră îngrozite.

Acum toate trei stăteau în fața unui magazinaș de modă foarte trendy din Burning Cove.

- Nu mă deranjează câtuși de puțin să dispar, spuse Amalie.

- Eu nu cred că o să dispari, zise Willa. Nu în rochia aia. O să arăți misterioasă și elegantă.

Rochia de seară din vitrina micului magazin era o coloană înaltă de satin negru, croită în așa fel încât să alunece neted pe corp și să se lărgască la glezne. Pe corset erau cusute o sumedenie de cristale mici. Decolteul era înșelător de cuminte în față. În spate se prelungea într-un V îndrăzneț până la talie.

- Cel puțin e redusă, spuse Amalie. E destul de rău că va trebui să dau una din brățările lui Madam Zolanda ca să o pot cumpăra. Refuz să plătesc chiar și un ban mai mult decât este strict necesar.

- Ocazia de a fi văzută la Paradise merită orice preț, declară Willa. Nu poți cumpăra genul ăsta de publicitate și avem disperată nevoie de presă pozitivă. Sau poate ai uitat titlul din *Șoapte*?

Amalie se înfioră. Cumpăraseră ultimul numărul din *Șoapte la Hollywood* în acea dimineață, când ea și Matthias plecaseră de la local. Îl citise pe drumul de întoarcere înspre Burning Cove.

Articolul principal era însoțit de o fotografie cu Vincent Hyde, splendid în ținuta de seară în alb-negru, cu o țigară între degetele lungi, intrând grațios în limuzină în fața Hanului Plaja Ascunsă. Titlul articolului ar fi umplut de groază orice proprietar de pensiune cu bun-simț: *Va fi maestrul groazei următoarea victimă a blestemului clarvăzătoare?*

- Nu genul ăsta de publicitate speram eu să-l obținem când domnul Hyde s-a cazat la Plaja Ascunsă, recunoscuse Amalie.

- Știi ce a spus P.T. Barnum despre publicitate, îi aminti Hazel.

- Teoria că orice publicitate e bună, atât timp cât ți-au scris numele corect este o prostie, zise Amalie. Uite ce s-a întâmplat cu Circul Ramsey după Abbotsville! S-a prăbușit în mai puțin de-o lună.

- Chiar dacă nu ar fi fost Abbotsville, circul tot s-ar fi închis până la urmă, spuse Hazel. Abia atârnam de un fir de ață. Toate circurile aproape că au dispărut. N-o să dureze mult până ce Ringling o să rămână singurul spectacol activ.

- Hazel are dreptate, spuse Willa. Soarta lui Ramsey era pecetluită înainte de Abbotsville. Nu ne permiteam animalele. Nu ne permiteam cortul. Nu ne permiteam costurile de transport. Și cel mai rău era că se vindeau din ce în ce mai puține bilete. Ce trebuie noi să ținem minte acum este că suntem într-o afacere nouă - avem un han!

- *Avem?* repetă Amalie.

Willa se încordă.

- Suntem o echipă, nu? Tu, Hazel și cu mine? Zburăm sau ne prăbușim împreună. În clipa de față, unul din membrii echipei noastre are nevoie de un costum nou pentru o reprezentanță de mare importanță. Eu zic să intrăm și să cumpărăm rochia aia!

- Și pantofi, adăugă Hazel. N-o să ai nevoie de colier cu rochia aia, dar o să-ți trebuiască niște cercei grozavi.

- Am văzut unii în colecția lui Madam Zolanda care ți s-ar potrivi, spuse Willa.

- Nu sunt chiar Cenușăreasa în drum spre bal, spuse Amalie.

O hotărâre de neclintit sclipea în ochii Willei.

- Nu, nu ești o prințesă din povești, spuse ea. Ești strălucitoarea proprietară a unuia dintre cele mai exclusiviste hoteluri din strălucitorul și exclusivistul Burning Cove. În seara asta vei fi văzută într-un club frecventat de staruri de cinema.

- Willa are dreptate, spuse Hazel. În seara asta trebuie să atragi toate privirile, așa cum făceai odinioară în timpul spectacolului.

- De când ați devenit voi două atât de entuziasmate de afacerea asta cu hanul? întrebă Amalie.

- Nu ești singura care își dorește ca Plaja Ascunsă să aibă succes, spuse Willa. Încă suntem o familie. Rămânem împreună. Hai după mine! Intrăm în magazin să-ți cumpărăm costumul.

- Rochia de seară, o corectă Amalie.

- Willa are dreptate, spuse Hazel. Gândește-te la rochia asta ca la un costum. Cândva știai cum să farmeci și să cucerești publicul. Să sperăm că nu ai uitat trucurile meseriei, pentru că e foarte posibil ca viitorul Hanului Plaja Ascunsă să depindă de impresia pe care o faci în seara asta.

- Simt presiune, spuse Amalie.

- Oh, da.

Willa intră în magazin.

- E multă presiune asupra ta în seara asta. Dar, hei, nu demult zburai pe trapez, ai uitat? Nu e ceva nou pentru tine.

- Păcat că în seara asta nu ai plasă, spuse Hazel.

- Prințesa Zburătoare nu lucra niciodată cu plasă, spuse Willa.

capitolul 35

- Îmi cer scuze că te-am târât în această situație neplăcută și că a fost amestecat și numele hanului, îi spuse Luther lui Amalie.

Era 22.45, și Clubul Paradise abia începuse să se anime. Cu puțin timp în urmă, Matthias, cu Amalie la braț, fusese escortat la etaj, în separeul privat al lui Luther Pell, de la mezanin. Stăteau acum la masă cu Luther și Raina Kirk.

De aici puteau vedea aproape întregul club. Sub ei, oameni strălucitori și alții care aspirau să devină strălucitori sorbeau din cocktailuri în umbrele calde create de lumânările care ardeau pe fiecare masă. Pe ringul de dans, femei în rochii de satin cu paiete dansau în brațele bărbaților îmbrăcați în sacouri de seară cu papion, pe acordurile line ale orchestrei.

De deasupra, o sferă uriașă cu oglinzi arunca lumini strălucitoare de jur împrejur.

Clubul lui Luther era gândit în așa fel încât să facă femeile și bărbații deopotrivă să pară frumoși și eleganți, dar, din punctul de vedere al lui Matthias, Amalie era adevărata regină a nopții, în acea rochie neagră care i se topea pe trupul subțire, lăsând să i se vadă curbele puternice, dar feminine ale umerilor. Niște mânuși lungi din dantelă neagră sporeau aura de mister care o învăluia. Cerceii îi străluceau în umbră. Părul îi cădea în bucle adânci și bogate.

Decolteul rochiei era modest în față, hotărî Matthias, dar nu același lucru putea fi spus despre partea din spate. Se surprinse încercând să găsească pretexte să atingă pielea caldă, lăsată goală de acest stil dramatic.

Era acut de conștient de apropierea ei. Din când în când, surprindea un iz din parfumul ei și parcă se îmbăta puțin. Trebuia să facă eforturi să se concentreze asupra problemei pe care venise să o rezolve în acea seară.

O nesiguranță sâcâitoare îl rodea încă de dimineață, când se trezise singur în camera de hotel. Când auzise dușul în baie, se dăduse imediat jos din pat și încercase ușa. O găsisse încuiată.

Încă nu știa cum să interpreteze asta. Era pur și simplu posibil ca lui Amalie să-i placă să aibă intimitate

atunci când se spăla. Era la fel de posibil să-i transmită mesajul că nu avea de gând să repete evenimentele intime petrecute cu o noapte în urmă.

Nici unul din ei nu adusese vorba despre interludiul lor pasional la micul dejun și nu discutaseră despre asta nici pe lungul drum de întoarcere în Burning Cove. Voia să o întrebe direct dacă credea, așa cum credea el, că începuseră o aventură romantică. Nu voia să ia în calcul posibilitatea că ceea ce se întâmplase în apartamentul nupțial nu fusese nimic mai mult decât o noapte de pasiune, provocată de faptul că se aflaseră la doar un pas de moarte.

Învățase cu mult timp în urmă să nu-și asume riscul de a pune întrebări când nu era pregătit să primească răspunsuri pe care nu ar fi vrut să le audă.

- Apreciez scuzele, domnule Pell, spuse Amalie. Dar adevărul e că nu e vina dumneavoastră că Pickwell a ajuns la hanul meu.

- Ce-i drept, am tras niște sfori ca să-l fac pe Pickwell să aleagă Burning Cove ca locație pentru vânzarea lui Ares, spuse Luther. În cele din urmă însă, n-am putut să controlez alegerea hotelului. Nu am nici cea mai vagă idee de ce s-a hotărât să rezerve o cameră la Plaja Ascunsă.

- Cred că putem presupune că Smith l-a îndreptat pe Pickwell înspre hanul lui Amalie, spuse Matthias. Poate pentru că e un loc izolat, pe Ocean View Lane. Securitatea e slabă...

- El nu știa că am un pistol, spuse Amalie, cu o notă de mândrie.

Raina Kirk îi zâmbi aprobator, ca de la femeie la femeie.

- Excelent.

Matthias se uită la Luther. Știa că se gândeau amândoi la același lucru. O femeie neinstruită înarmată cu un pistol de calibru mic nu era o mare provocare pentru un asasin profesionist care folosea grenade.

Matthias își dresă vocea și continuă:

- Pe lângă securitatea limitată, la han nu mai era nici un alt oaspete, spuse el.

Amalie întoarse capul și îl privi cu nedumerire.

- De ce era important asta?

Din nou, Matthias se uită la Luther.

- Spune-i tu, zis el. Este proiectul tău.

Luther oftă și se întoarse spre Amalie.

- Un han plin de potențiali martori ar fi putut prezenta anumite probleme de logistică pentru Smith, în cazul în care ar fi hotărât să recurgă la violență în acel loc. Dar, dacă în casă nu erau decât două persoane, situația lui ar fi fost mai puțin... complicată.

Amalie se înfioră.

- Altfel spus, Smith a considerat că i-ar fi mai ușor să se descotorosească de două femei, la nevoie.

- Sunt doar speculații, o asigură Matthias.

- Dar se potrivește cu stilul lui Smith, spuse Luther. Preferă să rămână în umbră, ori de câte ori este posibil. Ultimul lucru pe care și-l dorește este un incident care să atragă atenția FBI-ului sau șefului unei anumite agenții guvernamentale. Se spune însă că, în rarele ocazii în care se simte amenințat, este absolut nemilos cu martorii.

Amalie zâmbi rece.

- Cu siguranță va avea destule complicații dacă va încerca ceva acum la Plaja Ascunsă.

- Ce vrei să spui? întrebă Raina.

- Pe lângă faptul că hanul meu a fost recent implicat într-o poveste cu un robot ucigaș, mai am și o mare vedetă sub acoperișul meu, spuse Amalie. Dacă se întâmplă chiar și cel mai mic lucru interesant la Plaja Ascunsă, întreaga presă va da năvală în clipa următoare.

Raina zâmbi apreciativ.

- Foarte adevărat.

- Poliția va fi nevoită să facă o anchetă amănunțită, continuă Amalie. Nu m-ar mira dacă ar fi și FBI-ul

implicat. Fără îndoială că acest domn Smith al vostru ar fi forțat să fugă ca să se salveze.

Raina râse.

- Amalie are dreptate, domnilor. În momentul de față este protejată de Mad Doctor X în persoană. Poate că Hyde este o stea în declin, dar rămâne o legendă.

Sprâncenele lui Luther se ridicară.

- Nu am privit situația din acest unghi, dar mărturisesc că teoria are o oarecare logică.

- Angajații mei îmi reamintesc întruna de valoarea publicității - orice fel de publicitate, spuse Amalie. Personal am avut întotdeauna îndoieli cu privire la această teorie, însă în ultima vreme am încercat să adopt niște vederi mai largi.

- Un lucru e clar, spuse Raina. Este evident acum că Smith nu a abandonat proiectul. Cu siguranță se află încă aici pentru un motiv.

- Cheile, spuse Matthias. Azi după-amiază eu și Chester Ward am început să dezmembrăm robotul. Merge încet. Arată de parcă firele și aparatura au fost pur și simplu îndesate în carcasă. Nu am găsit nimic deosebit. Nici măcar nu știm ce anume căutăm. Dacă într-adevăr sunt niște chei, înseamnă că sunt foarte mici.

- Chiar crezi că Pickwell a ascuns niște componente vitale ale mașinii de criptare în Futuro? întrebă Raina.

- E o șansă slabă, dar e tot ce avem momentan, spuse Matthias.

Amalie îl studie pe Luther.

- Ce știți despre domnul Smith?

- Mai nimic, recunosc Luther. Matthias ți-a spus aproape tot puținul pe care îl cunosc. Smith a fost agent sub acoperire în timpul Marelui Război, însă identitatea lui a fost strict secretă, cunoscută doar de omul care îl recrutase. Smith a fost trimis pe teatrul european și se spune că a adus niște informații extrem de valoroase - nu doar în timpul războiului, ci și câțiva ani după terminarea acestuia. Apoi au început tăierile de buget.

Raina păru șocată.

- Vrei să spui că Smith a început să se ocupe de trafic de arme pentru că a fost dat afară?

- Spionajul este o treabă costisitoare, spuse Luther. Cu câțiva ani în urmă guvernul, în bine-cunoscuta sa înțelepciune, a hotărât să taie fondurile pentru agențiile de spionaj. Mulți oameni și-au pierdut locul de muncă. Evident, Smith s-a numărat printre aceștia. Se spune că nu i-a prea convenit să fie scos pe tușă.

Amalie se încruntă.

- Ați spus că a fost *evident* unul dintre cei concediați. Nu sunteți sigur?

Luther ridică din umeri.

- Oficial, Smith nici măcar nu exista.

- Dar sunteți sigur că a existat acest Smith? insistă Amalie.

Luther era amuzat.

- În comunitatea de spionaj sunt foarte puține secrete. Identitatea lui Smith nu a fost niciodată dezvăluită, dar era imposibil să ignori rezultatele muncii lui. Era o legendă, însă nimeni nu-i știa numele. Nu există fotografii cu el. La fel de bine ar fi putut fi o fantomă. Singurul lucru de care putem fi siguri este că e cam de vârsta mea, poate o idee mai bătrân.

- Pentru că a servit în Marele Război? spuse Raina. Da, firește, are sens.

- De ce sunteți atât de siguri că Smith este un bărbat? întrebă Amalie.

Raina îi adresează încă o privire aprobatoare.

- Este o întrebare foarte bună.

- Am luat în calcul și posibilitatea ca Smith să fie o femeie, spuse Luther. Este o idee interesantă, pe care nu am eliminat-o încă de tot. Dar cred că putem presupune cu suficientă certitudine că avem de-a face cu un bărbat.

- Mie mi se pare că o femeie poate să arunce o grenadă la fel de bine ca un bărbat, spuse Amalie.

- Luther e convins că Smith este bărbat pentru că, în lumea spionajului, există o convingere șoptită că femeile nu sunt făcute pentru genul ăsta de treburi, spuse Matthias.

- Am doar un nume pentru voi, spuse Raina. Mata Hari.

- O doamnă foarte interesantă, recunosc Luther. Dar un spion prost și posibil să fi fost ușor nebună. Probabil că nemții i-au întins cursa. Francezii au împușcat-o pentru că aveau nevoie de un țap ispășitor. Cum spuneam, nu zic că e imposibil ca Smith să fie o femeie, dar sunt mai mari șansele să avem de-a face cu un bărbat, unul care are niște polițe mari de plătit.

Raina sorbi din cocktail, apoi coborî paharul.

- Fără îndoială consideră că și-a riscat viața pentru agenția care l-a recrutat, doar ca să fie în cele din urmă dat la o parte, ca un gunoi nefolositor.

Luther ridică din umeri.

- Are dreptate.

- Stați puțin, spuse Amalie. Cum ați putea să știți care sunt motivele lui Smith? Matthias a spus că singurul om care-i cunoștea identitatea era superiorul lui, iar acesta e mort.

- Brackens a fost împușcat la biroul lui, spuse Luther. Varianta oficială este că a făcut stop cardiac.

- Evident, spuse sec Raina.

- Asta a fost povestea oficială, dar nimeni nu a crezut-o, spuse Luther. Departamentul meu a fost chemat să investigheze. Nu există nici o îndoială pentru mine că Smith și-a ucis maestrul.

- Departamentul tău a investigat cazul? întrebă Amalie. Mai exact Analiza Eșecului?

- Nu, spuse Luther. Am fondat Analiza Eșecului abia acum câțiva ani. Însă în timpul războiului și câțiva ani după aceea am lucrat și am ajuns în cele din urmă directorul unei mici agenții guvernamentale de spionaj cunoscute drept Departamentul de Conturi. Conduceam

investigații interne pentru alte agenții de spionaj. Când ai probleme cu o agenție clandestină, nu poți, pur și simplu, să iei telefonul și să suni la poliție sau chiar la FBI. Cu o investigație autentică există riscul să iasă la lumină prea multe secrete. Departamentul de Conturi a fost înființat pentru a se ocupa tocmai de aceste investigații delicate.

- Ce te-a făcut să fii atât de sigur că Smith și-a omorât superiorul? întrebă Amalie.

- În afară de cadavru, vrei să spui?

Zâmbetul lui Luther era ca al unui rechin.

- Primul indiciu a fost acela că multe dosare strict secrete au dispărut în noaptea în care a fost împușcat Brackens. Sunt foarte sigur că Smith le-a luat și le-a folosit ca să-și facă un nume în noua sa carieră.

- Înțeleg, spuse Amalie.

- La scurt timp după moartea lui Brackens, Departamentul de Conturi a găsit primele indicii despre un dealer specializat în cumpărarea și vânzare de arme și muniție, spuse Luther. Întreaga operațiune purta în mod clar semnătura lui Smith. Departamentul l-a fugărit preț de câțiva ani, dar întotdeauna a fost ca un fum. Dispărea exact în clipa în care ne apropiam. Chiar și așa, cred că l-am fi prins dacă am fi avut puțin mai mult timp.

- De ce-ați rămas fără timp? întrebă Amalie.

- Eu și întreaga mea echipă am fost înlocuiți.

Raina îl privi cu ochi mari.

- Te-au concediat? La fel ca pe Smith?

- Și ca pe mulți alții, spuse Luther.

Luă o gură de martini și lăsă jos paharul.

- Cu toate astea, eu nu mi-am omorât superiorul înainte să ies pe ușă.

Matthias zâmbi.

- În schimb, ai fondat Analiza Eșecului SRL. Și acum forțezi guvernul să-ți plătească facturile scandaloase ori de câte ori dorește să apeleze la serviciile tale.

Amalie se uită la Luther.

- Și legăturile cu Mafia?

În ochii lui Luther se aprinse o scânteie de umor întunecat.

- Aceste legături îmi asigură mie și firmei mele o excelentă acoperire, domnișoară Vaughn.

Amalie păru bulversată de această veste.

- Așadar, zvonurile sunt adevărate? întrebă ea.

- Da, spuse Luther. Evident, tocmai de aceea acoperirea este atât de bună.

- Înțeleg.

Amalie își acordă câteva clipe să asimileze informația.

Apoi privirea i se ascuți de curiozitate.

- Credeți că a fost o coincidență că dumneavoastră și membrii echipei dumneavoastră ați fost concediați tocmai când vă apropiaserăți atât de mult de Smith?

Sprâncenele lui Luther se ridicară în semn de surprindere. Apoi râse.

- Ai avut dreptate, Matthias, spuse el. Domnișoara Vaughn este o tânără foarte impresionantă. Îmi place cum gândește.

- Te-am avertizat, spuse Matthias.

Luther se întoarse din nou spre Amalie.

- Să spunem doar că împărtășesc teoria lui Matthias când vine vorba de coincidențe.

- Mai exact, credeți că nu există, spuse Amalie.

Raina se uită la Amalie.

- Vorbind de coincidențe, nu ți se pare puțin ciudat că, la numai câteva luni după ce cineva a încercat să te omoare, altcineva a intrat pe ascuns în Hanul Plaja Ascunsă, la scurt timp după ce numele și locația ta au apărut în ziare?

Matthias o simți pe Amalie înlemnind lângă el.

- Îmi dă fiori, dacă vrei să știi adevărul, spuse Amalie. I-am spus lui Matthias că în noaptea în care am fost atacată și aproape ucisă aș fi putut să jur că mai era cineva acolo, cineva care voia să mă privească murind.

Raina era intrigată.

- Crezi că e posibil ca ucigaşul să fi avut un partener?

Matthias se opri cu paharul la jumătatea drumului spre gură. Simţea o intensitate neobişnuită dinspre Raina. Nu era doar curioasă, hotărî el. Mai era ceva la mijloc. Orice ar fi fost, era personal.

Se uită la Luther şi văzu că şi el o privea cu mare atenţie pe Raina.

- Poliţia a fost convinsă că ucigaşul a acţionat singur, continuă Amalie. Pe de altă parte, nu a fost prea convinsă că spuneam adevărul.

- Ştiu că au existat zvonuri despre un triumfi amoros, spuse Raina, fără nici un fel de inflexiune în voce.

- Am avut noroc că nu am fost arestată pentru uciderea lui Marcus Harding, spuse Amalie. Cât despre intrusul de la Plaja Ascunsă de serile trecute, pare mai probabil să fi avut legătură cu povestea lui Pickwell şi nu cu ce s-a întâmplat în Abbotsville.

Raina se întoarse spre Matthias.

- Tu ce crezi?

- Prima mea presupunere a fost că spargerea trebuia să aibă legătură cu dispariţia maşinii de criptare, spuse Matthias. Dar, după ce Amalie mi-a spus că e posibil ca Harding să fi avut un partener, nu mai sunt la fel de sigur.

Raina învârti încet băutura în pahar, apoi sorbi din ea. Coborî paharul şi se uită la Amalie.

- Ce-ar fi să mă uit şi eu la ce ţi s-a întâmplat în Abbotsville? spuse ea.

Amalie ridică sprâncenele.

- Se pare că ai vorbit deja cu poliţia de acolo.

- Aşa este, spuse Raina. Dar mai sunt şi alte persoane pe care pot să le sun.

- Cum ar fi?

- Reporterii locali care au relatat întâmplarea. S-ar putea să aibă informaţii care nu au apărut în raportul poliţiei.

- Nu-mi permit să te plătesc, o avertiză Amalie.
- Consideră-l un cadou de bun venit în Burning Cove.
- E o idee bună, spuse Luther.
- Bătu cu un deget în masă.
- S-ar putea să facă puțină lumină în problema noastră cu Smith.
- Cum așa? întrebă Amalie.
- Orice fel de informație este bună, zise Luther.
- Amalie se uită la Raina, în mod evident fascinată.
- Ai investigat multe cazuri de crimă?
- Nu multe, recunosc Raina. Dar se poate spune că am o oarecare experiență în a înțelege cum gândește un criminal.
- Cum ai ajuns expertă în așa ceva? întrebă Amalie.
- E o poveste lungă, spuse Raina, închizând subiectul.
- Tonul ei nu lăsa loc de alte întrebări, însă Matthias își dădea seama că Amalie abia se pornise. Deveni dintr-odată extrem de sigur că, dacă ar fi insistat să primească răspunsuri de la Raina, nu ar fi obținut decât minciuni. Era timpul să intervină.
- Atinse mânușa lui Amalie.
- Ai vrea să dansezi?
- În mod evident, Amalie nu știa ce să aleagă.
- Păi...
- O scoase din separeu și o ghidă înspre scări înainte să apuce să mai pună și alte întrebări.

capitolul 36

Raina îl privi pe Matthias trăgând-o pe Amalie pe după colț.

Când dispărură pe scările care coborau la nivelul principal al clubului, își luă paharul de cocktail și se uită la Luther.

- Neobișnuită pereche, spuse ea. Cred că putem spune că domnul Jones este mai mult decât doar atras de domnișoara Vaughn. Am senzația că este de-a dreptul fascinat de ea. Și sentimentul pare să fie reciproc. Jur că simțeam scânteile de electricitate din jurul lor!

- Am știut întotdeauna că, dacă Matthias o să găsească vreodată o femeie care să-i poată accepta talentul nu tocmai plăcut, probabil că o să se îndrăgostească de ea.

- Ai spus că are un fel de simț al minciunii.

- Nu doar un simț. Este un har sau un blestem, depinde din ce punct de vedere privești. În mod cert, i-a complicat mult viața personală. Însă îl face un consultant de neprețuit pentru Analiza Eșecului.

- Chiar crezi că e posibil să aibă puteri paranormale?

- Nu cred în energie paranormală, spuse Luther. Dar sunt convins că anumiți oameni posedă forme neobișnuit de puternice de intuiție. Îi angajez pe acești oameni atunci când îi găsesc și când sunt convins că pot avea încredere în ei.

- Unde este linia dintre abilitatea de a face un salt intuitiv și un talent cu adevărat paranormal?

Luther zâmbi.

- Habar nu am.

Flacăra din ochii lui îi stârni un fior în trup. Încă se mai adapta relației, încă se întreba dacă ceea ce ea și Luther descopereau împreună era real și dacă avea să dureze.

Cu mult timp în urmă își abandonase visele copilărești de a găsi dragostea și pasiunea. Când venise în Burning Cove, se aruncase cu capul înainte în noua ei carieră de detectiv particular. Afacerea începuse să prindă contur și descoperise că genul ăsta de muncă o pasiona cu adevărat. Dar tocmai când părea că reușise să-și îngroape trecutul și că putea în sfârșit să privească spre viitor, Luther Pell intrase în viața ei.

Sentimentele pe care le stârnise în ea o luaseră pe nepregătite. Când își dăduse seama că ghicise adevărul

despre moartea fostului ei angajator, intrase în panică. Când Luther îi explicase clar că nu îi păsa ce se întâmplase în New York, fusese neliniștită. Apoi Luther făcuse uimitorul pas de a-i dezvălui câteva dintre propriile secrete întunecate. Fusese, își spunea acum, un mod ciudat de a cimentea o relație.

Îl privi pe Matthias conducând-o pe Amalie pe ringul de dans. Chiar și de la mezanin, se vedea clar că cei doi erau intens conștienți unul de prezența celuilalt.

- De ce capacitatea de a detecta minciunile îi face viața mai dificilă? întrebă ea. Aș fi crezut că îi oferă un avantaj considerabil. Imaginează-ți, nimeni nu ar putea să-l păcălească. Nici un escroc, nici o iubită. Nici un prieten nu l-ar putea trăda.

- Într-o seară, după ce eu și Matthias băusem câteva pahare, a încercat să-mi explice problema, spuse Luther. Mi-a spus că, pentru el, lumea este scăldată în minciuni. A spus că oamenii mint chiar și atunci când cred că spun adevărul, pentru că în clipa în care vorbesc spun, de fapt, o poveste. Nu doar pentru cei care îi ascultă, ci și pentru ei înșiși. Pentru a transmite informația, trebuie să folosim cuvinte, și trebuie să legăm aceste cuvinte într-un mod care să aibă sens. După părerea lui Matthias, asta înseamnă că întotdeauna folosim cuvinte ca să modelăm adevărul.

Raina se cutremură.

- Și cum face Matthias diferența dintre genul ăsta de povestire și o înșelătorie autentică?

- Intenția e totul, din punctul lui de vedere.

Raina sorbi din cocktailul Manhattan.

- Relațiile romantice sunt complicate pentru toată lumea, dar trebuie să fie extrem de dificile pentru cineva ca Matthias.

- Cred că a supraviețuit păstrând o oarecare distanță între el și femeile cu care devine intim.

- Pentru că simte că nu poate avea încredere în nimeni?

- Nu, spuse Luther. Pentru că talentul lui îi intimidă ză pe ceilalți, în special pe iubite.

- Cu siguranță ar fi o provocare să ai o relație cu un bărbat care în mod constant analizează și evaluează fiecare cuvânt care-ți iese din gură.

- La fel și fiecare mișcare, fiecare gest, fiecare expresie, adăugă Luther. Intuiția lui Matthias se bazează pe indicii vizuale, nu doar pe cuvinte. Nici un om care-l cunoaște bine nu ar risca să joace poker cu el.

- Iar toate acestea fac ca evidentul său interes pentru domnișoara Vaughn să fie cu atât mai curios.

Luther studie perechea de pe ringul de dans.

- După cum văd eu, s-ar putea să considere că poate avea încredere în ea.

- Încrederea presupune întotdeauna un salt în necunoscut. Cum te-ai putea aștepta ca o persoană cu talentul lui Matthias să fie convins să facă acest salt?

- Nu sunt psihiatru, dar am impresia că tocmai faptul că Matthias reușește, din când în când, să aibă încredere în cineva este salvarea lui. Probabil că așa rămâne cu mintea întreagă.

Raina privi perechile alunecând și legănându-se sub ploaia de lumini aruncate de globul cu oglinzi și se gândi la bărbatul care stătea lângă ea. Îl cunoștea de suficientă vreme pe Luther Pell cât să știe că era exact atât de periculos și de misterios pe cât se zvonea că este. Avea într-adevăr legături cu Mafia. Acum aflase că petrecuse ani buni în lumea dubioasă a spionajului. Ca să supraviețuiești în amândouă aceste lumi era nevoie să fii nemilos și să ai un anumit talent pentru decepție. Și nici una din aceste lumi nu te făcea să-ți fie mai ușor să ai încredere în cei de lângă tine.

Dar îi văzuse și picturile. Peisajele lui Luther cu coasta californiană erau un clocot de energie violet - furtunoasă și tulbure. Presupunea că fuseseră inspirate măcar în parte de experiențele lui din Marele Război, dar bănuia că fuseseră de asemenea alimentate de umbrele din

adâncul lui, umbre pe care le simțea ca o parte de bază a naturii lui.

Luther Pell nu era genul de bărbat pe care o fată cuminte să îl aducă casă, să-l prezinte lui mami și tati. Dar Raina nu era o fată cuminte. Traversase o linie când își părăsise postul de secretară de la o firmă prestigioasă din New York. Cât despre părinții ei, aceștia erau morți de ani buni, căzuți victime cumplitei epidemii de gripă din 1918. Nu trebuia să-l prezinte pe Luther nimănui. Nu trebuia să explice nimănui situația lui. Tot ce trebuia să facă era să hotărască dacă-și putea asuma riscul de a-l iubi.

Întoarce capul de la ringul de dans și îl găsi pe Luther privind-o. Expresia din ochii lui îi spuse că îi ghicise gândurile și că o aștepta să ajungă la o decizie.

Abia dacă îl cunoștea. Și totuși...

Întinse mâna și-i atinse maxilarul cu vârful degetelor.

- Am încredere în tine, spuse ea.

Îi prinse mâna. Degetele lui se închiseră strâns peste ale ei.

- Și eu în tine, spuse el.

capitolul 37

Se distra mult mai mult decât ar fi trebuit, ținând cont de circumstanțe, își spuse Amalie. La urma urmei, erau în joc chestiuni de securitate națională. O mașină de criptare extrem de valoroasă dispăruse. Un traficant de arme legendar pe nume Smith, sau cineva care lucra pentru acesta, încercase recent să îi ucidă cu o grenadă. Adevărat, persoana care aruncase mica bombă în atelierul lui Pickwell încercase, de fapt, să-l omoare pe Matthias, dar chiar și așa, ar fi murit și ea odată cu el, dacă efortul ucigașului ar fi fost încununat de succes.

Și acum, peste toate astea, Raina Kirk aprinsese focul mocnit al unui coșmar - posibilitatea ca Marcus

Harding să fi avut un partener, care poate că-i luase urma.

Cu siguranță ar fi trebuit să se concentreze asupra altor aspecte, mai importante, și totuși iat-o pe ringul de dans, încântată să simtă mâna puternică a lui Matthias pe pielea goală a spatelui ei și căldura trupului său aproape de al ei. Zbura din nou.

Amintirile momentelor petrecute alături de el în patul cu baldachin o chinuieră încă de când se trezise în acea dimineață. El nu spusese nimic despre asta, iar ea se temea să abordeze subiectul, de teamă că poate nu însemnase la fel de mult pentru el cât însemnase pentru ea.

Făcea mari eforturi să reziste tentației de a se cufunda în fantezii despre un viitor alături de Matthias Jones. Această cale conducea spre dezastru sau, în cel mai bun caz, spre o inimă frântă. Cel mai bine era să rămână concentrată asupra momentului. Dar soarta făcuse să danseze acum cu bărbatul visurilor ei – chiar în acest moment.

– Vedeta care stă la hanul tău tocmai a sosit împreună cu nimeni alta decât jurnalista care ți-a numit pensiunea „casa blestemată de clarvăzătoare”, spuse Matthias.

Și uite așa dispăru fantezia că Matthias ar fi putut să se gândească și el la cele petrecute cu o noapte în urmă.

– De unde știi că domnul Hyde este cu Lorraine Pierce? întrebă Amalie.

– Luther mi-a spus ceva mai devreme că Pierce a rezervat una dintre mesele-vedetă pentru ea și pentru Hyde în seara asta.

– Există mese-vedetă?

– Luther păstrează primul rând de separeuri din jurul ringului de dans pentru celebrități. În felul acesta, pot fi sigure că vor fi remarcate. Starurile nu vin într-un loc precum Clubul Paradise pentru intimitate.

– Cine primește celelalte mese?

- Oamenii care speră să ajungă vedete și cei care vor să fie văzuți alături de ele. Scopul unui club precum Paradise este să convingă clienții că fac parte din fantezie.

Amalie privi în jur, observând separeurile luminate de lumânări, muzicienii cu sacouri albe și papion și mulțimea strălucitoare din jur. Iluzia grandorii scânteia în atmosferă.

- Domnul Pell știe să facă totul să pară real.

- Este real.

Matthias își strânse mâna pe spatele ei gol și o trase mai aproape.

- Cel puțin pentru o seară. De-asta și merge.

„Real pentru o seară.” Hotărî să nu urmărească acest gând criptic.

„Sunt foarte periculoase în joc aici. Chestiuni de viață și de moarte și, oh da, de securitate națională. Rămâi concentrată!”

- Cred că Lorraine Pierce te ia în considerare pentru un alt articol, spuse Matthias.

Amalie scoase un geamăt.

- Ce te face să spui asta?

- Ceva din felul în care te privește.

- M-a recunoscut? întrebă Amalie, surprinsă.

- Probabil că Vincent Hyde i-a arătat că ești aici. Ceva-mi spune că are de gând să urmărească povestea asta cu blestemul clarvăzătoarei cât s-o putea de mult. Și probabil că Hyde o încurajează. La urma urmei, se alege și el cu multă publicitate din toate astea.

Muzica se opri treptat. Amalie își înăbuși fără milă sentimentul de tristețe. Matthias o prinse de cot și o conduse afară de pe ringul de dans. Drumul pe care îl alese îi duse direct pe lângă separeul în care Vincent Hyde și o femeie într-o rochie de seară de culoare roșu-închis fumau și sorbeau din cocktailuri. Amândoi aveau acel aer de plictiseală dramatică pe care numai celebritățile veritabile reușesc să îl afișeze cu succes.

Părul lui Lorraine Pierce era la fel de roșu ca rochia pe care o purta și era strâns pe cap, de unde se revărsa într-o cascadă de cârlioni. Era, hotărî Amalie, una din acele femei care trebuiau să fi fost uluitor de frumoase în tinerețe. Părea să aibă undeva în jur de 40 de ani acum. Oasele îi erau încă elegante, însă chipul ei căpătase un aspect dur și întins, pe care lumina lumânărilor nu reușea să îl înmoaie pe de-a-ntregul.

Vincent le adresă zâmbetul lui de cinema și ridică paharul în semn de salut.

- Vești bune, domnișoară Vaughn. Am reușit să supraviețuiesc încă o zi în casa blestemată de clarvăzătoare, anunță el. S-ar putea să trăiesc suficient cât să achit nota de plată.

Lorraine reuși să pară oarecum amuzată, însă scîlpirea ascuțită din ochii ei îi spunea lui Amalie că își ținea practic respirația așteptând un răspuns la gluma lui Vincent.

Prima regulă când apari în fața unui public: fă oamenii să te aștepte.

Amalie le adresă cel mai strălucitor zâmbet de care era în stare.

- Mă bucur tare mult că vă place atmosfera de la Hanul Plaja Ascunsă, spuse ea. Din câte-mi amintesc, ați spus că vă va oferi inspirația perfectă pentru următorul dumneavoastră rol.

Vincent râse.

- Nu am nici o îndoială.

Cu coada ochiului, Amalie o văzu pe Lorraine deschizând gura, pregătindu-se să facă un comentariu sau să adreseze o întrebare fără îndoială extrem de picantă.

Regula numărul doi: revino la prima regulă.

Amalie se întoarse spre Matthias.

- Scuză-mă, te rog! Trebuie să-mi pudrez nasul.

Sprâncenele lui Matthias se ridicară o idee. Probabil presupunea că încearcă să scape.

- Desigur, spuse el. O să te aștept la bar.

- N-o să dureze mult, îl asigură ea.

Se îndreptă spre ușa ascunsă în umbră, marcată cu un semn discret.

Lorraine se ridică și ea de pe scaun.

- Vin cu tine.

Amalie se prefăcu că nu o aude. Se îndreptă cu pas iute spre intrarea în holul care conducea spre toaleta doamnelor.

Regula numărul trei: vezi regula doi și regula unu.

Conștientă că Lorraine se grăbea să o prindă din urmă, Amalie se strecură prin deschidere și traversă repede holul scurt. Deschise o ușă și intră într-o încăpere strălucitoare și luxoasă, bogat decorată.

Toaleta doamnelor arăta de parcă ar fi fost gândită de cineva care își câștiga existența creând platouri de filmare. Acum că îl cunoscuse pe Luther Pell, Amalie era sigură că într-adevăr așa stăteau lucrurile. Pereții erau acoperiți cu catifea brodată, în nuanțe de roșu și auriu. Taburete îmbrăcate în satin erau așezate în fața măsuțelor de toaletă din lemn negru lăcuit împrăștiate prin încăpere. La fiecare dintre acestea străluceau oglinzi mari, cu rame luminoase.

Printr-o intrare cu arcadă se puteau vedea două rânduri de cabine și de chiuvete. O asistentă în uniformă stătea pregătită în fața unui cabinet în care se puteau vedea mai multe obiecte de necesitate, inclusiv un vraf de prosoape albe ca zăpada și un coș de cusut complet echipat.

Mai multe femei în rochii din mătase și satin erau așezate la mesele de toaletă și-și pudrau fața din cutiuțe incrustate cu nestemate. Altele își împrăpătau cu grijă rujul, în diverse nuanțe de roșu la modă.

Amalie se așază la una dintre măsuțe și deschise poșeta mică de mărgele care-i aparținuse cândva lui Madam Zolanda.

Peste aproximativ trei secunde, Lorraine dădu buzna pe ușă și se opri doar atât cât să se asigure că era centrul atenției tuturor celor din încăpere. Nu era ea un star

de cinema, dar se învârtea printre staruri și le publica secretele. Era mai mult decât suficient ca să o facă o celebritate cu drepturi depline.

Tăcerea se așternu în camera de toaletă.

Lorraine se uită la Amalie și-și arcui sprâncenele desenate cu grijă.

- Vă place seara, domnișoară Vaughn? întrebă ea.

- A fost încântătoare, spuse Amalie.

Își scoase rujul din poșeta micuță și-l deschise.

- Până acum.

Femeile așezate la mesele din apropiere încremăniră. Amalie putea jura că auzise chiar și o exclamație de uimire.

Dintr-odată se auzi apa în câteva cabine și ușile se deschiseră de perete. În camera de toaletă de la Clubul Paradise avea loc o scenă. Și nimeni nu voia să o rateze.

Regula numărul patru: Vezi primele trei reguli.

Zâmbetul lui Lorraine nu păli, însă ochii ei albaștri aveau duritatea unui diamant. Traversă podeaua acoperită cu un covor gros și se așeză pe un taburet de satin, apoi scoase o pudrieră de aur dintr-o geantă micuță.

- Nu aș fi crezut că Paradise e genul dumitale de club, spuse ea. Te văd mai degrabă la Carousel. Umblă zvonul că ai fost văzută acolo acum două seri, la brațul unui mafiot venit în vizită în oraș. Dorești să comentezi?

Amalie îi adresă un zâmbet strălucitor, dar nu spuse nimic.

Ochii lui Lorraine se îngustară.

- Ești cu același bărbat aici, în seara asta. Spune-mi, cum e să ieși cu un personaj care execută ordinele unui șef mafiot?

- Palpitant, spuse Amalie.

- Totuși, nu-i prea bine pentru reputația unei fete, nu crezi?

- Reputația mea o să supraviețuiască.

Amalie lăsă rujul să cadă înapoi în poșetă, apoi se ridică de pe scaun.

- Îmi imaginez că stai de vorbă cu mine pentru că ai disperată nevoie de bârfe pentru rubrica ta, așa că dă-mi voie să-ți ofer un titlu, domnișoară Pierce.

Lorraine clipi, evident oscilând între iritare și precauție.

- Și care ar fi acela?

Amalie traversă încăperea, lăsă câteva monede să cadă în borcanul de bacșiș de pe masa asistentei, apoi se întoarse din nou înspre publicul ei, care o privea cu ochi mari și răsuflarea tăiată.

- Casa blestemată de clarvăzătoare a devenit o atracție atât de populară în Burning Cove, încât managementul va oferi tururi organizate începând de mâine, spuse ea. De la ora 14.00. Prețul unui bilet include un ceai și biscuiți de casă, serviți în eleganta verandă de sticlă. Pentru rezervări, sunați la Hanul Plaja Ascunsă.

Parcă ar fi aruncat o grenadă verbală în camera de toaletă.

Publicul înlemni, șocat.

Mulțumită, Amalie îi zâmbi asistentei.

- Toți angajații de la Clubul Paradise, precum și de la celelalte restaurante, cluburi și localuri ospitaliere din oraș au intrare liberă. Te rog, răspândește vorba și vino cu un prieten!

Asistenta părea nesigură.

- Chiar și menajerele și fetele care spală vasele?

- *Toată lumea*, spuse Amalie. Dar aveți grijă să sunați și să faceți rezervare. Nu vrem să rămânem fără ceai și biscuiți.

Asistenta se luminează la față.

- Iubitul meu va fi uluit când o să audă.

- La Hanul Plaja Ascunsă ne pricepem să ne uluim oaspeții, spuse Amalie.

Deschise ușa și ieși în holul cufundat în semiîntuneric înainte ca publicul să-și poată reveni.

Regula numărul cinci: Învață când să-ți faci ieșirea.

capitolul 38

- Ce mama naibii s-a întâmplat în toaleta femeilor? întrebă Matthias. Când a venit după tine, Lorraine arăta ca un rechin care mirosoise sânge proaspăt. M-am gândit că te-a prins în capcană. Când colo, când ai ieșit, tu arătai ca un rechin.

Amalie privi prin parbriz următoarea curbă care apărea în lumina farurilor Packardului. Acum că impulsul de energie nesăbuită se mai estompase, se simțea ușor speriată de propria îndrăzneală.

- Credeai că m-a prins în toaleta doamnelor? spuse ea.

Gura lui Matthias se ridică într-un colț.

- Am fost destul de sigur că o să te descurci.

- O să vedem dacă o să meargă.

- Ce să meargă?

- Am hotărât să aflu dacă e adevărat ce se spune despre publicitate, zise Amalie.

- Că orice fel de publicitate e bună?

- Am anunțat că Hanul Plaja Ascunsă va organiza tururi ale casei blestемate de clarvăzătoare începând de mâine după-amiază. Toți angajații hotelurilor, cluburilor și restaurantelor locale vor avea intrare liberă.

- Ce ai făcut?

Amalie începu să se relaxeze. Era posibil ca planul să meargă.

- Cu puțin noroc, mâine la micul dejun toată lumea va vorbi despre cea mai nouă atracție din Burning Cove, spuse ea. În cel mai rău caz, promisiunea unui tur sinistru și a biscuiților grațuiți ar trebui să-mi garanteze o coadă în fața ușii la ora 14.00.

Matthias trecu într-o viteză inferioară, manevrând schimbătorul cu îndemânarea eficientă pe care ajunsese să o recunoască drept una din trăsăturile lui de bază. Fu mirată când trase pe un drum lateral care conducea

spre o parcare goală, de unde se putea admira oceanul sub lumina lunii.

Matthias opri motorul puternic, apoi se întoarse spre ea, cu brațul stâng pe volan și cu cel drept pe spătarul scaunului.

- Ți-ai pierdut mințile? spuse el.

Amalie clipi.

- Poftim?

- Încerc să conduc o investigație, Amalie. Nu e un joc. Avem de-a face cu un ucigaș implicat în toată povestea asta. E și așa suficient de greu să separ adevărul de minciună. Ultimul lucru de care am nevoie sunt grupuri de turiști care să-mi calce în picioare scena crimei.

Furia explodează în ea. Strânse în mână poșeta micuță.

- Nu este scena ta, Matthias Jones, spuse ea. Este casa și afacerea mea. Pe toți dracii, este viitorul meu! O să fac orice este nevoie pentru a asigura succesul Hanului Plaja Ascunsă. E tot ce am. Nu o să pierd fără să lupt.

Răspunsul ei înfocat îl luă prin surprindere.

- Ascultă, înțeleg că hanul este important pentru tine, spuse el.

- Oare? Oare chiar înțelegi? Știi cum e să pierzi totul și să fii nevoit să o iei de la început? Să pierzi nu doar o carieră, ci întreaga ta lume? Eu am crescut la circ. Era casa mea. Când au murit ai mei, aș fi putut să ajung la un orfelinat, dar familia mea de circari a avut grijă de mine. Hazel mi-a fost ca o mamă, iar Willa, ca o soră. Acum e rândul meu să am grijă de ele și nu pot să fac asta decât dacă mențin Plaja Ascunsă pe linia de plutire.

Matthias strânse cu putere volanul între degetele mâinii stângi.

- Mi-am petrecut jumătate din viață căutând o cale prin care talentul meu să nu mă distrugă, spuse el. Luther Pell și Analiza Eșecului mi-au dat ocazia să-mi folosesc talentul pentru un scop care să merite. Intenționez să reușesc.

- Chiar dacă asta înseamnă să calci în picioare visul meu? Întregul meu viitor?

- Este ultimul lucru pe care vreau să îl fac. Trebuie să ai încredere în mine, Amalie.

- Am încredere în tine! strigă ea. Încrederea nu are absolut nimic de-a face cu asta.

- Are totul de-a face cu ce se petrece aici. Totul de-a face cu noi.

- Când a ajuns discuția asta să fie despre relația noastră?

Întinse brațele și o prinse de umeri.

- Încrederea este totul când vine vorba despre noi doi. Ai încredere în mine, Amalie?

- Sigur că am! Altfel n-aș mai sta în mașina asta și nu aș mai avea cearta asta stupidă cu tine! i-o întoarce ea, furioasă.

Preț de o clipă sau două, Matthias rămase nemișcat. Era prea întuneric ca să-i poată citi ochii, dar atmosfera din scaunul din față al Packardului era încărcată cu o energie stranie, pe care ajunsese să o asocieze cu el.

În ciuda furiei pe care o simțea, zâmbi.

- Încerci să hotărăști dacă poți și tu să ai încredere în mine, nu-i așa? întrebă ea. Ți folosești talentul ăla al tău ca să-ți dai seama dacă te mint sau nu. Ei? Care e verdictul?

- Ți-am mai spus că ești unul dintre puținii oameni din lume care m-ar putea minți și m-ar face să te cred, spuse el, cu voce aspră. Nu am de ales, trebuie să am încredere în tine.

- Am o veste pentru tine, Jones. Nu e o asigurare tocmai plăcută. Nu cred că dă bine pentru așa-zisa noastră relație.

Matthias se încruntă.

- Dar avem o relație, nu?

Amalie suflă încet aerul pe gură.

- Evident. Și unde ne aduce asta?

- Afurisit să fiu dacă știu, zise el. Nu am mai ajuns niciodată atât de departe. Este un teritoriu necunoscut pentru mine.

- Bun venit în lumea reală, Jones. E puțin înfricoșător aici. Uneori trebuie să riști, să prinzi bara și să ai încredere în cel pe care l-ai ales să te prindă.

O trase spre el.

- Prinde-mă, Amalie! șopti el.

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut incendiar. Amalie lăsă poșeta din mărgele și-i răspunse la sărut cu tot focul și pasiunea pe care le descoperise în brațele lui.

Căzu împreună cu el în noaptea luminată de stele...

... doar ca să fie readusă brusc la realitate de un claxonat prietenos.

Matthias îi dădu drumul cu un geamăt și întoarse capul ca să privească un Ford intrând în parcare și oprind aproape de ei.

- S-a zis cu intimitatea, mormăi el.

Farurile Fordului se stinseră. Matthias se îndreptă în scaun și băgă ușor mâna sub reverul sacoului se seară. Amalie știa că își căuta arma.

În lumina lunii, două siluete se puteau distinge în scaunele din față ale Fordului. Cei doi se uniră numaidecât într-o îmbrățișare.

Amalie râse.

- Ar fi trebuit să-ți spun că locul ăsta este preferat de îndrăgostiții de pe aici.

- Da, ar fi fost o informație utilă.

Matthias își scoase mâna din haină, răsuci cheia și băgă Packardul în viteză.

- Crezi că reputațiile noastre o să supraviețuiască?

- Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru reputațiile noastre.

- Nu?

- Deja sunt distruse. Toată lumea din oraș presupune că ești mafiot. După ce am fost văzuți împreună la Carousel, jumătate din populația din Burning Cove

s-a grăbit probabil să tragă concluzia că sunt iubita ta. Restul vor afla despre statutul meu mâine, când vor citi rubrica din *Șoapte* a lui Lorraine Pierce.

- Ești iubita mea?
- Deocamdată. Dar am o regulă extrem de importantă.
- Care?
- Nu ai voie să-mi spui iubită de gangster.
- Cred că termenul ăsta nu e folosit decât în filme.

capitolul 39

Telefonul de pe biroul de recepție de la Plaja Ascunsă sună devreme a doua zi de dimineață. Amalie era în bucătărie, unde bea cea de-a doua ceașcă de cafea. Nu era singură. Matthias stătea de cealaltă parte a mesei. Și el își bea cea de-a doua cană de cafea în timp ce răsfoia *Burning Cove Herald*.

Jasper Calloway era în capătul mesei, unde dădea gata o farfurie uriașă de omletă cu bacon și pâine prăjită, pe care Willa i-o pusese în față. Willa stătea sprijinită de blatul de faianță, sorbind ceai dintr-o cană. Părea să-i facă plăcere să-l privească pe Jasper mâncând. Din când în când, acesta îi arunca o privire timidă și îi zâmbea. Willa îi zâmbea la rândul ei.

Hazel, cu alt turban colorat pus peste bandajul de pe cap, sosi în ușa bucătăriei cu aerul unui prezentator care se pregătește să anunțe numărul de trapez.

- A fost prima noastră rezervare, spuse ea. Două persoane. Păreau tineri. Foarte entuziasmați.

- Vor fi mai mulți, spuse Matthias pe un ton sumbru. Noul tur al casei blestemată de clarvăzătoare a ajuns pe prima pagină a ziarului local.

- Serios?

Amalie se întinse peste masă și-i smulse ziarul din mână.

- Dă-mi să văd!

Anunțul turului nu era știrea principală, dar era, într-adevăr, pe prima pagină.

FIORI DE GROAZĂ ȘI FURSECURI
PROMISE ÎN NOUL TUR
DE LA HANUL PLAJA ASCUNSĂ

Amalie citi repede articolul scurt și zâmbi mulțumită.

- Au menționat ora și faptul că angajații localurilor din zonă au intrare liberă.

- De ce le-ai oferit lor turul pe gratis? întrebă Jasper. Willa râse.

- Glumești? Cea mai bună formă de publicitate e din gură în gură. Scopul e să ne asigurăm că fiecare chelneriță, grădinar, fată în casă, valet sau băiat bun la toate din oraș recomandă turul de la casa blestemată vizitatorilor și turiștilor.

- Înțeleg, spuse Jasper.

Lăsă jos furculița, cu o expresie curioasă.

- Ce aveți de gând să le spuneți vizitatorilor despre locul ăsta?

Willa își puse cana pe blatul din spatele ei și-și frecă mâinile.

- O să le spunem o poveste foarte bună cu fantome. Toată lumea adoră poveștile cu fantome.

Amalie îi zâmbi lui Jasper.

- Asta vrea publicul, înțelegi? O poveste bună. Willa și Hazel o să lucreze la scenariu și o să aranjeze scenele în dimineața asta.

- Turul va începe cu camera lui Madam Zolanda, spuse Willa.

Coborî apoi vocea și continuă pe un ton lugubru.

- Oamenii vor vedea eșarfele și hainele clarvăzătoarei întinse pe pat, exact așa cum le-a lăsat în noaptea în care a murit.

Jasper își încreți fruntea.

- De unde știți că lucrurile ei erau întinse pe pat în noaptea aia?

- Asta nu are importanță, spuse Willa. Este vorba de felul în care creăm scena. După ce vedem dormitorul lui Madam Zolanda, ducem vizitatorii ceva mai încolo, la camera doctorului Pickwell. Și aceasta va fi exact așa cum a lăsat-o în seara în care s-a dus la The Palace, pentru demonstrația cu robotul.

- Vom descrie evenimentele de pe scenă, când Pickwell a fost ucis de propria creație, adăugă Hazel. Și vom cita ultimele cuvinte ale lui Pickwell: „Creatura s-a întors împotriva mea. N-ar fi trebuit să mă joc de-a Frankenstein“.

Jasper o privi lung.

- Chiar așa a spus Pickwell?

- A apărut în ziar, îl asigură Hazel.

Jasper dădu din cap și luă cana de cafea.

- Atunci înseamnă că e adevărat. Care e următoarea oprire?

- Acoperișul, spuse Willa. Oamenii vor dori să vadă de unde a sărit Madam Zolanda.

- Nimeni nu urcă pe acoperiș! spuse Amalie. Nu putem să riscăm. E periculos acolo. Cineva s-ar putea apropia prea mult de margine. Nu avem nevoie de încă o moarte misterioasă asociată cu casa blestemată.

Matthias se uită la ea cu ochii mijiți.

- De acord.

Willa era scandalizată.

- Trebuie să le arătăm oamenilor acoperișul!

Amalie își duse cana goală la chiuvetă.

- Povestea rămâne la fel de interesantă și dacă le arătați vizitatorilor curtea interioară în care a fost găsit cadavrul.

Hazel oftă.

- Presupun că ai dreptate.

- Ultima oprire a turului va fi dormitorul în care a dormit legendarul actor Vincent Hyde, continuă Willa.

Jasper râse.

- Domnului Hyde o să-i placă asta.

- O să punem o stea pe ușă, desigur, și peste tot vom atrage atenția asupra mobilierului de lux și a condițiilor de primă clasă pe care le oferim oaspeților noștri de la Hanul Plaja Ascunsă, spuse Hazel. Turul se va termina cu ceai și fursecuri.

Jasper îi zâmbi Willei.

- Cred că i-ați putea câștiga și numai cu fursecurile.

Willa roși.

- Mulțumesc.

Hazel dădu să spună ceva, însă telefonul de la recepție sună din nou, întrerupând-o.

- Probabil încă o rezervare pentru tur, spuse ea.

Se răsuci pe călcâie și se grăbi să răspundă.

- Poate că oi fi și eu clarvăzător, spuse Matthias, dar primesc un mesaj straniu dintr-o altă dimensiune care-mi spune că Plaja Ascunsă va servi mulți biscuiți pe gratis în după-amiaza asta.

- Planul o să meargă, spuse Amalie. Trebuie să meargă.

Hazel se întoarse repede în bucătărie.

- Avem încă cinci rezervări și asta tocmai a aterizat în fața ușii.

Ținea în mână un exemplar din *Șoapte la Hollywood*.

Titlul articolului fusese scris cu litere foarte mari. Amalie nu avea nici o problemă să-l citească din celălalt capăt al bucătăriei. Scoase un geamăt.

Willa citi cu voce tare:

- „Iubita gangsterului promite un tur al casei blestemată de clarvăzătoare“.

Matthias se uită la Amalie.

- În mod clar, ai uitat să-i spui și lui Lorraine Pierce că nu-ți place termenul ăsta.

- Nu-ți face griji, spuse Willa. Titlul ăsta va fi grozav pentru afacere.

Amalie se strâmbă.

- Ce te face să crezi asta?

- Oamenii sunt fascinați de gangsteri, după ce au văzut atâtea filme, spuse Willa. Iar noi avem propriul mafiot, cazat chiar aici, la Plaja Ascunsă.

Hazel se luminează la față.

- Ai dreptate! Trebuie să adăugăm și camera domnului Jones în turul nostru. Ar fi perfect dacă am putea aranja să-i vadă și arma pe noptieră.

Matthias se înecă cu cafea.

Telefonul sună din nou.

capitolul 40

- Poftim, Jones! anunță Chester Ward. Din câte-mi dau eu seama, cutiuța asta este singurul lucru care nu provine dintr-un magazin de piese sau dintr-o groapă de gunoi.

Matthias luă cutia de metal. Nu era prea mare. O putea ține cu ușurință într-o singură mână.

Se aflau în atelierul lui Chester. Nu erau singuri. Luther și Oliver Ward erau și ei acolo. Futuro zăcea înșirat în piese frumos aranjate pe o pătură care fusese întinsă pe dușumea.

Durase ore întregi să descâlcească cuibul de fire și mecanisme dinăuntru robotului. Matthias și Chester lucraseră încet și metodic, cu grijă să nu distrugă ceva din greșeală sau să treacă cu vederea ceva ce ar fi putut fi important. Cutia de metal fusese ascunsă în cuibul de cabluri care umplea interiorul unuia dintre picioarele de aluminiu ale robotului.

Luther privi cutia.

- Nu ne ține în suspans. Deschide-o odată!

Matthias desfăcu mecanismul de închidere și ridică ușor capacul cutiei. Când văzu cele patru discuri metalice mici de dinăuntru, un fior de certitudine îl străbătu.

- Tocmai am găsit cheile lipsă, spuse el.

Chester se uită și el în cutie. Scoase un fluierat încet.

- Afurisit să fiu! zise el. Rotoarele.

Oliver Ward studie discurile. Fiecare era marcat cu o serie de litere și numere.

- Nu sunt eu expert în dispozitive de criptare, spuse el, dar știu că rotoarele sunt inima întregului mecanism.

- Da, spuse Matthias. Datorită rotoarelor este posibil ca literele și numerele să fie schimbate în așa fel încât mesajele să fie criptate chiar în timp ce sunt scrise. Odată ce știi cum lucrează o mașină, ai o șansă destul de bună să spargi orice cod bătut pe ea sau pe una cu un design asemănător.

- Pickwell a scos rotoarele din Ares și le-a ascuns în Futuro, spuse Luther.

- A adus mașina de criptare în Burning Cove într-o servietă care a fost tot timpul cu el, spuse Matthias. Dar a ascuns rotoarele în robot. Probabil s-a gândit că era ultimul loc în care le-ar fi căutat cineva. Și nimeni nu putea să fugă cu un robot care cântărea mai bine de o sută de kilograme. S-a cazat la Hanul Plaja Ascunsă cu servieta, apoi a dus-o la The Palace. Probabil că planul lui era să schimbe valiza în care era Ares cu cea care conținea plata pentru dispozitiv.

- Pickwell și-a dat seama că momentul în care erau schimbate cele două serviete era clipa în care putea să piardă controlul afacerii, spuse Luther. Fie se temea că nu o să-și primească banii, fie voia să păstreze ceva, ca să poată cere mai mult.

- După părerea mea, nu s-a răzgândit din nici unul din aceste două motive, spuse Chester.

Studie diversele părți din Futuro înșirate pe pătura de pe jos.

- Eu cred că Pickwell a intenționat de la bun început să-l tragă pe sfoară pe cumpărător. Probabil a sperat că cine lua valiza n-o să-și dea seama că lipsesc rotoarele decât după ce era prea târziu.

Oliver se uită la el.

- Pentru că, în cele din urmă, nu și-a putut trăda țara?
- Nu, spuse Chester, clătinând din cap. Pentru că s-a gândit că poate să creeze propria mașină de criptare folosind rotoarele. Probabil că visa să o prezinte guvernului drept un dispozitiv de criptare cu totul nou. În felul ăsta, reputația lui de inventator genial nu ar mai fi fost pusă la îndoială.

- Dacă începe războiul, spuse Luther, mașinile de criptare vor fi mult mai importante decât un robot care duce o valiză.

- Țara care controlează cele mai avansate mașini de codare va avea un avantaj uriaș, spuse Matthias. Inventatorul lui Ares ar fi fost considerat o valoare de neprețuit. La naiba, guvernul i-ar fi pus la dispoziție propriul laborator și un buget nelimitat. Dr. Norman Pickwell ar fi obținut în sfârșit faima și averea pe care și le dorea atât de mult.

Oliver se uită la Luther.

- Cel puțin poți fi sigur că mașina de criptare nu-i este de nici un folos lui Smith. Nimeni nu o s-o cumpere de la el fără rotoare.

- Nu doar mașina de criptare ne interesează, spuse Luther. Îl vrem și pe Smith.

Oliver dădu din cap.

- Se înțelege de la sine. Deci care e planul acum?

- Aș zice că e timpul să lucrăm la unul, spuse Matthias.

- De acord, zise Luther.

Se îndreaptă spre ușă.

- Ce-ai zice de o partidă de golf, Matthias?

- Grozavă idee.

capitolul 41

Amalie Vaughn nu îl recunoscuse.

Un fior de entuziasm trecu prin Eugene Fenwick. Făcu eforturi să-și înăbușe chicotul de râs. Abia

reușea să nu se holbeze la Prințesa Zburătoare. Era la recepție, de unde întâmpina o mulțime de aproximativ douăzeci de persoane care sosiseră pentru turul casei.

Avusese nevoie de mult curaj să se înscrie la eveniment, însă noul lui partener, Mască de Mumie, avusese dreptate. Amalie Vaughn nu îl putea recunoaște. La urma urmei, el nu lucrase niciodată la Circul Ramsey. Marcus Harding se angajase acolo și alesese zburătoarea. Eugene își omorâse timpul făcând ba una, ba alta prin oraș, așteptând reprezentația finală.

Totuși, gândul de a se afla față în față cu Vaughn în acea după-amiază îl intimidase în mare măsură. Acum însă, că momentul sosise, era evident că nu avea habar cine era de fapt.

Eugene își suprimă un alt chicot de răs. Îi mai și zâmbise!

Ea nu știa încă, dar între ei doi exista o legătură intimă. Era a lui.

Era mult mai satisfăcător așa decât să privească articolele decupate din ziare și posterele în care apărea fotografia ei. Era de-a dreptul înnebunitor să stea la mai puțin de trei metri de ea, știind că-i ținea viața în mâinile lui, că ultimul ei zbor va fi pentru el și numai pentru el.

Mască de Mumie era un afurisit înfricoșător, dar era un băiat foarte deștept. Poate chiar mai deștept decât Marcus Harding. Mască de Mumie înțelegea de ce lui Eugene îi plăcea să vadă fetele zburând... și murind. Era numărul suprem.

Eugene sperase că Vaughn o să conducă personal turul, însă o altă fată, care spusese că o cheamă Willa, preluă controlul.

- Vă aflați acum în fosta sufragerie a vilei, spuse Willa. Aici, în această încăpere luxoasă și bogat decorată, Madam Zolanda a băut o carafă întreagă de martini înainte să urce pe acoperiș. Observați, vă rog,

mobilierul fin care este acum la dispoziția oaspeților de la Hanul Plaja Ascunsă. Multe piese au fost importate din Europa. Candelabrul de cristal de deasupra a fost adus tocmai din Irlanda și este considerat de neprețuit...

Eugene înaintă împreună cu ceilalți gură-cască. Nu dădea doi bani pe mobila elegantă și pe candelabrul cel mare. Era aici pentru că noul lui partener insistase să facă turul ca să poată vedea interiorul casei. Ideea, după părerea lui Mască de Mumie, era că, dacă ajungea să cunoască hanul pe dinăuntru, ar fi știut pe unde să meargă data viitoare când venea după Prințesă. Era exact genul de lucru pe care l-ar fi sugerat și Marcus.

Da, Mască de Mumie era deștept. Atât de afurisit de deștept, încât, de îndată ce găsisse articolele de ziar din valiză, se prinsese că Eugene fusese partenerul lui Harding. Mască de Mumie pusese totul cap la cap în doar câteva clipe.

Speriat, Eugene negase la început orice legătură cu Harding. Dar când Mască de Mumie râsese și spusese că înțelegea cât de captivante trebuie să fi fost ultimele numere ale zburătoarelor, Eugene își dăduse seama că găsisse un alt suflet-pereche. Tipul cu masca era ca Marcus Harding, doar că mult mai deștept.

- Dacă mă veți urma la etaj, vă voi arăta dormitorul lui Madam Zolanda, unde veți vedea costumele ei aranjate exact așa cum le-a lăsat în noaptea în care a murit, spuse Willa, conducând vizitatorii spre scara cea mare. Vom mai vizita și camera nefericitului inventator care a cutezat să se joace de-a Frankenstein.

Două siluete apărură pe palier, îndreptându-se spre scări. Bărbatul din față purta haine extrem de elegante și avea o figură celebră. Mulțimea scoase un strigăt de încântare. Nu puteai să nu-l recunoști pe Vincent Hyde.

Eugene era la fel de entuziasmat ca toți ceilalți. O vedetă de cinema autentică stătea la Hanul Plaja Ascunsă.

Hyde era urmat la o distanță respectabilă de un bărbat masiv, cu brațele acoperite de tatuaje, îmbrăcat într-o vestă de piele cu bumbi de metal, pantaloni negri și ghete din piele. Capul ras îi strălucea în lumină.

Willa nu rată momentul. Îi adresează un zâmbet radiant lui Hyde.

- Bună ziua, domnule Hyde! spuse ea. Sper că vă simțiți bine la Hanul Plaja Ascunsă.

- Atmosfera acestui loc mi se pare de-a dreptul electrizantă, spuse Vincent. Iar mâncarea este excelentă.

Actorul vorbea exact ca în filmele lui, își spuse Eugene. De parcă ar fi vorbit dinăuntru unei cripte.

- Îmi puteți da un autograf, domnule Hyde? întrebă o femeie, cotrobăind prin geantă. Am o cutie de chibrituri pe care o puteți semna.

- Vă rog, domnule Hyde, spuse un tânăr. Dacă mi-ați putea semna un șervețel sau ceva, i l-aș da iubitei mele și m-ar considera un adevărat erou.

Toți participanții la tur se înghesuiau acum să obțină un autograf de la Hyde. Eugene căută prin buzunarele hainei, încercând să găsească o bucată de hârtie. Nu se întâmpla în fiecare zi să te găsești față în față cu un star de la Hollywood. Degetele îi atinseră colierul negru, răsucit ca un șarpe într-unul din buzunare. Când simți textura mărgelilor de sticlă, se trezi la realitate. Se afla în misiune astăzi. Avea alte priorități.

Vincent Hyde își ridică mâna cu degete lungi. Mulțimea de pe scări amuți numaidecât, vrăjită de acest simplu gest de comandă. Eugene avu impresia că Hyde părea amuzat.

- Ajunge! intonă Hyde. Cobor la parter ca să citesc ziarul și să servesc o ceașcă de ceai în foaietul extrem de elegant al acestei fine locații. După ce terminați turul, voi fi fericit să semnez autografe pentru oricine dorește.

Răsună un cor de mulțumiri recunoscătoare. Apoi Hyde și tipul tatuat își continuă drumul pe scări. Toți cei din tur privesc cu răsuflarea tăiată cum starul coboară în foaier și se așează într-un fotoliu mare, lângă șemineu.

O femeie mai în vârstă, cu un turban pe cap, apără din bucătărie cu o tavă cu ceai și biscuiți și un ziar împăturit. Așează tava pe masa de lângă fotoliul lui Hyde. Acesta îi mulțumește cu un zâmbet curtenitor. Apoi se uită la mulțimea care-l privea din capătul scărilor.

- Vizionare plăcută, spuse el. Cred că veți descoperi că dormitorul lui Madam Zolanda este bântuit. Nu încape îndoială că este o energie stranie acolo.

capitolul 42

Luther studia terenul de golf cu expresia încruntată a unui general care evaluează locul pe care se va purta bătălia.

- Trebuie să ne mișcăm repede, spuse el. Dacă Smith ajunge la concluzia că nu are cum să pună mâna pe rotoare, s-ar putea să-și asume pierderea și să dispară din peisaj. Dacă pleacă din țară, s-ar putea să nu mai avem niciodată ocazia să-l prindem.

- Dispozitivul Ares trebuie să fie cea mai mare afacere pe care a făcut-o vreodată, spuse Matthias. N-o să abandoneze proiectul decât dacă este absolut sigur că e un eșec total. Nu e vorba doar de bani, de data asta.

Și nici pentru o partidă de golf nu veniseră pe terenul de golf, își spuse Matthias, deși era o după-amiază superbă și întinderea de iarbă era netedă precum catifeaua. Avantajul unui teren de golf era acela că doi oameni puteau vorbi deschis despre chestiuni de securitate națională sau crimă fără teama că ar putea fi auziți de cineva. El și Luther aveau nevoie de un plan și asta cât mai repede.

Luther atinse foarte încet mingea, trimitând-o în cupă.

Își îndreptă spatele și se uită la Matthias.

– Ideea lui Smith de răzbunare este să livreze mașina de criptare în mâinile inamicului. E felul lui de a spune celor care conduc agenția din D.C. să se ducă dracului. Sunt sigur că este dispus să-și asume riscurile, dar nu e o misiune sinucigașă. Dacă ajunge la concluzia că nu poate pune mâna pe rotoare, o să dispară în umbră.

Matthias se gândi la asta în timp ce se îndreptau spre următoarea țintă.

– Dacă îl urmărim, o să-l pierdem, zise el. Trebuie să-l facem pe el să vină la noi. Și nu putem face asta decât folosind rotoarele drept momeală.

– Hm, nu putem pune un anunț în *Herald*: „Ai nevoie de rotoare pentru o mașină de criptare? Contactează-ne pentru o estimare gratuită“.

– Ha!

Luther se uită la el.

– Ce e?

– Suntem gangsteri, ai uitat? *Furăm* chestii. De ce n-ar crede Smith că suntem dispuși să vindem rotoarele oricui oferă prețul corect?

Luther privi în depărtare. Părea că se gândește cum să lovească, dar Matthias știa că era concentrat asupra planului.

– Mă pot folosi de Broker ca să răspândesc vorba, zise el. Dacă Smith e atât de disperat pe cât credem noi că este, s-ar putea să muște momeala.

– Dacă o face, vom avea aceeași problemă care l-a ucis pe Pickwell. Cea mai periculoasă parte a operațiunii va fi momentul în care are loc tranzacția.

Luther zâmbi.

– Suntem gangsteri. Ne pricepem la genul ăsta de afaceri.

capitolul 43

Amalie așteaptă până ce grupul dispăru în veranda de sticlă pentru a lua ceaiul, apoi ieși din spatele biroului de recepție. Aproape copleșită de recunoștință, se apropie de Vincent Hyde.

Vincent ridică privirea.

- Domnișoară Vaughn. Felicitări pentru succesul noului program! Se pare că ai un talent deosebit pentru publicitate.

- Mulțumită în mare parte dumneavoastră, domnule Hyde. Ați fost foarte amabil să oferiți tuturor autografe, când ați coborât.

- Cătuși de puțin.

Vincent îi făcu cu ochiul.

- Geniala dumitale idee ne servește amândurora. Despre hanul dumitale se va vorbi cu foarte mare entuziasm, iar eu mai profit de o ocazie pentru a-mi vedea numele în ziare.

Amalie zâmbi.

- Sunt sigură că în *Herald* se va menționa că toți cei din primul tur v-au întâlnit și că ați avut amabilitatea să oferiți tuturor câte un autograf.

Vincent râse.

- Cred că pot să-ți garantez că vestea succesului turului dumitale și faptul că am fost văzut împărțind autografe ca bomboanele de Halloween vor apărea și în rubrica de mâine a lui Lorraine Pierce. O zi profitabilă pentru amândoi, hm?

- Cu siguranță sper că așa o să fie.

Amalie începu să se retragă înspre locul ei de la recepție.

- Vă mulțumesc din nou pentru că ați fost atât de amabil.

- Crede-mă, domnișoară Vaughn, sunt încântat să pot semna autografe. Este unul dintre motivele pentru

care am ales să stau aici, mai degrabă decât la hotelul Burning Cove. După cum sunt sigur că știți, directorii hotelului nu permit intrarea nici unei persoane care nu este cazată acolo. Și locația este strict interzisă pentru jurnaliști.

- Hotelul Burning Cove și-a stabilit o reputație de complex exclusivist care promite intimitate oaspeților săi.

- Foarte bine și frumos pentru cine dorește intimitate, domnișoară Vaughn. Eu însă sunt un actor care începe să îmbătrânească și care încearcă să reanime o reputație obosită. Eu am nevoie disperată de fani și de publicitate.

Era posibil să fie adevărat, însă Amalie fu șocată să-l audă pe Vincent recunoscând acest lucru.

- Ați văzut cum a reacționat grupul, domnule Hyde, spuse ea. Oamenii au fost încântați să vă vadă.

- Crede-mă, în vremurile de demult - să zicem cam cu un an și jumătate în urmă -, ar fi țipat după autografe, nu le-ar fi cerut doar. Nu, domnișoară Vaughn, trebuie să fiu realist cu privire la viitorul meu. Totul depinde de rolul din *Aleea Coșmarurilor*. Nu-mi permit încă un dezastru precum *O grădină iarna*.

- Sunt convinsă că următorul dumneavoastră film va fi un mare succes, spuse Amalie.

Vincent luă ziarul de pe masă.

- Dacă o să fie, voi fi foarte îndatorat dumitale și hanului dumitale. Mi-ai oferit mai multă publicitate săptămâna asta decât am avut în ultimele șase luni.

Amalie zâmbi.

- Mă bucur că v-am putut ajuta, domnule Hyde.

Sunetul mașinii lui Matthias intrând pe alee îi distrase atenția. Se întoarse repede la recepție, hotărâtă să mențină măcar o fațadă de profesionalism. Întregul oraș, inclusiv Vincent Hyde, ajunsese fără îndoială la concluzia că era o pipiță care se cuplase

cu un gangster, dar nu avea de gând să alimenteze și mai mult bârfele.

Matthias intră pe ușă câteva clipe mai târziu. Avea o geantă cu crose pe umăr. Amalie era nerăbdătoare să afle ce discutaseră el și Luther Pell pe terenul de golf, dar nu putea pune întrebări acum, când Vincent Hyde se afla la numai câțiva pași distanță.

- Bună ziua, domnule Jones, spuse ea, pe cel mai profesionist ton. Sper că v-ați simțit bine la golf.

- A fost o partidă excelentă, spuse Matthias. Am observat multe mașini și biciclete parcate în față. Presupun că asta înseamnă că au venit multe persoane la primul tur al casei. Sper că au mai rămas biscuiți. Am nevoie de energie.

Își dădea seama din sclipirea ochilor lui că ceva de o mare importanță fusese descoperit înăuntrul lui Futuro.

- Grupul care a făcut turul servește acum ceai și fursecuri, spuse ea. Dar sunt sigură că a mai rămas ceva în bucătărie. Vă aduc imediat.

- Mulțumesc.

Matthias îl salută pe Vincent înclinând din cap.

- Salutare, Hyde. Mă mir să te găsesc aici în această după-amiază. Mă gândeam că o să te vezi cu vreunul din prietenii tăi de la Hollywood, la hotelul Burning Cove.

- Un actor nu are prieteni, spuse Vincent. Are doar rivali și concurenți.

Matthias dădu amabil din cap.

- Știi ce spui.

- Da, îmi imaginez că știi, zise Vincent, cu un aer amuzat. Fără îndoială că situația este aceeași în profesia ta.

- E greu să știi în cine mai poți avea încredere în ziua de azi, fu de acord Matthias.

- Domnul Hyde a avut amabilitatea să semneze autografe pentru toți cei din grupul nostru, spuse Amalie. Fanii au fost încântați.

Matthias ridică sprâncenele.

- Înțeleg. Se pare că ideea cu turul casei blestemată dă roade și pentru dumneata, și pentru domnul Hyde.

- Când e vorba de publicitate, nu se fac mofturi, spune Vincent.

capitolul 44

- Nu ai un plan! exclamă Amalie. Ce ai tu este doar o schemă nebunească și periculoasă. Atât de multe ar putea merge prost! Și tu, și Luther Pell v-ați pierdut mințile. O să muriți amândoi!

Ea și Matthias erau pe scaunele din față ale Packardului. Mașina elegantă era oprită în parcare altfel goală de deasupra unei plaje izolate.

Acoperișul era lăsat, seara era înmiresmată, iar luna era aproape plină. Atmosfera ar fi fost perfectă pentru un film romantic, își spuse ea, poate unul cu Cary Grant. Însă Matthias tocmai îi descrisese o scenă dintr-un film care părea scris pentru Cagney sau poate pentru Edward G. Robinson, cu un gangster nemilos și disperat, înarmat cu un arsenal impresionant.

- Să fie clar, spuse Matthias. Ideea ca eu și Luther să fim omorâți nu face parte din plan.

- Uau! Sunt foarte bucuroasă să aud asta, firește. Spune-mi, ce te face să crezi că Smith va înghiți gălușca asta pe care i-o pregățiți tu și Luther?

- Avem toate motivele să credem că Smith e un om disperat.

- Nu știți asta! spuse Amalie, deschizând larg brațele. Nici măcar nu știți cine este.

- Nu-i cunoaștem identitatea, dar știm multe despre el, zise Matthias. Seamănă cumva cu felul în care e concepută o mașină de criptare. Odată ce ți-ai dat seama, ai șanse să descifrezi un mesaj codat cu acel dispozitiv.

- Și dacă vă înșelați? întrebă Amalie, cu glas încet.

- Dacă ne înșelăm, Smith n-o să muște momeala, spuse Matthias. O să dispară din nou.

Amalie privi oceanul scăldat în razele lunii.

- Dar crezi că o să muște, nu-i așa?

- Dacă Luther are dreptate în ceea ce-l privește, n-o să poată rezista, spuse Matthias.

- Oamenii disperați sunt foarte periculoși. Și imprevizibili.

- Am chef să fac o plimbare pe plajă. Ce zici?

Nu voia să-l scape din ochi până nu îl știa în siguranță. Și poate nici atunci. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigură că îl voia aproape atât timp cât îl putea avea.

- O plimbare sună bine, zise ea.

Matthias coborî, se duse în spatele mașinii și deschise portbagajul. Când veni în dreptul ei ca să-i deschidă portiera, Amalie văzu că avea o pătură sub braț.

- Credeam că mergem să ne plimbăm, spuse ea, arătând spre pătură.

- Am luat-o doar în caz că ne epuizează plimbarea.

- Întotdeauna gândești ca un inginer, spuse ea, coborând din mașină.

Degetele lui se închiseră ferm în jurul mâinii ei.

- Suntem instruiți să gândim în perspectivă, să prevenim orice situație posibilă.

Străbătură nisipul până la marginea apei. Acolo se întoarseră și se îndreptară înspre terenul stâncos de la capătul plajei. Briza ușoară îi ridica părul lui Amalie și se juca cu tivul pantalonilor ei. Nu voia să vorbească despre trecut.

Prezentul, cu planul periculos de a-l ademeni pe Smith afară din ascunzătoare, fusese deja discutat. Nu mai rămăsese decât cel mai nesigur subiect dintre toate - viitorul.

- După ce se termină povestea asta cu mașina de criptare dispărută, o să continui să faci muncă de consultanță pentru compania lui Luther Pell? întrebă ea.

- Părinții mei, în special mama, insistă să mă întorc în Seattle și să mă alătur companiei familiei.

- Dar tu nu vrei să faci asta, nu?

- Avantajul cu munca de consultanță este că, atunci când sunt pe teren, sunt propriul șef. Iau singur hotărârile. Pe Luther nu îl interesează decât rezultatele. Dacă accept postul din firma familiei, lucrurile vor sta altfel. Nu-mi voi putea folosi talentul așa cum o fac acum.

- Așadar vei continua să accepți misiuni de la Luther?

- Îmi place ce fac pentru Luther, dar am obosit să fiu mereu pe drumuri. Mi-am petrecut ultimii ani trăind doar cu ce aveam în valiză și dormind în camere de hotel. Unele dintre ele au fost foarte frumoase, dar nici un hotel nu e o casă.

- Și eu mi-am petrecut mai toată viața pe drumuri. Dormeam în rulote, nu în hoteluri frumoase, dar nu mă deranja. Era o viață care îmi permitea să zbor. Aveam prieteni și o familie. Abia după ce am cumpărat vila și am transformat-o în han am descoperit ce înseamnă să ai cu adevărat o casă. Și la un moment dat mi-am dat seama că, acum, chiar dacă aș putea să zbor din nou, nu m-aș mai întoarce la viața de circ. Burning Cove e locul în care vreau să rămân.

- Îmi iubesc tatăl și îmi respect mama, dar nu ar fi o idee bună să mă duc să lucrez la compania lor, spuse Matthias. Cred că tata știe asta la fel de bine ca mine. Sunt destul de sigur că și mama știe că nu e un plan bun, dar, ce să-i faci, e mamă.

- Știe că munca de consultanță cu care te ocupi este uneori periculoasă?

- Știe și înțelege, dar nu îi place. Totuși, este mai mult îngrijorată din cauza talentului meu. Se teme că, din cauza asta, îmi este imposibil să mai găsesc pe cineva în care să am încredere, o femeie pe care să o pot iubi. Cu care să pot avea o familie. Se teme să nu mă transform într-un pustnic paranoic.

- Are vreun motiv anume pentru care crede așa ceva?
- Crede că e ceva genealogic și că are legătură directă cu talentul de a detecta minciunile.

- Ce vrei să spui?

- Stră-străbunicul meu a avut același dar, se pare. Se spune că l-ar fi dus la nebunie. Și-a luat singur viața. Dar el era chimist. Am analizat registrele vechi și cred că mai degrabă a murit otrăvindându-se din greșeală în timpul unui experiment. Însă unchiul Jake e cel care o îngrijorează cel mai mult pe mama. Are și el un talent ca al meu. Întotdeauna a trăit singur și întotdeauna a băut prea mult, însă lucrurile s-au înrăutățit după ce s-a întors din Marele Război. Mi-a spus că nu poate să ignore minciunile decât atunci când bea. Mama n-o spune cu voce tare, dar știu că se teme că într-o bună zi își va pune capăt zilelor.

- Și crede că talentul de a detecta minciuna este cauza problemelor unchiului și străbunicului tău?

- Da.

Amalie se gândi o vreme.

- Dacă mă-ntrebi pe mine, eu nu cred că tu ești în pericol să o iei pe urmele lor, spuse ea.

Matthias îi strânse mai tare mâna.

- De ce nu?

- Pentru început, dacă te-ai îndrepta în acea direcție, cred că ai fi început deja să manifesti semne de depresie severă și de paranoia. Mie mi se pare că-ți ții talentul sub control. Nu te controlează el pe tine.

Matthias se opri brusc, forțând-o și pe ea să se oprească. O întoarse cu fața spre el în lumina lunii. Ochii lui erau puțuri fără fund de energie întunecată.

- Așa simt și eu, zise el. Dar unchiul Jake și poveștile despre stră-străbunicul au speriat-o îngrozitor pe mama.

- E de înțeles.

- Ce te face așa de sigură că ai dreptate în legătură cu mine?

Amalie zâmbi.

- Intuiția de zburător.
- Îi prinse bărbia cu marginea mâinii.
- Ți-am mai spus: în familia mea, luăm foarte în serios intuiția.
- Și ce ai face dacă te-ai hotărî să te așezi la casa ta? întrebă ea.
- Promiți că n-o să ți se pară o nebunie?
- Visurile nu sunt niciodată nebunii. Sunt nepractice, uneori, dar nu nebunii.
- M-am gândit să-mi înființez propria afacere de cercetare și dezvoltare. Aș vrea să mă concentrez asupra dispozitivelor de comunicare. Cred că există un viitor în asta.
- Zâmbi, auzind entuziasmul și încântarea din vocea lui.
- Matthias, este un plan minunat! spuse ea. Ai de gând să-l urmezi și să-ți deschizi propria firmă de inginerie?
- Chiar crezi că e o idee bună?
- E o idee minunată. Eziți pentru că te temi să nu-ți dezamăgești părinții?
- Nu, ei o să înțeleagă. Adevărata problemă e că planul meu s-ar putea să nu meargă. Întotdeauna e riscant să înființezi o companie nouă. În vremurile nesigure pe care le trăim, riscul e cu atât mai mare.
- Ai putea să-ți irosești întreaga viață așteptând un moment sigur. Lumea este și a fost întotdeauna un loc nesigur. Ar trebui să-ți urmezi visul, Matthias. Înființează compania asta de cercetare și dezvoltare și vezi unde ajungi.
- Și dacă ajung într-o prăpastie financiară?
- Ești inginer, spuse Amalie, zâmbind. O să faci tu cumva să construiești o scară și să urci înapoi pe stâncă.
- Matthias îi luă fața între palme.
- Asta ai făcut tu, nu-i așa? Ți-ai reconstruit viața, după ce nenorocitul ăla de Harding a încercat să te omoare și cirul tău a falimentat.
- Asta fac oamenii ca noi.

Îi puse o mână pe după gât și o lipi de el.

- Ai dreptate, spuse el, cu buzele peste buzele ei. Asta fac oamenii ca noi.

Sărutul îi activă toate simțurile. Era intens de conștientă de tot ce se petrecea în jurul ei. Arzător de vie. Întreg trupul îi era cuprins de fiori. Zbura.

O lăsă o clipă, cât să desfacă pătura și să o întindă pe jos. Când patul improvizat fu pregătit, se aplecă atât cât să-și desfacă șireturile de la pantofi. Cu picioarele goale, o privi de pe cealaltă parte a păturii.

Amalie își scoase la rândul ei pantofii și păși pe pătură. Se întâlniră la mijloc. Se întinseră unul după celălalt.

Când sărutul mistuitor se termină, Amalie era întinsă pe spate și goală, cu excepția chiloțelor dantelați. Hainele îi zăceau aruncate neglijent într-un colț al păturii. Pantalonii și cămașa lui Matthias erau tot acolo.

Apoi buzele lui erau pe gâtul ei și mâinile i se mișcau încet - prea încet - pe sâni și pe coapse. Când degetele lui se strecurară pe sub marginea chiloțelor, aproape că uită să mai respire.

- Matthias.

Era tot ce putea spune.

O atinse cu palma deschisă și șopti ceva întunecat și senzual când descoperi cât era de udă. Totul în adâncul ei era acum atât de strâns, încât ar fi țipat de frustrare, însă nu avea aer.

Îl cuprinse în mână.

- Da! imploră el, cu voce răgușită. *Da!*

Trase aer în piept, se întinse pe spate și o ridică deasupra lui. Amalie se lăsă cu grijă peste el. Matthias își ridică șoldurile, umplând-o complet. Dorința și nevoia lui erau prea mult pentru ea. Se cutremură într-o eliberare ce părea să nu se mai termine. Matthias o urmă în adâncuri.

Se prăbușiră unul în celălalt. Și se prinseră unul pe altul.

capitolul 45

A doua zi de dimineață, Amalie se găsea în ceea ce devenise o rutină surprinzător de plăcută. Era în bucătărie, unde o ajuta pe Willa să pregătească micul dejun. Matthias și Jasper erau așezați la masa mare din lemn din mijlocul încăperii, bând cafea și discutând despre complexitatea motoarelor de mașini.

Toți se opriră în clipa în care Hazel dădu buzna fluturând în mână ultimul număr din *Burning Cove Herald*.

- N-o să vă vină să credeți! spuse Hazel. Robotul a evadat.

Willa o privi lung.

- Ce mama naibii...?

Jasper se încruntă.

- Vorbești despre robotul lui Pickwell?

- Mai știi și alții? întrebă Hazel.

Ridică pagina din față ca să poată citi toți titlul articolului.

ROBOTUL DISPARE
AUTORITĂȚILE SUNT ULUITE
OAMENII SUNT PREVENIȚI
SĂ FIE CU BĂGARE DE SEAMĂ

- Trebuie să fie o greșeală, spuse Amalie.

- Alte aiureli fără noimă, zise Jasper. Presa nu se îndură să renunțe la povestea asta cu robotul care și-a ucis creatorul.

- Nu cred că e așa, spuse Hazel. Articolul a fost scris de Irene Ward.

- Citește articolul, o îndemnă Willa.

Hazel făcu așa cum îi ceruse și citi cu voce tare:

Poliția din Burning Cove investighează strania dispariție a lui Futuro, robotul care l-a ucis recent pe dr. Norman Pickwell, pe scena Teatrului The Palace.

Omul mecanic a dispărut la un moment dat în decursul primelor ore ale acestei dimineți. Pierderea a fost raportată de domnul Chester Ward.

Detectivul Brandon de la departamentul de poliție ne-a spus că, după părerea dumnealui, robotul a fost furat.

Alții, pe de altă parte, pun la îndoială circumstanțele așa-zisului furt și sugerează că e posibil ca strania creatură să fi evadat.

- Monstrul ăla metalic ar putea fi oriunde! spuse Willa. Deja a ucis o dată. Ce-o să-l oprească să ucidă din nou? Acum că a simțit gustul sângelui de om, poate că vrea mai mult.

- Futuro nu e vampir, spuse Matthias. Și mă îndoiesc profund că a plecat pe propriile picioare din atelierul lui Chester Ward. E mult mai probabil să fi fost furat.

- Cine să fure un robot? întrebă Amalie.

- Bună întrebare, zise Jasper. Poate cineva crede că poate obține o răscumpărare. E posibil ca autoritățile să ofere o sumă de bani pentru informații care să ducă la recuperarea unui robot ucigaș periculos.

Matthias îi adresă o privire aprobatoare.

- Nu e o teorie rea.

- Pare logic, spuse Jasper, ușor jenat de laudă.

- După părerea mea, Futuro și-a ales un moment foarte nepotrivit să dispară, zise Amalie. Speram să văd relatări despre tururile de la casa blestemată pe prima pagină a ziarului de azi. Acum robotul dispărut o să acapareze toată atenția.

Hyde apăru în ușă.

- Nu fi așa de sigură de asta, domnișoară Vaughn. Ceva-mi spune că povestea va ajunge la nivel național până după-amiază. Și sunt sigur că hanul dumitale încântător va fi din nou distribuit într-un rol principal. Coada pentru tururi se va întinde pe toată strada. Toată

lumea va dori să vadă camera rezervată de nefericitul inventator.

Amalie se înveseli o idee la acest gând.

- Sper să aveți dreptate.

Hazel miji ochii.

- Domnul Hyde are dreptate, putem folosi povestea asta. Willa, după micul dejun, noi două ne punem capetele la contribuție să vedem cum putem introduce evadarea lui Futuro în scenariul nostru.

capitolul 46

- Au trecut aproape 24 de ore, spuse Raina. Crezi că planul o să funcționeze?

Erau în biroul lui Luther de la Paradise. Camera era îmbrăcată în lambriuri din lemn de culoare închisă. Câteva dintre tablourile întunecate ale lui Luther erau expuse pe pereți.

Nu răspunse imediat. În schimb, se ridică de la birou. Raina îl privi traversând încăperea și oprindu-se în fața ușilor franțuzești care dădeau în balconul umbrit. Nu se cunoșteau decât de puțin timp, dar îi putea citi tensiunea în rigiditatea umerilor lați, de parcă relația lor ar fi durat de ani buni.

- Ce cred eu, spuse Luther, este că e singura noastră șansă să punem mâna pe Smith. Dacă planul eșuează, probabil că o să dispară din nou, poate definitiv, de această dată.

Raina se ridică de pe scaun și veni lângă el pășind pe covorul gros. Nu știa ce ar fi putut spune ca să-l ajute, așa că-i luă doar mâna. Degetele lui se strânsură peste ale ei.

Două ore mai târziu, telefonul din biroul lui Luther sună. Raina ridică brusc privirea din revista pe care încerca să o citească.

Luther închise registrul pe care îl examina și ridică receptorul.

- Luther Pell, zise el.

Nu mai spuse nimic altceva o vreme, însă ochii i se îngustară o idee, iar degetele i se strânseseră pe receptor. Raina își dădu seama că-și ținea respirația. O parte din ea spera că afacerea căzuse, pentru că asta ar fi însemnat că Luther n-ar mai fi trebuit să-și asume riscul de a duce la îndeplinire restul planului periculos.

- Consideră că te-ai achitat de favoarea pe care mi-o dătorai, zise Luther.

Închise telefonul și se uită la Raina.

- Smith a mușcat momeala.

Ferocitatea ochilor lui și satisfacția sumbră din tonul cu care vorbise spuneau totul, își zise Raina. Oricare avea să fie finalul, Luther trebuia să-și asume acest risc.

- Și cum fac doi mafioți o tranzacție cu un traficant nemilos? întrebă ea.

- Cu mare atenție, spuse Luther.

Ridică din nou receptorul și formă un număr.

- Bună ziua, domnișoară Vaughn, spuse el. Sunt Luther Pell. Îl caut pe Matthias. Sper că e liber să mi se alăture diseară la un joc de poker.

Raina se gândi la comentariul pe care Luther îl făcuse mai devreme în legătură cu Matthias Jones. Nici un om care îl cunoaște bine nu ar risca să joace poker cu el. Și oricine îl cunoștea bine pe Luther știa că nu îl chema pe Matthias la o partidă de poker.

capitolul 47

La cinci minute după miezul nopții, Matthias opri sedanul negru pe o parte a podului îngust. Mașina fusese împrumutată de la unul din oamenii de securitate ai lui Luther. Trecea neobservată în noapte. Era genul de mașină pe care te așteptai să o folosească doi

mafioți pentru genul ăsta de treabă. Nu ieșea cu nimic în evidență.

Semnaliză de două ori cu farurile. De cealaltă parte a podului, alte faruri răspunseră cu același semnal. Ambii șoferi lăsară luminile aprinse, scaldând podul în incandescența puternică.

Luther, care stătea pe scaunul de lângă șofer cu un pistol în mână, studia scena nocturnă prin parbriz.

- E aici. Vrea tare mult rotoarele alea.

- Fără ele, Ares nu e nimic mai mult decât o mașină de scris stricată, spuse Matthias. În plus, din câte știe Smith, face o afacere cu doi mafioți care au la fel de mult de pierdut ca și el dacă sunt prinși cu componentele critice ale unei mașini de criptare strict secrete. Probabil că-și spune că deține controlul asupra situației.

- E posibil să aibă dreptate, spuse Luther. Nu e singurul care riscă în seara asta.

Locația punctului de întâlnire fusese aranjată de Broker după ce fuseseră consultate ambele părți. Podul cu o singură bandă de circulație era situat între dealurile de deasupra orașelului Burning Cove. Era singurul punct de traversare peste Burning Cove River, preț de câțiva kilometri. Terenul era deschis pretutindeni în jur - nu existau copaci sau stânci mari în spatele cărora să se poată ascunde cineva. Vegetația precară de pe malurile râului se compunea din tufe pitice și iarbă.

Și detaliile fuseseră stabilite tot de Broker. Era de la sine înțeles că nici una din părți nu putea avea încredere totală în cealaltă, așa că nimeni nu avea voie să sosească cu un bodyguard înarmat. Farurile puternice ale celor două mașini limitau vizibilitatea și astfel posibilitatea unui schimb de focuri de armă era redusă.

Farurile vehiculului de pe cealaltă parte a podului clipiră din nou. Matthias răspunse. La semnal, ambele mașini urcară pe pod și înaintară câțiva metri, apoi se opriră. Ambii șoferi lăsară motoarele pornite.

- Și... începem! spuse Matthias.

Duse mâna la pălărie și și-o trase peste ochi. Luther își luă și el pălăria de pe genunchi și și-o aranjă în mod asemănător.

Farurile orbitoare făceau ca oamenii să pară niște simple siluete. Era imposibil să vezi vreun chip. Exista însă un protocol al întâlnirilor în lumea interlopă, așa cum exista și în cea legitimă. Costumele cu croială la modă, cravatele late și pălăriile de stofă erau uniforma corespunzătoare oricărui mafiot de succes. Principala distincție între cele două clase de oameni de afaceri era că interlopii își accesoriau costumele cu arme.

Cu pistolul în mână, Matthias deschise portiera și coborî din spatele volanului. Luther ieși și el pe partea lui. Amândoi lăsară portierele deschise, ca să le poată folosi drept scuturi în eventualitatea în care cealaltă parte hotăra să deschidă focul.

Portierele mașinii din față se deschiseră scârțâind, răsunând nefiresc de tare în tăcerea adâncă a nopții.

- Pell și Jones! se auzi o voce bărbătească dinspre cealaltă mașină, de pe partea șoferului. Mă întrebam dacă o să apăreți. Văd că nu ați rezistat mălaiului.

Matthias recunoscuse vocea. Era a șoferului care oprise să-i ajute să schimbe roata, atunci când explodase cauciucul.

- Vrei să stai la taclale? întrebă Matthias. Am venit pentru o afacere. Nu ca să socializăm.

- Pe toți dracii, așa este. Unde sunt rotoarele?

- Nu facem nici o afacere până nu vedem banii, spuse Luther.

- Prietenul meu aici de față are o servietă plină pentru voi. Și mai are și o armă, la fel ca mine. Dar sunt convins că de asta v-ați prins deja. Am o singură întrebare: ați găsit rotoarele în robotul lui Pickwell? De-asta a dispărut din atelierul lui Ward?

- Nu ne interesează o conversație extinsă, spuse Luther.

- Fă-mi plăcerea! V-ați asumat riscul de a fura monstrul ăla de metal. Ce v-a făcut să credeți că exista ceva de valoare înăuntru?

- De ce te interesează cum ne-am dat noi seama? întrebă Matthias.

- Personal, puțin îmi pasă. Dar clientul meu vrea un răspuns.

- Spune-i clientului tău că e un secret de profesie, zise Luther.

- Vă credeți tare deștepți, nu-i așa? Nu sunteți decât niște amatori, așa să știți! Doi gangsteri de doi bani care s-au băgat într-o dandana care-i depășește. Ați mușcat mai mult decât puteți mesteca.

- Umblă vorba în târg că mașina aia de criptare valorează o avere, dacă știi cui s-o vinzi, spuse Luther.

- Așa este. Dar voi doi nu știți nimic despre afaceri de genul ăsta.

- Nu știu dacă e chiar așa, spuse Luther. Ai apărut foarte repede cu o ofertă.

- Lasă, nu-mi mai răspundeți la întrebare. Hai să terminăm treaba!

- Noi nu avem nimic împotrivă, spuse Luther.

- O să facem exact așa cum a spus Brokerul. Asociatul meu aduce banii în mijlocul podului, în timp ce eu îl acopăr. Unul dintre voi aduce rotoarele tot la mijloc. Imediat ce facem schimbul, plecăm în direcții opuse.

- Indiferent ce crezi, știm ce facem aici, spuse Luther. Poate că eu și Jones nu suntem experți în afaceri internaționale, dar avem amândoi o experiență considerabilă în acest gen de tranzacții.

- Hai să-i dăm drumul! Amatori afurisiți!

Matthias luă cutia cu rotoarele și ieși din spatele portierei Fordului. Începu să se îndrepte spre mijlocul podului.

Silueta tăcută care aștepta de cealaltă parte a mașinii din față înaintă la rândul ei, cu o servietă în mână.

Persoana cu servieta era subțire și purta o jachetă ce părea prea mare pentru ea. Dar Matthias nu putea distinge mai mult.

Jachetă Largă așeză servieta jos.

Matthias puse cutia cu rotoarele alături și luă servieta. Era surprinzător de grea. Bani gheață, în cantități mari, cântăreau mult.

Jachetă Largă ridică la rândul lui cutia și se retrase foarte repede, dar nu înainte ca Matthias să surprindă un iz de parfum. Mulți bărbați se dădeau cu apă de colonie, însă parfumul ăsta avea o notă florală foarte puternică ce părea neobișnuit de feminină.

Jachetă Largă deschise cutia și-i examină conținutul în lumina farurilor. În mod evident satisfăcut, începu să se retragă.

Rotoarele erau reale. Nu avuseseră timp să fabrice niște falsuri suficient de convingătoare.

- Nimeni nu mișcă până nu verifică Jones valiza, spuse Luther.

- Da, sigur, zise șoferul celeilalte mașini. Dar să se grăbească.

Vocea lui avea acum o notă de neliniște.

Matthias deschise servieta. În lumina farurilor văzu câteva pachete de bancnote de douăzeci de dolari frumos aranjate înăuntru. Închise servieta și o luă într-o mână.

- Sunt impresionat că ai reușit să strângi atât de mulți bani gheață într-un timp așa de scurt, spuse el.

- Nu te teme, spuse șoferul. Sunt toți acolo.

- Ar fi bine să fie, zise Matthias, presupunând că vreți să mai faceți vreodată afaceri cu Brokerul. Nu lucrează niciodată de două ori cu cineva care își trage partenerii pe sfoară. Trebuie să se gândească la reputația lui.

Șoferul nu răspunse. Urcă la volan și trânti portiera. De cealaltă parte a mașinii, Jachetă Largă urcă pe scaunul de lângă șofer. Vehiculul se retrase în marșarier

de pe pod, făcu o întoarcere în ac de păr și o porni pe drumul de pământ.

Matthias așteptă câteva clipe, apoi aruncă servieta peste parapetul podului.

- Ce mama dracului faci? întrebă Luther.

- Urcă în mașină! zise Matthias.

Luther nu puse întrebări. Urcară amândoi în sedan. Matthias dădu cu spatele până la drum cât îndrăzni de repede.

Explozia sfâșie noaptea. În lumina farurilor, văzură apa țâșnind asemenea unei uriașe fântâni arteziene. Podul se rupse și se prăbuși în râu.

Noaptea se cufundă la loc în tăcere. Luther privea scena prin parbrizul mașinii, cu o expresie gânditoare.

- Din curiozitate, spuse el, banii păreau reali?

- Erau reali, zise Matthias. Dar erau mai puțini.

- Cum ai știut? întrebă Luther.

Matthias schimbă vitezele, întoarse sedanul și o porni înapoi spre Burning Cove.

- Ții minte când șoferul a spus că erau toți banii în servietă?

- Da.

- A mințit.

- Ca să vezi cine era amatorul, spuse Luther.

- Adevăratul Smith nu e un amator.

- Nu, nu este.

Matthias se gândi la parfumul dulceag.

- Poate că n-ar trebui să eliminăm posibilitatea ca Amalie și Raina să aibă dreptate, spuse el. Poate că n-ar trebui să presupunem că Smith e bărbat.

capitolul 48

Bubuitul înfundat al exploziei răsună în noapte. Lorraine așteptase încordată să detoneze bomba. Acum scoase un scurt oftat de ușurare. Un val de entuziasm

o cuprinse. Băgă arma la loc în tocul de la umăr, își scoase pălăria și se uită la Ray Thorpe. Acesta era concentrat asupra drumului.

- Asta a fost, spuse ea, desfăcând nodul cravatei. Am luat rotoarele și singurii doi potențiali martori sunt morți.

- Moartea lui Pell și Jones va face vâlvă în Burning Cove, spuse Ray. Dar atâta tot. Poliția locală va face o anchetă și va ajunge la concluzia că a fost o răfuială între gangsteri. Se întâmplă frecvent.

- În Chicago și în New York, poate. Nu și în Burning Cove, zise Lorraine. Dar ai dreptate. Poliția va înghiți povestea, fiindcă altceva n-o să aibă.

Sedanul sări peste o groapă din drum.

- Ușurel, sări Lorraine. Ultimul lucru pe care ni-l dorim acum este să stricăm mașina aia de criptare.

- Da, da...

Ray încetini.

- Categorie, treaba se împlinise la un moment dat, dar s-a rezolvat acum. Ne întâlnim cu clientul mâine-seară la depozitul ăla din L.A., ne încasăm banii, apoi ne imbarcăm. De acum înainte, suntem doar noi doi, iubito. Și o să avem o avere de cheltuit. Fără îțe rămase dezlegate.

Broker ar fi putut fi o astfel de ițe, reflectă Lorraine. Oricine ar fi fost, știa cum să pună cap la cap detaliile semnificative din lumea interlopă. Fusesse foarte atentă în anii în care apelase la serviciile lui, dar nu avea cum să știe cât de multe aflate despre ea până acum.

Ray se înșela când spunea că ancheta poliției avea să fie limitată. Poate că în Burning Cove moartea celor doi avea să fie pusă pe seama unei răfuieli mafiotă, dar FBI-ul și o anumită agenție guvernamentală n-aveau să primească prea bine vestea dispariției dispozitivului Ares. Era puțin probabil să-i ia vreodată urma Brokerului, dar, dacă reușeau, acesta i-ar fi putut îndrepta spre ea. Cu siguranță era un moment potrivit să părăsească țara.

După șirul de dezastre din Burning Cove, lucrurile intraseră în sfârșit pe un făgaș favorabil. Întâlnirea cu Pell și Jones mersese ca unsă, la fel și planul cu bomba din servietă. Peste câteva ore, o să ajungă în Los Angeles și o să-și facă bagajele. Situația era din nou sub control.

Însă acum că fiorii inițiali de entuziasm și ușurare începeau să-și piardă din intensitate, nu putea scăpa de o senzație de îngrijorare. Poate că din cauză că mai avea o iță de eliminat în seara asta.

Privi drumul plin de gropi și de rădăcini, care se desfășura între farurile mașinii. Peisajul din jur nu trăda nici cel mai mic semn că zona ar fi fost locuită. Luminile orașelului Burning Cove se zăreau în depărtare, dar nu era nici o casă în apropiere.

Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

- Oprește mașina, zise ea.

- Ha?

Ray o privi surprins.

- Ce tot spui acolo?

- Vreau să verific rotoarele. Trebuie să mă asigur că se potrivesc în mașina de criptare.

- Cam târziu să-ți mai faci griji pentru asta, nu crezi? Pell și Jones sunt morți. În plus, n-aveau de unde să facă rost de niște rotoare false într-un timp atât de scurt. Nu aici, într-un oraș așa de mic ca Burning Cove.

- Trebuie să fiu sigură. Oprește mașina. Nu durează decât vreo câteva minute.

- Pierdem timpul, zise Ray.

Dar opri sedanul. Lorraine coborî din mașină și, trecând pe lângă șofer, deschise portiera din spate.

- E grea valiza asta, spuse ea. Ajută-mă, te rog!

- Da, sigur.

Ray deschise ușa și coborî din mașină.

- Grăbește-te! Nu-mi place că ne-am oprit așa, în mijlocul pustietății. S-ar putea să fie șerpi cu clopoței sau tarantule.

- Sau altceva, spuse Lorraine.

Ridică arma pe care o ascunsese în spatele portierei și apăsă de două ori pe trăgaci.

Gloanțele se înfipseră în pieptul lui Ray. Acesta făcu vreo câțiva pași înapoi, împleticindu-se, apoi se prăbuși în genunchi. Își strânse pieptul cu mâinile. Gura i se deschise, dar nu ieși nici un cuvânt. Se prăbuși pe o parte și rămase nemișcat.

- Amator, spuse Lorraine.

Băgă arma înapoi în toc, închise portiera din spate și urcă la volan. Conduse încet, cu grijă să nu strice mașinăria delicată, așezată pe bancheta din spate. Contractul era pentru un Ares funcțional. Nu primea nimic dacă mașinăria asta blestemată se strica pe drum.

Când ajunse la drumul de asfalt care avea să o ducă înapoi în Burning Cove, răsuflă ușurată.

Nu văzu blocajul decât abia după ce făcu ultima curbă înainte de Cliff Road. Mașina parcată de-a curmezișul drumului avea însemnele departamentului de poliție din Burning Cove. Vehiculul și bărbații în uniformă de lângă acesta nu o îngrijorau nici pe departe atât de mult ca Packardul elegant parcat pe marginea drumului. Doi bărbați îmbrăcați în costume negre și pălării de stofă se sprijineau de acesta.

Matthias Jones și Luther Pell ar fi trebuit să fie morți.

Această nouă întorsătură explica de ce nervii ei fuseseră atât de încordați în ultimele ore. Se gândi la cadavrul pe care îl lăsase în drum, la câțiva kilometri în spate.

Era timpul să rescrie scenariul. Din nou.

Semnal: femeie țipând.

capitolul 49

Raina puse receptorul în furcă, evident ușurată.

- Era Luther, spuse ea. S-a terminat. El și Matthias sunt în siguranță. A fost arestat cineva, însă cazul a luat o nouă turnură încâlcită.

- Definește încâlcită, spuse Amalie.

Ea și Raina erau în separeul privat al lui Luther, deasupra etajului principal de la Clubul Paradise. Era 1.30 dimineața și localul era plin, ca de obicei, de oameni în haine strălucitoare. Orchestra interpreta un număr fierbinte de dans. Câteva vedete sclipeau în separeurile discret luminate, ca beteala pe un pom de Crăciun excesiv decorat.

- Fii atentă, spuse Raina. Doi oameni au apărut pe pod, să cumpere rotoarele. Unul era un individ pe nume Ray Thorpe. Cealaltă persoană era nimeni alta decât Lorraine Pierce.

- Lorraine Pierce?

Amalie se crezuse pregătită pentru o revelație dramatică, dar așa ceva era mai mult decât se așteptase.

- Cea cu rubrica de bârfe din *Șoapte la Hollywood*?

- Da.

- Bun, ăsta chiar că e un șoc.

Amalie făcu o pauză.

- Sau poate că nu. Nu mi-a plăcut niciodată. Ce s-a întâmplat cu rotoarele?

- Luther și Matthias au recuperat și rotoarele, și dispozitivul Ares la blocaj, spuse Raina. Dar aici vine partea încâlcită. Evident, când Lorraine a dat de blocaj, s-a aruncat, plângând isteric, în brațele polițiștilor. Luther spune că Pierce susține că a fost doar o ostatică nevino-vată, forțată să joace rolul din scena de pe pod. Susține că Thorpe i-a dat un costum bărbătesc și i-a spus să-și țină gura.

- A încercat să facă să pară că lucra pentru el?

- Așa susține ea, spuse Raina, cu un zâmbet sumbru.

- Și Ray Thorpe ce zice?

- El nu mai zice nimic. E mort, cel puțin așa susține Pierce. Îi caută chiar acum cadavrul.

- Stai puțin, spuse Amalie, fluturând din mâini. M-ai pierdut aici.

- Lorraine Pierce le-a spus polițiștilor că a reușit să pună mâna pe arma lui Thorpe, când acesta a oprit mașina. Era sigură că avea de gând să scape de ea, fiindcă fusese martoră la cele întâmplate. În schimb, la împușcat ea. În autoapărare.

- Cine era Thorpe?

- Pierce susține că lucra la departamentul de securitate de la Silver Horizon Films.

Amalie se gândi preț de câteva clipe.

- Adevărul fie spus, o poziție în securitate la un studio de film ar fi fost o acoperire foarte bună pentru un traficant de arme inteligent, cu sediul în L.A. Ar fi avut acces la multe chestii utile, cum ar fi cufere și lăzi de transport. O ladă plină cu arme ar fi putut trece drept recuzită pentru un film cu gangsteri.

- Da, este foarte logic. Din nefericire, Luther și Matthias nu cred că el era omul pe care îl caută de atâta vreme.

Lui Amalie i se opri respirația.

- Thorpe e mort, iar Lorraine Pierce nu numai că e în viață, dar a fost la un moment dat și în posesia dispozitivului Ares. Poate că ea este Smith?

- Luther a spus că așa pare, în acest moment. Dar el și Matthias sunt chiar acum în drum spre vila lui Pierce. Detectivul Brandon și oamenii lui sunt cu ei. Vor să vadă dacă mai pot găsi și alte dovezi, înainte să cheme FBI-ul.

- Ha.

Raina miji ochii.

- Ce e?

- M-am aflat cândva într-o situație foarte asemănătoare cu cea pe care o descrie acum Lorraine Pierce, spuse Amalie. Cineva a încercat să mă omoare. Am supraviețuit. El a fost cel care a murit. După aceea, mulți nu m-au crezut.

Raina asimilă în tăcere cuvintele ei.

- Ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Nu putem exclude ideea că Lorraine Pierce a acționat în legitimă apărare.

- Are ceva în favoarea ei, spuse Amalie. Este foarte celebră. Articolele ei sunt preluate de ziarele din întreaga țară. Dacă va insista să-și mențină povestea și dacă Luther și Matthias nu vor găsi o dovadă puternică împotriva ei, procurorilor le va fi greu să convingă un juriu că este un asasin cu sânge-rece, care face de ani buni afaceri cu arme cu cei mai duri criminali internaționali.

Raina ridică sprâncenele.

- Ar putea să scape.

- Dar mașina de criptare? întrebă Amalie.

- Matthias și Luther se asigură că poliția din Burning Cove va primi toate laudele pentru recuperarea dispozitivului, dar n-o să se poată odihni până nu vor fi siguri că fie Ray Thorpe, fie Lorraine Pierce e personajul pe care îl urmăresc de atâția ani. Și am impresia că au îndoieli serioase vizavi de ambele posibilități.

- Asta ar însemna să mai fie încă cineva implicat în toată povestea asta.

- Probabil cineva care se ascunde la vedere, din câte spune Luther, zise Raina.

Amalie își aruncă privirea peste mulțimea de sub ele. Văzu o figură cunoscută, așezată singură într-un separeu pentru vedete. În timp ce îl privea, Vincent Hyde își aprinse o țigară, se uită la ceas, apoi semnă amabil un șervețel pentru un admirator care se oprise la masa lui.

Când doritorul de autograf se îndepărtă, Hyde se uită iarăși la ceas.

Raina îi urmări privirea lui Amalie.

- Mă întreb cât o să-i ia lui Hyde să-și dea seama că Lorraine Pierce n-o să i se alăture în seara asta.

- Când o să-și dea seama că i s-a tras clapa, o să plece, zise Amalie. Nu e bine pentru un star să fie văzut singur într-un club de noapte luxos. Stelele au nevoie să fie înconjugate de oameni care să le reflecte strălucirea.

- Probabil Vincent Hyde a crezut că se folosește de Pierce ca să facă rost de publicitatea de care are atât de mare nevoie, speculă Raina. Dar poate că Lorraine Pierce era cea care îl folosea pe el ca acoperire. Articolele despre casa blestemată de clarvăzătoare i-au oferit un pretext excelent pentru a se afla aici, în Burning Cove.

capitolul 50

Cufărul de recuzită în care se afla costumul de robot era în dulapul dormitorului principal din vila pe care o închiriasse Lorraine Pierce. Tot în cufăr mai era și o cutie de lemn. Când o deschise, Matthias descoperi înăuntru două grenade mici.

Lorraine Pierce, care stătea la intrarea dormitorului, flancată de doi ofițeri de poliție, exclamă indignată:

- *Nenorocitul!*

Matthias observă că, pentru prima oară în acea seară, nu exista nici o notă disonantă în vocea ei. Reacția ei era în mod clar autentică.

Când văzu grenadele, Brandon făcu grăbit câțiva pași în spate.

- Ai grijă cu alea, Jones, spuse el. Nu arată a recuzită.

Luther, ocupat să analizeze costumul, aruncă o privire înspre conținutul cutiei.

- Sunt reale. Totuși, nu din cele rămase din război. Par să fie o generație cu totul nouă de dispozitive explozibile.

- Asta e! anunță Brandon. Avem toate dovezile care ne trebuie.

Înclină capul înspre ofițerii de lângă Lorraine Pierce.

- Puneți-i cătușele și băgați-o în mașină.

- Idiotule! șuieră Lorraine. Nu vezi că mi-a înscenat totul?

- Cine v-a înscenat totul? întrebă Brandon.

Vocea lui avea o notă obosită, resemnată. Matthias știa că auzise de nenumărate ori astfel de vorbe. Nu le mai lua în serios.

- Ray Thorpe, spuse Lorraine.

Ochii i se strânseseră la colțuri.

- Afurisitul ăla nu era atât de prost pe cât părea. Probabil că a ascuns aici costumul și grenadele înainte să... Nu contează. Nu-ți intră odată în capul ăla greu, Brandon? Thorpe a aranjat totul ca eu să cad țap ispășitor.

Frecvența din vocea ei era perfectă, realizează Matthias.

- Spune adevărul, îi spuse el încet lui Luther. Cel puțin crede că e adevărat. Dă-mi să văd costumul de robot!

Luther îi întinse masca.

- Poftim!

Matthias studie interiorul măștii. Găsi ștanțate cuvintele: *Proprietatea studiourilor de film Silver Horizon*.

- Ascultați-mă cu toții! spuse Lorraine, cu vocea ridicată și frenetică acum. Dacă aș fi într-adevăr traficantul ăsta deștept de care tot vorbiți, nu aș fi lăsat dovezile astea în propriul dormitor.

Luther ridică o sprânceană.

- Are dreptate aici.

Brandon ridică din umeri.

- Dacă e traficant, vinde arme și explozive la ordinea zilei. De ce n-ar păstra două grenade la îndemână?

- Și costumul de robot? întrebă Matthias, ridicând partea de sus a costumului. De ce nu l-a aruncat de îndată ce nu a mai avut nevoie de el?

- Poate pentru că intenționa să-l folosească pentru a arunca vina pe Ray Thorpe? spuse Brandon. La naiba, nu știu. Tot ce mă interesează pe mine este că aveam o mașină de criptare dispărută și că avem acum un suspect pe care l-am găsit în posesia dispozitivului Ares în momentul arestării. Asta e tot ce-mi trebuie. O să predau

cazul ăsta FBI-ului imediat ce va fi posibil. Robbins, du-o pe domnișoara Pierce la parter! Și rămâi cu ochii pe ea.

- Da, domnule, spuse ofițerul.

Îi puse cătușele lui Lorraine și o trase afară din dormitor.

- Voi, bărbații, sunteți toți niște dobitoci! strigă Lorraine peste umăr.

- Pe aici, domnișoară Pierce, spuse Robbins. Și dați-mi voie să vă spun că soția mea citește întotdeauna rubrica dumneavoastră din *Șoapte*.

- Vreau un avocat! țipă Lorraine.

- Puteți chema unul din închisoare, spuse Brandon. Avem condiții foarte moderne aici, în Burning Cove. Avem chiar și telefon. Totuși, trebuie să plătiți pentru convorbirile la distanță.

Matthias așteaptă până ce Lorraine și ofițerii pleacă. Apoi se uită la Brandon.

- Și eu trebuie să dau un telefon, spuse el.

Se îndreaptă spre ușă.

- Luther, ai numărul lui Oliver Ward?

- Da.

Luther ieși după el și coborî scările în urma lui.

- De ce vrei să vorbești cu Ward?

- Nu cu Ward. Cu soția lui. Trebuie să-i pun o întrebare lui Irene.

- La ora asta?

- Crede-mă, n-o să vrea să mai doarmă după ce aude de povestea asta, spuse Matthias.

Oliver Ward răspunse la al doilea apel.

- Cine este? întrebă el, cu vocea omului trezit dintr-un somn adânc.

- Matthias Jones. Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta, dar trebuie să o întreb ceva pe soția ta. E foarte important.

- Ar fi cazul să fie, mormăi Oliver. Așteaptă!

Câteva secunde mai târziu, se auzi vocea lui Irene.

- Ați aflat ceva în cazul robotului ucigaș? întrebă ea.

Entuziasmul alungase orice urmă de somn din vocea ei.

- Pot să vă spun că a fost arestat un suspect, zise Matthias.

- Cine? întrebă Irene. Și să nu-mi spui că robotul!

- Nu chiar. Lorraine Pierce. A purtat un costum de robot pe scenă, ca să-l împuște pe Pickwell.

- Asta nu e o glumă, nu?

- Nu, spuse Matthias. Pe lângă arestarea domnișoarei Pierce, un individ care lucra în departamentul de securitate al unui studio de filme pe nume Ray Thorpe a fost ucis și un dispozitiv strict secret a fost recuperat. FBI-ul va ajunge în Burning Cove la un moment dat în cursul zilei de mâine ca să preia cazul, dar pot aranja să nu ajungă în oraș decât după ce apare ediția de dimineață din *Herald*.

- Am creion și hârtie. Spune mai departe.

- Nu te teme, vei primi în curând întreaga poveste. Mai întâi însă, am nevoie de un răspuns la o întrebare.

- Ascult, spuse Irene.

- Poliția locală tocmai a găsit costumul de robot care a fost folosit în uciderea doctorului Norman Pickwell. Pare să fi provenit de la Silver Horizon Films. Probabil că a fost creat pentru un film de groază. Există șanse mari ca și carcasa de aluminiu umplută cu fire și mecanisme pe care am dezmembrat-o eu și Chester Ward să fi fost făcută în același timp. Ținând cont că nimeni nu a recunoscut robotul atunci când l-a împușcat pe Pickwell, presupun că filmul fie a fost un eșec de box-office, fie nici nu a mai fost scos pe piață. Poți afla ce s-a întâmplat?

- Am lucrat cândva la *Șoapte la Hollywood*. Cunosce pe cineva acolo care va ști pe cine să sune. Doar atât îți trebuie? Doar titlul unui film despre un robot, făcut de Silver Horizon?

- Nu. Vreau să mai știu și dacă Vincent Hyde avea contract cu Silver Horizon când a fost făcut filmul.

- Vincent Hyde este implicat în povestea asta? exclamă Irene, entuziasmată. Închide, te rog! Am de dat niște telefoane. Stai o clipă! Cum te găsesc, când o să am un răspuns la întrebarea ta?

- Dacă afli răspunsul în următoarele minute, sună-mă aici, la vila lui Lorraine Pierce, pe Exbrook 2555. Dacă nu mă găsești, înseamnă că sunt la Clubul Paradise, sau mă îndrept într-acolo.

- Am înțeles.

- Încă ceva, spuse Matthias. Aș mai vrea să știu și dacă Ray Thorpe era angajat la departamentul de securitate de la Silver Horizon când a fost făcut filmul cu robotul.

- Revin cu un telefon imediat ce aflu ceva, îi promise Irene.

- Mulțumesc. Este foarte important.

- Pentru amândoi, spuse Irene.

Matthias lăsa receptorul să cadă în furcă.

- Ce se petrece? întrebă încet Luther.

Matthias stătu câteva clipe să-și adune gândurile.

- Trebuie să fi existat două versiuni ale robotului, spuse el. Una era o carcasă goală, din aluminiu. Cealaltă era costumul. Cred că putem presupune că Ray Thorpe le-a furat pe amândouă de la Silver Horizon Films.

Luther dădu din cap.

- Ar fi avut acces la ele, dacă era angajat la securitate.

- În mod clar era un tip dur, dar nu părea deosebit de deștept. Sunt destul de sigur că nu era el Smith.

- Sunt de acord cu tine, îl aprobă Luther. Continuă!

- Lorraine Pierce se pricepe să mintă, dar sunt conștienți că a spus adevărul în seara asta, când a zis că nu este ea Smith. Este evident că ea și Thorpe au fost adânc implicați în afacerea asta, dar sunt la fel de sigur că au fost manipulați de cineva care a tras sforile de la bun început.

Luther reflectă o clipă.

- Ar fi ceva tipic pentru Smith. Orchestrează întregul proiect, dar rămâne în umbră cât timp acesta se derulează.

- Poate că el este clientul, spuse Matthias. Doar o voce la telefon, din câte știau Pierce și Thorpe.

- Ei asta, spuse Luther, are mult mai mult sens.

- Dacă lucrurile ar fi mers conform planului, s-ar fi descotorosit atât de Thorpe, cât și de Pierce de îndată ce i-ar fi fost livrate cheile mașinăriei.

- Da, este stilul lui Smith, cel puțin din tot ce știm noi despre el. Joacă rolul clientului care comandă furtul dispozitivului, apoi dă instrucțiuni precise cum să se desfășoare operațiunea. Rămânând în tot acest timp în umbră.

- În felul ăsta, Pierce și Thorpe nu l-ar fi putut identifica.

- Dacă avem dreptate cu teoria asta, poți fi sigur că o să dispară în clipa în care o să-și dea seama că Pierce n-o să-i livreze dispozitivul, spuse Luther.

- Cred că mai avem încă o șansă să-l prindem.

Luther încremeni.

- Cum?

- Pun pariu că Smith e aici, în Burning Cove, spuse Matthias. A fost de la bun început. Nu avea cum să nu fie, pentru că asta nu este doar cea mai importantă afacere din cariera lui - este actul lui final de răzbunare împotriva guvernului care l-a concediat. Cu siguranță a vrut să supravegheze îndeaproape fiecare aspect al proiectului.

Luther își frecă ceafa.

- Nu-mi place treaba asta.

- Nici mie. Dacă ar fi vorba de orice altceva, ar accepta pierderea și ar dispărea. Dar asta nu e o treabă de rutină. E disperat, iar oamenii disperați își asumă riscuri pe care nu și le-ar asuma în alte condiții. Când o să afle că lucrurile au mers prost în seara asta, există o posibilitate foarte reală să nu se retragă, așa cum ar fi logic.

- Cel puțin Raina și Amalie sunt în siguranță în seara asta. Clubul Paradise este o fortăreață.

Telefonul sună nici zece minute mai târziu. Matthias nu avea nevoie de talentul familiei Jones ca să știe că prevestea un dezastru.

Înșfăcă receptorul.

- Jones, spuse el.

- Am informații pentru tine, spuse Irene, cu voce clară. Titlul filmului cu un robot ucigaș a fost *Răzbunarea robotului*. A fost făcut acum patru ani. A murit în fașă imediat după lansare. Dar ai avut dreptate. Au existat două versiuni ale robotului. Una era o carcasă de aluminiu care putea fi umplută cu fire și dispozitive mecanice false. A fost folosită în scenele care îl înfățișau pe inventatorul nebun lucrând la creația lui. Studioul avea intenția s-o folosească și în scopuri publicitare.

- A doua versiune era un costum, nu-i așa?

- Da. Care arăta ca un robot de aluminiu.

- Ray Thorpe?

- Nu lucra la studio pe atunci, spuse Irene. Totuși, a fost angajat destul de recent.

- Dar Vincent Hyde?

- Hyde era pe culmile succesului acum patru ani. Avea contract cu un alt studio de film, mai mare, pentru seria *Mad Doctor X*. Sursa mea mi-a mai amintit și că Hyde nu ar fi acceptat niciodată un rol în care să fie nevoit să poarte o mască. E mult prea mândru de înfățișarea lui.

- Cine a jucat rolul robotului în filmul de la Silver Horizon? întrebă Matthias.

- Un cascador, probabil. Încerc să aflu cum îl chema, dar s-ar putea să dureze o vreme.

- Lasă asta, nu mai avem timp. În plus, știu eu cine a jucat rolul robotului.

- Cine a fost și de ce este important?

- Mai târziu. Trebuie să închid, Irene.

Matthias puse receptorul în furcă și ieși în fugă pe ușă.

Luther îl văzu și deschise portiera Packardului.

- Ai un nume? întrebă el.

Matthias urcă la volan și porni motorul.

- Nu-mi trebuie, zise el.

- Unde mergem? întrebă Luther.

- La Paradise. Ceva-mi spune că Smith a intrat deja în fortăreața ta.

capitolul 51

Matthias opri Parckardul în fața porților clubului.

Știa și fără fiorul de gheață de pe șira spinării că sosiseră prea târziu.

Era ora 4.00 dimineața, cu treizeci de minute peste ora de închidere a Clubului Paradise. Doar câteva mașini mai erau în parcare. Cele mai multe aparțineau personalului, care lucra până târziu, însă una ieșea în evidență - limuzina lui Vincent Hyde.

- Nu e bine, spuse încet Luther.

Deschise portiera și ieși.

- Ar trebui să fie doi agenți de pază în față. Ei nu pleacă decât după ce toți angajații s-au dus acasă.

- E înăuntru, spuse Matthias. Și a preluat controlul fortăreței tale.

- Cum naiba... ?

Luther nu-și termină întrebarea.

Matthias se întinse peste scaun și apucă mânerul servietei grele în care se afla dispozitivul Ares.

- Asta vrea, spuse el. E singura noastră monedă de negociere.

Luther strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

Porțile mari din fier forjat care protejau grădinile luxuriante și intrarea din față a clubului erau descuiate.

Matthias și Luther trecură de ele și se apropiară pe jos de clădire.

Raina îi întâmpină în foaierul impunător. Nu era nimeni altcineva în jur.

- M-a trimis ca să vă aduc pe amândoi la nivelul principal al clubului, spuse ea.

Ochii ei erau umbriți, însă vocea îi era rece și nefiresc de calmă.

- Mi-a spus că trebuie să-mi dați armele mie și că trebuie să vă scoateți hainele, ca să fie sigur că tocurile sunt goale. Vrea dispozitivul Ares.

Matthias îi întinse pistolul și-și scoase haina. Luther făcu la fel.

- Care este situația înăuntru? întrebă Matthias.

- Este în separeul privat de la mezanin, zise Raina. Are o armă îndreptată asupra lui Amalie.

- La dracu'! făcu încet Matthias.

- Nu e tot, zise Raina. Are un cilindru cu gaz otrăvitor. Spune că, dacă nu facem exact așa cum ne spune el, o să elibereze gazul. Este un fel de agent chimic care-i va omori pe toți cei prezenți în doar câteva minute.

Luther se uită la Matthias.

- Ai avut dreptate. Jasper Calloway își dorește foarte mult mașina asta de criptare.

capitolul 52

Amalie stătea nemișcată în separeul privat de la mezanin, cu mâinile în poală. Pe dinafară, părea calmă, stăpână pe sine.

Dar când Matthias ridică privirea spre ea, putu citi furia din ochii ei. Jasper Calloway era în picioare, lângă ea. Părea să nu-i fi observat furia. O servietă și un cilindru cu gaz erau așezate pe masă. Jasper își ținea o mână în jurul mecanismului de eliberare al cilindrului. În cealaltă mână ținea o armă, îndreptată spre capul lui Amalie.

Luminile din tavan și de pe pereți fuseseră stinse în vederea curățeniei de la sfârșitul programului. Doi bărbați în uniforme de îngrijitori și doi agenți de securitate ai clubului stăteau încordați într-unul din separeurile de la nivelul principal.

Într-o parodie stranie a scenei strălucitoare de mai devreme, când clubul fusese plin de oameni și orchestra cântase, lumânările încă mai ardeau pe masă și paharele de cocktail goale sclipeau în lumina lor difuză.

Jasper scoase un mârâit satisfăcut când Raina, încadrată de Matthias și Luther, se opri sub mezanin.

- Mulțumesc, domnișoară Kirk, zise Jasper. Văd că ai făcut exact așa cum ți-am spus. Pune armele pe podea și aruncă-le cu piciorul înspre masa cea mai apropiată.

Raina se aplecă și așază pistoalele pe dușumea. Le împinse sub o masă cu vârful pantofului cu toc înalt.

Matthias se uită la Amalie.

- Ești bine?

- Nu prea, zise Amalie. A fost o seară destul de stresantă.

- Sunt perfect de acord, spuse Jasper. Ultimele zile mi-au pus nervii la încercare.

- Planul tău a fost mult prea complicat, spuse Luther. Asta a fost o greșeală. Erai profesionist, cândva. Un agent de top, cu nume de cod Smith. Se pare că ți-ai pierdut îndemânarea.

Expresia lui Jasper se încordă.

- Ce știi tu despre Smith?

- Nu prea multe, zise Luther. Doar ce mi-a spus agentul federal când mi-a cerut ajutorul.

- Probabil că băieții de la FBI sunt disperați dacă au rugat doi mafioți să-i ajute să întindă o capcană.

- Nu numai că au vrut ajutorul nostru, spuse Matthias. Au avut nevoie de noi.

- Sunt niște incompetenți! spuse Jasper, cu dezgust. Presupun că vă au cu ceva la mână. Probabil că v-au amenințat că vă aruncă după gratii dacă nu-i ajutați.

Matthias nu răspunse. Nici Luther.

- Planul meu original era chiar foarte simplu și foarte direct, continuă Jasper. Dacă toată lumea ar fi urmat scenariul, aș fi fost acum ieșit din țară, cu tot cu Ares, și publicul ar fi fost convins că robotul l-a omorât pe Pickwell. Poate că guvernul ar fi avut niște suspiciuni, dar, chiar și așa, urma s-ar fi pierdut la Teatrul The Palace. Se pare că Brokerul m-a tras pe sfoară de la bun început.

- Ca să vezi că nu poți avea încredere în nimeni în ziua de azi, spuse Luther. E aproape dimineață. Hai să terminăm! Ai venit după mașina de criptare. E în valiza asta, împreună cu rotoarele. Ia-o și dă-i drumul domnișoarei Vaughn!

- Mă tem că domnișoara Vaughn și cilindrul vor veni cu mine, spuse Jasper. Am nevoie de cineva care să conducă mașina, înțelegeți. Trebuie să ajung la o ambarcațiune care mă va duce în L.A. în seara asta. N-o să mai am nevoie de ostatic după aceea. O s-o las pe domnișoara Vaughn pe ponton. Este o femeie foarte isteată. Sunt sigur că va reuși să ajungă la un telefon.

- Ai cilindrul cu gaz, spuse Matthias. Nu ai nevoie de ostatic.

- Am aflat cu mult timp în urmă că un ostatic este cel mai eficient mod de a te asigura că toată lumea rămâne concentrată asupra obiectivului. Trebuie să vă avertizez că gazul din acest cilindru este sub presiune. Țin mâna pe declanșator. Dacă pățesc ceva, să zicem, dacă cineva s-ar gândi să mă împuște, să mă lovească sau să-mi distragă atenția, conținutul va fi eliberat. O singură inhalare distruge întregul sistem nervos. Mi s-a spus că e o moarte foarte dureroasă.

- Ar însemna să mori și tu odată cu noi, îi atrase atenția Luther.

Jasper se uită la Amalie.

- Arată-i masca, domnișoară Vaughn.

Fără nici un cuvânt, Amalie ridică masca grea de pe masă. O ținu în așa fel încât Matthias și Luther să o poată vedea.

- O mască de mumie? făcu Matthias. Chiar ești un actor frustrat. Am auzit că *Răzbunarea robotului* a fost un dezastru.

O scânteie de uluire se aprinse în ochii lui Jasper.

- Frumos lucrat, pentru doi mafioți, zise el. Cum n-ai ba v-ați prins?

- Am găsit costumul de robot cu ceva timp în urmă, spuse Luther. În dulapul lui Pierce. Avea înăuntru o șampilă cu numele studioului. Un lucru a condus la altul. Nu există secrete la Hollywood. Trebuie doar să știi pe cine să suni.

Maxilarul lui Jasper zvâcni.

- Ideea era să fac să pară că Lorraine Pierce era Smith. Era perfectă pentru rol.

- Pentru că scria o rubrică de bârfe? întrebă Matthias. Pare cam forțat.

- Lorraine Pierce a fost asasin profesionist în timpul războiului, spuse Jasper. Nu ne-am întâlnit niciodată pe teren, dar îi cunoșteam munca. Era bună. Foarte, foarte bună. Când am început afacerea cu arme aici, în California, aveam nevoie de cineva care să iasă la înaintare. Am recrutat-o pe ea. Firește, nu și-a dat niciodată seama că lucra pentru mine. Am lăsat-o să creadă că ea era capul operațiunii. Din punctul ei de vedere, eu eram clientul ei cel mai bun.

- I-a ucis pe Pickwell, pe Hubbard și pe Thorpe pentru tine, dar nu a știut niciodată cine ești, nu-i așa? spuse Matthias.

- Am fost întotdeauna doar o voce la telefon, spuse Jasper.

- Îi dădeai comenzile pentru arme, apoi tot tu îi spuneai cum să le cumpere și cum să le vândă.

- Eram mereu pe aproape ca să stau cu ochii pe ea, dar nu m-a observat niciodată. Nu m-a recunoscut. Uneori eram cascador. Alteori eram șofer. Uneori grădinar.

- Se pare că, până la urmă, ai fost un actor destul de bun, zise Luther.

- Talentul meu de a-mi asuma noi identități m-a ajutat să supraviețuiesc Marelui Război, zise Jasper. Eram genial. O legendă. Dar nu proveneam dintr-o familie veche, de elită. Nu terminasem o școală de renume. Băieții de la Washington care conduc agențiile de spionaj sunt convinși că nu pot avea încredere decât în cei din aceeași clasă cu ei.

- În mod evident, fostul tău șef avea dreptate să nu aibă încredere în tine, zise Luther.

- M-a enervat când a încercat să înceteze contractul de muncă punându-mi un glonț în cap, spuse Jasper. Dar să lăsăm trecutul. Iată cum o să gestionăm situația curentă. Eu și domnișoara Vaughn vom coborî la parter. Voi o să deschideți valiza ca să pot inspecta marfa. Domnișoara Vaughn va duce apoi servieta afară și o va pune în portbagajul mașinii duminică, domnule Jones. Va urca la volan și mă va conduce la destinație. Dacă cineva va încerca să ne oprească pe drum, dacă planul se schimbă chiar și numai o idee, dacă mi se pare doar că aud vreo sirenă, o s-o omor pe domnișoara Vaughn. Dacă dăm peste vreun blocaj, eliberez gazul. Toți cei prezenți vor muri. Ne-am înțeles?

- Da, spuse Luther.

Matthias se uită la Amalie.

- E timpul să zbori.

Se uită în ochii lui.

- Ești sigur?

- Ai încredere.

Își mișcă o idee mâna, doar atât cât marginea șalului delicat să atingă flacăra lumânării. Materialul diafan se aprinse instantaneu. Amalie țipă și sări în picioare.

Ochii lui Jasper se măriră de furie. Făcu doi pași înapoi. Preț de câteva clipe, atenția îi fu captată de materialul în flăcări.

- Proastă afurisită...! urlă el.

Ridică țeava armei.

Dar Amalie era în mișcare. Aruncând cât colo șalul cuprins de foc, se prinse de balustrada balconului și sări peste margine.

Dându-și seama că-și pierduse ținta principală, Jasper veni lângă balustradă și îndreptă arma spre Luther.

Matthias scoase arma din tocul ascuns de la gleznă. Glonțul îl nimeri pe Jasper în piept. Zvâcni violent și făcu un pas în spate. Trase o dată, dar nimeri în perete.

Luther sări sub o masă, apucă arma și trase la rândul lui.

Jasper gemu și zvâcni sub impact. Scăpă din mână cilindrul cu gaz. Ateriză pe podeaua de la mezanin. Toți în afară de Matthias încremeniră, așteptând șuieratul fatal care avea să fie sfârșitul tuturor.

Nu se întâmplă nimic.

- Focul! strigă Raina. A cuprins fața de masă.

- Afurisit să fiu dacă-l las pe nenorocitul ăsta să-mi distrugă clubul! zise Luther.

Se îndreptă spre scările care urcau la mezanin. Cei doi agenți de securitate săriră să-l ajute.

Amalie atârna în aer, cu ambele mâini strânse pe balustradă. Era distanță mare până jos - nu cât s-o omoare, își zise Matthias, dar suficient cât să-și luxeze o gleznă.

- Mi-ar fi de ajutor o scară, zise Amalie.

- Stai așa, spuse Matthias.

Băgă arma în toc și veni chiar sub picioarele ei.

- Dă-ți drumul, spuse el. Te prind eu.

Nu se îndoi nici o clipă. Își desprinse mâinile de pe balustradă și căzu direct în brațele lui. Matthias se clătină puțin sub greutatea ei, dar nu-și pierdu echilibrul.

- Te-am prins, spuse el.

- Da, spuse ea. Așa este.

O așeză ușor pe picioare. Amalie se întoarce în brațele lui. O trase mai aproape și o strânse mai tare. Amalie îl cuprinse cu brațele pe după gât și se sprijini de el.

Sus, pe balcon, Luther și agenții de securitate stinseră repede flăcările.

Raina se uită la Matthias.

- Cum ai știut că cilindrul n-o să explodeze și n-o să elibereze gazul otrăvitor? întrebă ea.

Matthias se gândi la disonanța marcantă din vocea lui Jasper Calloway când își prezentase amenințările.

- A mințit, zise el.

Luther apărui la balustrada mezaninului și privi în jos. Era negru la față.

- FBI-ul n-o să primească nici un răspuns de la Calloway, anunță el. Și nici altcineva.

Matthias îi dădu drumul lui Amalie.

- E mort?

- Nu încă, dar va fi în curând, zise Luther. Unul din oamenii mei cheamă ambulanța, dar nu cred că va ajunge la timp.

Matthias urcă scările până la mezanin câte două deodată.

Jasper Calloway zăcea întins pe spate, pe dușumea. Balta de sânge din jurul lui se întindea rapid. Gloanțele îi găuriseră vesta.

Unul dintre agenții de pază încerca să oprească sângerea, dar era clar că nu exista nici o speranță.

Luther se ghemui lângă bărbatul muribund.

Jasper tuși. Sângele i se prelinse din colțul gurii. Deschise parțial ochii.

- Cum ai știut? reuși el să șoptească.

- Că nu era gaz otrăvitor? zise Luther. Domnul Jones are talentul de a detecta minciuna.

- V-am subestimat pe amândoi, spuse Jasper, cu vocea răgușită. V-am luat drept doi gangsteri ambițioși care încercau să-și extindă afacerile. Credeam că v-ați băgat

în ceva ce vă depășește. Dar nu sunteți gangsteri, nu-i așa? Cine naiba sunteți?

- De ce ai făcut-o, Calloway? zise Luther, fără să-i răspundă la întrebare. Nu a fost vorba doar de bani, nu?

Jasper gemu.

- Știi ce se spune despre răzbunare.

- Din câte-mi amintesc, ceva cum că ar trebui să sapi două morminte, înainte să o apuci pe calea asta, zise Luther.

- E un drog, spuse Jasper. La început, îți dă un scop. Un motiv să trăiești. În cele din urmă, îți ia viața.

- Nu mai ai mult timp, spuse Luther. Poți să repara o parte din răul făcut. Să-ți ușurezi puțin conștiința. Cine este adevăratul client pentru mașina de criptare?

Jasper scoase un râs horcăit.

- Tu și Jones sunteți agenți, nu-i așa? A naibii acoperire v-ați creat. Nu pot să nu vă admir. Nu m-am îndoit nici o clipă.

- Este ultima ta șansă să îndrepti lucrurile, spuse Luther. Cui intenționezi să vinzi mașina de criptare?

- Ei, dar de ce v-aș ușura treaba?

Jasper încercă să râdă și ajunse să se înece în propriul sânge.

- Aici vine partea interesantă. Răzbunarea mea nu s-a terminat.

Matthias simți familiarul fior de gheață. Frecvențele și undele erau distorsionate din cauza faptului că Jasper era pe moarte, dar energia care emana din cuvintele lui era înconfundabilă.

- Spune adevărul, zise Matthias. Cel puțin crede că este adevărul.

Luther se aplecă peste Jasper și privi în ochii muribundului.

- Ce ai vrut să spui când ai zis că răzbunarea ta nu s-a terminat?

- Orice film de groază bun se termină cu promisiunea unei continuări, zise Jasper. Îmi pare rău doar că n-o să mai fiu pe aici să văd ce urmează.

Ultima sclipire de viață se stinse din ochii lui. Matthias știa că murise.

Luther strânse din dinți. Se ridică în picioare.

Sirenele se auziră în depărtare.

- Trebuie să fie ambulanța și poliția, zise Luther.

Matthias se uită la servietă. Fără nici un cuvânt, se duse la masă și o deschise.

Înăuntru era un obiect - un carnet mic, legat în piele.

Matthias îl scoase.

- O să-l dăm și pe ăsta FBI-ului, împreună cu mașina de criptare? întrebă el.

- Luăm această hotărâre după ce îl examinăm, spuse Luther.

- Ajutor!

Vocea adâncă și rezonantă a lui Vincent Hyde răsună ca un bubuit.

- Cineva să cheme un doctor. Sângerez. S-ar putea să fiu pe moarte.

Matthias se duse la balustradă și privi în jos. Hyde era la parter și își apăsa o mână pe cap. Haina lui elegantă și cămașa albă și apretată erau mototolite și pătate de sânge.

- Domnule Hyde! exclamă Amalie.

Se grăbi să-l prindă de braț.

- Trebuie să stați jos. Dați-mi voie să vă ajut!

Raina se uită la el.

- Ambulanța e pe drum, domnule Hyde.

- Asta e o veste foarte bună, spuse Vincent, prăbușindu-se pe scaun. Habar nu am ce mi s-a întâmplat. Cred că m-am împiedicat și m-am lovit la cap.

Matthias se aplecă peste balustradă.

- Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești, Hyde?

- Ce?

Vincent își întinse gâtul ca să privească la mezanin.

- Oh, tu erai, Jones. Tot ce-mi amintesc este că un chelner mi-a adus un mesaj urgent de la șoferul meu. Ceva despre un director de studio care voia să discute între patru ochi cu mine, în grădină. Îmi amintesc că am luat-o pe cărare și... asta e tot. Apoi m-am trezit sub un portocal, cu durerea asta îngrozitoare de cap.

- Ceva-mi spune că Jasper Calloway te-a ademenit în grădină ca să te lovească, zise Matthias.

- Șoferul meu?

Ochii lui Vincent se lărgiră de șoc.

- Ar fi trebuit să știu c-o să se întoarcă împotriva mea până la urmă.

capitolul 53

- Eu, una, o să fiu foarte fericită când agenții speciali de la FBI o să ajungă aici să ia mașina de criptare, spuse Amalie. De-abia aștept să fie cât mai departe de Burning Cove.

Erau toți patru strânși în jurul unei mese din zona principală a clubului. Ea și Matthias ocupau o latură a separeului. Raina și Luther stăteau în fața lor. Erau singuri acum. Soarele începuse să se ridice peste Burning Cove.

Cu puțin timp în urmă, poliția preluase cadavrul lui Calloway.

Luther își trimisese oamenii acasă, ca să se recupereze după evenimentele serii. Un ambulanțier se ocupase de rana lui Vincent Hyde. Un ofițer de poliție îl condusesese apoi la Hanul Plaja Ascunsă.

Irene Ward se dusesese să pregătească articolul la timp ca să apară în ediția de dimineață din *Herald*.

Detectivul Brandon luase în primire mașina de criptare.

Lui Amalie i se păruse că arăta neobișnuit de vesel la gândul articolului ce avea să apară în curând în *Herald*.

Irene îl asigurase că povestea despre cum departamentul de poliție din Burning Cove dejucase planul unor interlopi de a fura un dispozitiv militar strict secret avea să ajungă la nivel național. Publicului avea să i se dea de înțeles că FBI-ul era foarte recunoscător pentru asistența poliției locale. Lucru care avea să fie o noutate pentru FBI. Luther prevedea că Biroul va fi enervat, dar că reacția acestuia n-o să se compare nici pe departe cu furia directorului de la Departamentul de Conturi, care avea să fie de-a dreptul îngrozit.

- Și bine că am scăpat și de Lorraine Pierce, zise Raina. Când o să înceapă să vorbească, o să aibă multe informații de oferit FBI-ului sau Departamentului de Conturi, în funcție de agenția care o s-o ia în custodie.

- Probabil că o să se bată pe Pierce, zise Luther. Nu există vendete mai mari decât cele dintre agențiile guvernamentale. Dar nu e problema noastră.

- Încă nu-mi vine să cred că una dintre cele mai populare jurnaliste din lumea vedetelor făcea parte dintr-o grupare de trafic de arme care opera chiar din mijlocul Hollywoodului, spuse Raina.

- Cu cât stau mai mult să mă gândesc, cu atât îmi este mai greu să înțeleg cum a putut un agent legendar așa ca Smith să opereze aici, în California, atât de multă vreme, fără să fie detectat, spuse Amalie. Cu siguranță nu e o laudă pentru eficiența și eficacitatea agențiilor noastre de contraspionaj.

- Ai dreptate, o aprobă Matthias.

- Dar, din nefericire, totul e mult prea familiar, zise Luther. Biroul și-a petrecut ultimii zece ani alergând după traficanți și mafioți. Astăzi caută comuniști sub fiecare pat. Cât despre cele câteva agenții de spionaj care încă se mai concentrează asupra restului lumii, sunt în momentul de față doar niște aligatori care se bat între ei pentru bani și putere în mlaștina Washingtonului. Din nou, nu e problema noastră. Hai să vedem ce scrie în caiet!

Deschise servieta lui Calloway și scoase caietul legat în piele. Amalie și ceilalți îl priveau.

- Ha! zise el.

- Ei? făcu Raina. Nu ne ține în suspans.

Luther se încruntă.

- Pare să fie o colecție de poezii. Scrise de mână, nu tipărite. Poate că Smith se imagina poet.

Matthias întinse mâna.

- Dă-mi să văd caietul!

Luther i-l întinse fără nici un cuvânt. Amalie se aplecă peste umărul lui Matthias, ca să vadă și ea.

- Chiar sunt poezii! exclamă ea.

Matthias se opri să citească niște versuri.

*Lumina de august ascuțit și clar ne lovește
Simțurile-mi sunt spulberate de-un fulger de foc ce
zdrobește.*

*Înot în umbra adâncă, mă înec în valul de la miez
de noapte...*

- Nu sunt niște imagini prea frumoase, zise Raina.

- Nu mă pricep eu la poezie, spuse Amalie, dar par mai degrabă cuvintele unui suflet pierdut. Ai avut drep-tate în legătură cu Calloway. Era condus de pasiunea pentru răzbunare.

- Cred, spuse Matthias, că nu ar trebui să ne grăbim să tragem concluzia că Jasper Calloway scria poezii de-primante în timpul liber.

Luther ridică sprâncenele.

- Crezi că sunt codate?

- Ținând cont de ce știm despre cariera lui Calloway, cu siguranță este o posibilitate, spuse Matthias.

- Am putea oare folosi dispozitivul Ares ca să le deco-dăm? sugeră Raina.

Matthias dădu câteva pagini.

- Nu cred. Toate poeziile sunt datate. Una a fost scrisă luna trecută, dar cele mai vechi datează de aproape patru

ani. Dispozitivul Ares este un prototip recent, așa că cele mai multe dintre poezii nu ar fi putut fi codate cu el.

Amalie se uită la Luther.

- Pot să presupun că acest caiet va ajunge la vechea ta agenție?

Luther nu răspunse numaidecât. Amalie și ceilalți așteptau verdictul în tăcere.

- Caietul rămâne aici, cel puțin deocamdată, spuse el. Trebuie să ne dăm seama la ce s-a referit Calloway când a vorbit de o *continuare*. În clipa de față, poeziile sunt singura noastră pistă.

- Dacă este un cod, trebuie să-l spargem. Și asta cât mai repede, spuse Matthias.

- Da, zise Luther. Și, sincer, nu am încredere în Departamentul de Conturi.

- De ce nu? întrebă Raina.

- Pentru început, e puțin probabil să fie acolo oameni în stare să facă așa ceva, spuse Luther, cu un zâmbet rece. I-au dat afară pe cei mai buni analiști când au concediat echipa mea.

Raina era amuzată.

- Cei mai buni spărgători de coduri lucrau pentru tine?

- Nu e ca și cum ar exista prea multe oportunități de carieră pentru oameni cu talentul ăsta, spuse Luther. Domeniul criptologiei a dobândit o reputație proastă după ce Stimson, secretarul de stat al lui Hoover, a aflat despre Biroul de Criptare și l-a închis cu nemuritoarele cuvinte: „Domnilor, nu vă citiți scrisorile unul celuilalt”. Așa că da, aveam de unde să aleg agenți talentați.

- Crezi că Henry L. Stimson chiar a spus cuvintele astea? întrebă Raina. Parcă ar fi o replică dintr-un film.

- Cine știe? zise Luther. Nu mai contează acum.

- Dacă a fost folosit un cod pentru a scrie poeziile astea, credeți că-l putem sparge? întrebă Amalie.

- Mă îndoiesc, zise Luther. Nu se numără printre talentele mele.

- Eu pot să-mi dau seama când cineva minte, spuse Matthias, dar nu sunt expert în criptare.

Luther bătu caietul cu un deget.

- Știu pe cineva care ne-ar putea spune dacă poeziile sunt codate. Probabil că ar putea să spargă și codul. Dar a dispărut după ce am fost puși pe liber. I-am pierdut urma.

- S-ar putea să-l gădesc eu, dacă vrei, zise Raina. E unul din talentele mele.

Luther zâmbi.

- Într-adevăr.

- Dacă păstrăm caietul ăsta, s-ar putea să avem și mai multe probleme, îi preveni Amalie.

- Problema, spuse blând Luther, este că problemele s-ar putea deja îndrepta spre noi.

Amalie trase aer în piept.

- Ce vrei să spui?

Matthias fu cel care-i răspunse.

- Știm că Jasper Calloway opera de aici, de pe Coasta de Vest, și că folosea probabil Hollywoodul ca bază, spuse el. Dacă i-a rămas un plan neterminat, cel mai probabil acesta trebuia să aibă loc aici, nu în est.

- Coasta de Vest este teritoriul nostru, zise Luther. Noi o cunoaștem. Nu și Departamentul de Conturi. Ar trebui să adaug că mai există un motiv pentru care consider că e o idee bună să nu spunem nimic despre caiet, cel puțin deocamdată.

- Care anume? întrebă Raina.

În ochii lui Luther se aprinse un foc rece.

- Am aceeași întrebare ca și Amalie în legătură cu cariera lui Smith la Hollywood. Cum a putut să opereze atâta vreme nedetectat?

Matthias se uită la el.

- Crezi că e posibil să fi fost ajutat de cineva adânc băgat într-una din agențiile de spionaj. Poate chiar de cineva de la Departamentul de Conturi.

- Cred că este o șansă foarte mare să fie așa, da, spuse Luther.

Amalie se uită la chipurile celorlalți. Nici unul dintre ei nu părea șocat, nici măcar ușor surprins.

- Se pare că sunt singura naivă de aici, spuse ea, apoi se uită la Luther. Să văd dacă am înțeles. Te întrebi dacă poți avea încredere în șeful Departamentului de Conturi?

- Agentul dublu, dacă există unul, este mai probabil cineva care lucrează pentru el, un individ pe care șeful îl consideră de încredere, spuse Luther. Există desigur și posibilitatea să mă înșel total. Dar nu cred că ne permitem să ne asumăm acest risc. Așa că, momentan, caietul rămâne în seiful meu de aici, de la Paradise, și vom cădea cu toții de acord ca nimeni să nu vorbească despre el cu vreo persoană care nu se află în clipa de față în încăpere.

Toți își exprimară acordul cu voce înceată.

Făcuseră un jurământ, își spuse Amalie. Pentru moment, caietul lui Calloway era secretul lor.

capitolul 54

Articolul lui Irene Ward despre arestarea lui Lorraine Pierce și recuperarea unei mașini de criptare strict secrete apăru cu litere mari pe prima pagină a ediției de dimineață din *Herald*. Amalie și Matthias își beau cafeaua împreună cu Hazel și cu Willa în bucătăria Hanului Plaja Ascunsă când fu livrat ziarul.

Willa citi cu voce tare:

- „Celebră jurnalistă de bârfe hollywoodiene, arestată pentru uciderea inventatorului robotului. Dispozitiv strict secret, recuperat“.

Într-un paragraf întreg era lăudat curajul și profesionalismul detectivului Brandon și al ofițerilor departamentului de poliție din Burning Cove.

Matthias își luă cana de cafea.

- Un agent special de la FBI probabil că urlă chiar în aceste momente la șeful poliției, dar ce-a fost făcut rămâne făcut și asta o știe toată lumea. Tot ce le rămâne acum federalilor este să accepte versiunea lui Irene și să se prefacă recunoscători departamentului de poliție din Burning Cove.

Hazel părea neliniștită.

- Crezi că e posibil ca FBI-ul să o aresteze pe Irene Ward pentru povestea asta?

- Biroul va fi furios pe Irene, dar nu va putea face nimic, spuse Matthias. Nu se poate spune că a dezvăluit informații strict secrete. Este doar un reporter care a relatat o poveste fierbinte despre o jurnalistă de la Hollywood și o invenție furată. O să intre în joc. La urma urmei, FBI-ul are acum dispozitivul Ares și a mai pus mâna și pe un traficant internațional de arme. Va fi interesant de văzut dacă îi vor putea păstra și pe unul, și pe celălalt.

capitolul 55

Redactorul păstră cel de-al doilea mare subiect al zilei pentru ediția de după-amiază din *Herald*. Amalie era la recepție când sosi ziarul. Îl citi imediat, căutând în articol numele Hanului Plaja Ascunsă.

ACTORUL VINCENT HYDE, ATACAT DE ȘOFER

La primele ore ale acestei dimineți, o întâmplare dramatică s-a petrecut la Clubul Paradise. Evenimentele au început să se deruleze la scurt timp după închidere, când domnul Vincent Hyde, bine-cunoscutul actor care a jucat în seria Mad Doctor X, a fost atacat brutal și lăsat fără cunoștință de către șoferul său, domnul Jasper Calloway.

După ce și-a agresat angajatorul, Calloway a luat-o ostatică pe Amalie Vaughn, proprietara Hanului Plaja Ascunsă, din Burning Cove. A amenințat apoi că eliberează un gaz otrăvitor care i-ar fi omorât pe toți cei aflați în club.

Evenimentele tensionate s-au sfârșit atunci când domnul Luther Pell și un asociat al acestuia, domnul Matthias Jones, au reușit să îl doboare pe ucigașul nebun. Jasper Calloway a murit sub o ploaie de gloanțe. Conform mărturiilor celor prezenți, natura solicitărilor sale nu a fost niciodată clar enunțată. Domnul Hyde a spus referindu-se la șoferul său că era „în mod clar, nebun”.

Cititorii își amintesc poate să-l fi văzut pe șoferul domnului Hyde prin oraș. Jasper Calloway era fără discuție o apariție înfricoșătoare, cu capul ras, cu brațele acoperite de tatuaje, cu un cercel de metal și îmbrăcat în piele.

Ostatica lui Calloway, domnișoara Amalie Vaughn, este fostă artistă de trapez și a reușit să scape din ghearele atacatorului folosindu-și abilitățile deosebite deprinse pe când lucra la circ. Martorii ne-au spus că ea a zburat practic peste balustrada balconului ca să scape de domnul Calloway. Domnișoara Vaughn a aterizat în brațele domnului Jones.

Numit și „casa blestemată” în urma unor evenimente misterioase petrecute aici, Hanul Plaja Ascunsă a apărut frecvent în presă. Domnișoara Vaughn ne-a spus că, de acum înainte, popularele tururi de la casa blestemată de clarvăzătoare vor include priveliștea de la încăperea pe care a ocupat-o domnul Calloway când a stat la han.

Domnul Vincent Hyde, starul din filmele Mad Doctor X, este în acest moment oaspete la Plaja Ascunsă. Ne-a mărturisit că a fost șocat de atacul șoferului.

„I-am dat un loc de muncă atunci când nu mai avea nimic”, a spus domnul Hyde. „Mi-a mulțumit

încercând să mă omoare. În mod clar, Calloway a fost un monstru dezechilibrat, cu chip de om. Ar fi trebuit să știu că se va întoarce împotriva mea până la urmă."

Matthias intră pe ușa principală, ținând în mână un exemplar din ediția de după-amiază.

- Irene Ward a făcut treabă bună cu articolul, spuse el, pe un ton mulțumit.

- Domnul Hyde va fi încântat că a fost citat în încheiere. Amalie împături ziarul.

- Și Irene a fost drăguță și a menționat noua atracție a turului nostru de la Plaja Ascunsă. Mă aștept ca telefonul să înceapă să sune cât de curând.

- Știi, în ritmul ăsta, n-o să-ți mai rămână camere pe care să le închiriezi celor care chiar vor dori să stea la han, zise Matthias. Toate vor deveni atracții ale turului tău.

Amalie se cutremură.

- Nu spune asta! Interesant totuși că ai adus vorba. Am ajuns la concluzia că până la urmă e adevărată vorba că orice publicitate este bine-venită. Am făcut mai multe rezervări în dimineața asta. Unele pentru tur, desigur, dar oamenii au început să rezerve și camere. Doi au solicitat anume apartamentul lui Madam Zolanda. Ceilalți l-au vrut pe cel al lui Vincent Hyde. A trebuit să le explic că domnul Hyde încă mai stă la noi. Asta i-a făcut cu atât mai dornici să rezerve camera de îndată ce va fi disponibilă. A trebuit să fac o listă de așteptare.

- Te rog, spune-mi că n-o să începi să prezinți și camera mea unora care vor să doarmă acolo unde a dormit cândva un gangster periculos.

- Nu mă gândisem, dar acum că ai spus...

Glumea, dar Matthias nu părea amuzat. Maxilarul i se încordă și căpătă acea expresie de gheață care, la începutul relației lor, îi trimisese fiori prin tot corpul. Amalie fu ușor surprinsă să constate că încă mai avea puterea să o neliniștească.

Își puse brațele pe biroul recepției.

- Ce e?

- Zvonurile despre legăturile mele cu Mafia nu o să dispară, o avertiză el. Probabil pentru că sunt adevărate. Chiar am legături cu Mafia, nu ai uitat, nu?

- Luther Pell?

- Întotdeauna vor exista vorbe, speculații și bârfe în legătură cu noi doi, Amalie. Nici Luther și nici eu nu avem o baghetă magică cu care să le facem să dispară. Acoperirea pe care Luther a creat-o pentru el și consultanții lui a mers mult prea bine. A devenit reală.

Amalie analiză câteva clipe cuvintele lui, apoi un puternic sentiment de certitudine o cuprinse.

- Și ce dacă? zise ea. Nu ești singurul care trebuie să trăiască în umbra speculațiilor și a bârfei. Și despre mine se spune că mi-am omorât amantul. În ultima vreme se spune că sunt iubita unui mafiot. Și, nu în cele din urmă, dețin un han misterios la care se cazează clarvăzători, gangsteri și vedete de la Hollywood. Pot în orice clipă să-mi măsoar reputația cu a ta.

O parte din tensiunea rece care cuprinsese atmosfera din jurul lui Matthias se evaporă. Ochii i se aprinseră.

- Ce încerci să-mi spui? întrebă el.

Amalie ieși din spatele biroului, se opri fix în fața lui și-i prinse în mâini reverul hainei.

- Ce încerc să-ți spun, zise ea, este că acesta e Burning Cove. Totul aici are proporții mai mari decât cele obișnuite. Toată lumea de aici are secrete. Nimic nu e chiar ceea ce pare. Cred că oamenii ca tine și ca mine ne potrivim foarte bine aici.

Își puse mâinile pe talia ei.

- Mă inviți să mai rămân o vreme?

- Da.

- Cam cât timp crezi că o să mă vrei prin preajmă?

Amalie trase adânc aer în piept.

- Cât timp o să-ți dorești să fii aici.

Își strânse mâinile pe talia ei.

- Asta e bine, pentru că aş vrea să rămân mult, foarte mult timp.

Un val de bucurie o cuprinse.

- Ai și un plan în sensul ăsta? Întrebă ea.

- Dacă vrei să știi, da, am. Însă totul depinde de tine.

O trase spre el.

Sună telefonul. Amalie oftă și, fără tragere de inimă, se desprinsese din îmbrățișarea lui.

Ridică receptorul.

- Matthias e acolo? o întrebă Luther, cu voce grăbită. Trebuie să vorbesc cu el.

- E chiar aici.

Amalie îi întinse telefonul lui Matthias, fără nici un cuvânt.

- Ce s-a întâmplat? întrebă acesta. Bine. Vin imediat!

Amalie îl privi punând telefonul în furcă.

- E vreo problemă? întrebă ea.

- Nu știu, spuse Matthias. Luther a spus că a primit o telegramă codată în care i se spunea să aștepte un telefon din partea șefului Departamentului de Conturi în această după-amiază. Vrea să discute mai întâi cu mine.

- De ce?

Matthias îi adresă unul din rarele lui zâmbete.

- Prima regulă din viața unui spion: ai grijă să nu existe goluri în povestea de acoperire.

Se distra, își dădu seama Amalie. Nu mai era în derivă. Avea un plan.

- Și planul tău de a rămâne în Burning Cove? întrebă ea.

- Ce-ai zice să luăm cina la hotelul Burning Cove în seara asta? Și să discutăm despre viitorul meu. Ce zici?

- Zic că sună minunat, spuse ea. Ca o întâlnire.

- Era și cazul să avem una.

O lipi de el și o sărută profund, apoi ieși pe ușă.

Avea un plan.

capitolul 56

Amalie se întoarse de la cumpărături tocmai când Hazel și Willa scoteau pe ușă ultimii participanți la turul de după-amiază.

Opri Hudsonul decapotabil în fața intrării hanului și coborî.

Packardul nu era acolo. În mod clar, Matthias era încă la întâlnirea cu Luther.

- Încă un tur de succes, o anunță Hazel. Și, apropo, a fost o idee genială să punem steaua aia de aur și numele lui Vincent Hyde pe ușă camerei lui.

- Toată lumea a fost încântată să știe că treceau pe lângă o cameră ocupată chiar în acel moment de un star de cinema, adăugă Willa. Trebuie să vedem cum facem să aducem mai mulți actori celebri aici.

- S-ar putea să nu fie ușor, o avertiză Amalie. Avem concurență serioasă. Cele mai multe celebrități de la Hollywood aleg să stea la hotelul Burning Cove.

- Sigur, dar vor exista și momente când la hotel n-o să mai fie camere. Putem să-i primim noi pe cei care n-o să mai aibă loc, spuse Willa, refuzând să se lase demoralizată.

- Sau putem insista pe povestea cu gangsterii, zise Hazel. Parcă și văd reclama: „Petreceți-vă vacanța la hanul unde aleg să stea cei mai de seamă mafioți!”

Amalie o privi chiorâș.

- Nu e amuzant.

Hazel și Willa o priviră surprinse.

- Era doar o glumă, spuse Hazel.

- Știu.

Amalie deschise portbagajul mașinii.

- Cred că sunt încă încordată. A fost o săptămână foarte stresantă. Ce-ar fi să vă faceți utile, voi două, și să-mi dați o mână de ajutor cu cumpărăturile.

- Sigur, zise Willa.

Veni repede și luă una din pungile de hârtie din portbagaj.

- Vestea bună e că am făcut o mulțime de rezervări noi în după-amiaza asta, cât ai fost tu plecată.

Amalie luă a doua pungă și închise portbagajul.

- Pentru tur?

- Nu, zise Hazel. Chiar pentru camere. În mod clar, micul nostru han a devenit o locație la modă, mulțumită, în parte, lui Lorraine Pierce.

Willa se îndreptă spre intrare.

- Apropo, știm ce s-a întâmplat cu ea?

Amalie intră în urma Willei.

- Matthias mi-a spus că FBI-ul a luat-o de la închisoarea din Burning Cove azi-dimineață.

Hazel veni după Amalie și Willa.

- Greu de crezut că a împușcat un om cu sânge-rece. Pentru Dumnezeu, e doar o jurnalistă de bârfe! Probabil că s-a făcut vinovată de uciderea câtorva cariere de-a lungul anilor, dar e ciudat să crezi că a omorât la propriu pe cineva.

Amalie se gândi la întâlnirea ei cu Lorraine din toaleta doamnelor de la Clubul Paradise.

- Personal, nu-mi este chiar atât de greu să cred că a omorât pe cineva. Sunt foarte sigură că și pe mine mă voia moartă.

Willa se cutremură.

- În cazul ăsta, slavă Cerului că a luat-o FBI-ul de-aici. Dar mașina aia care fusese furată?

- Și ea e tot în mâinile celor de la FBI, zise Amalie. Nu cred că o să mai auzim ceva despre ea acum că a ajuns în posesia agențiilor guvernamentale.

Așeză punga pe blatul de faianță.

- S-a terminat toată nebunia.

Hazel începu să sorteze alimentele.

- Când te gândești că totul a început când robotul l-a împușcat pe dr. Pickwell.

- Pickwell a fost împușcat de Lorraine Pierce, îmbrăcată la momentul respectiv într-un costum de robot, spuse Amalie.

- Așa zic ei, comentă Willa, cu o privire de cunoscător. Dar nu l-au mai găsit pe Futuro, nu-i așa?

- Poftim?

Amalie se pregătea să deschidă ușa frigiderului.

- Robotul a dispărut și nu l-a mai văzut nimeni, spuse Willa. Cine știe ce poate face? Dacă într-adevăr el este ucigașul?

- Oh, zău așa! exclamă Amalie. Chester Ward și Matthias au desfăcut robotul bucată cu bucată. Nu a dispărut. A fost dezmembrat.

- Dar cum putem fi siguri de asta? întrebă Willa. Poate că autoritățile încearcă să mușamalizeze adevărul, de teamă ca lumea să nu intre în panică dacă se dovedește că robotul ăsta chiar este capabil de crimă.

- Să nu îndrăznești să spui un cuvânt despre prostia asta! o avertiză Amalie, pe un ton foarte aspru. Sunt și așa prea multe povești bizare legate de hanul nostru. Nu avem nevoie de mai multe.

- Bine, spuse Willa. Nu vreau să schimb subiectul, dar te-ar deranja dacă mi-aș lua liber restul zilei? Eu și Pam vrem să bem un suc și să prindem spectacolul de după-amiază de la Royal. Pam are mașină, așa că poate să mă ia de aici și să mă aducă înapoi.

Amalie zâmbi. Când sosise în Burning Cove, Willa fusese disperată. Dar își îmbrățișa noua viață cu mult entuziasm. Părea fericită.

- Meriți o pauză, spuse Amalie. Mă bucur că ți-ai făcut prieteni aici, în oraș. Cine e Pam?

- Lucrează la un magazin de haine. Am cunoscut-o când a venit la unul din tururile noastre.

- Foarte bine, spuse Amalie.

Făcu o pauză.

- Willa?

- Hmm?

- Începuseși să te atașezi de Jasper Calloway?

Willa păru nedumerită.

- Poftim?

- Îi plăcea foarte mult cum gătești. Și ție îți plăcea să-l privești devorând mâncarea pe care i-o pregăteai. Cred că a încercat să flirteze cu tine.

Willa își dădu ochii peste cap.

- Îl plăceam, dar nu așa cum crezi tu. Zău așa, Amalie, era mult prea bătrân pentru mine. Dar, ce-i drept, îmi plăcea să îl privesc mâncând. M-a făcut să-mi dau seama că locul meu este aici, la han. În mod clar, m-am născut pentru afacerea asta.

- Mă bucur, spuse Amalie. Noi trei suntem din nou o familie.

- Da, spuse Willa. Exact asta suntem. O familie.

- Și un membru al acestei familii se duce să tragă un pui de somn, zise Hazel.

Traversă bucătăria, dar se opri în ușă și o fixă pe Amalie cu o privire curioasă.

- Tu și domnul Jones rămâneți acasă în seara asta, sau vă duceți iar la Clubul Paradise?

- S-ar putea să mergem să luăm cina la hotelul Burning Cove, spuse Amalie.

Hazel râse.

- O întâlnire în toată regula, carevasăzică.

- Asta e ideea.

- Era și timpul.

Hazel urcă la etaj.

Amalie așteptă ca Willa să plece împreună cu Pam, înainte să se așeze la masa din bucătărie, cu o cană de ceai. O tăcere grea impresură vila. Nu știa exact de ce, dar o neliniștea. Își dădu dintr-odată seama că nu petrecuse mult timp singură în ultimele zile. Dar nu era singură, își aminti ea. Hazel era la etaj. Și în scurt timp Matthias avea să se întoarcă de la întâlnirea cu Luther. Aștepta cu nerăbdare să petreacă o seară cu el.

Lucrurile se mișcaseră atât de repede în ultimele zile, încât nu avuseseră prea mult timp în care să fie, pur și simplu, împreună. În care să se cunoască. În care să vorbească.

Pe de altă parte, poate că asta nu era o idee chiar atât de bună. Dacă discuția nu mergea bine? Dacă Matthias îi spunea că treaba lui în Burning Cove se terminase? Dacă mai rămânea o vreme, se plictisea și pleca? Poate definitiv?

Chiar nu voia să ia în calcul această posibilitate. Refuza să se gândească la asta. Îi spusese că voia să rămână în Burning Cove. O să-l creadă pe cuvânt. O să aibă încredere în el.

Și în acel moment realitatea a ceea ce se petrecuse îi izbi cu putere toate simțurile.

Îl iubesc.

Privirea îi căzu pe bonul de cumpărături. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția și avea multă treabă. Termină ceaiul, luă bonul și ieși din bucătărie. Intră în foaier și se îndreptă spre recepție.

Ușa biroului micuț era întredeschisă. O împinse, intră în spațiul îngust și se aplecă să aprindă lampa de pe masă. Lumina se revărsă peste suprafața netedă.

Colierul cu mărgelile de sticlă neagră era răsucit ca un șarpe pe sugativa verde.

capitolul 57

Luther puse receptorul înapoi în furcă.

- Probabil că ai înțeles din răspunsurile mele că Grainger nu e fericit, spuse el.

- N-are cum să fie.

Matthias își sprijini coatele pe brațele fotoliului de piele și-și împreună degetele.

- Nici un director de agenție guvernamentală clandestină nu ar fi încântat de publicitatea de care se bucură

departamentul de poliție din Burning Cove săptămâna asta. Detectivul Brandon și ofițerii lui sunt prezenți ca niște eroi care au recuperat o mașină de criptare strict secretă și au anihilat un cartel de trafic de arme.

Erau în camerele private ale lui Luther, deasupra clubului Paradise. Matthias ascultase convorbirea cu Grainger pentru că Luther insistase să rămână în cameră cât vorbise la telefon.

- Știe că e prea târziu ca să mai poată face ceva, spuse Luther. Are noroc că oamenii lui au reușit să ia dispozitivul Ares și pe Lorraine Pierce din Los Angeles în dimineața asta. Biroul probabil că nu e prea încântat de această schimbare.

- Poate că J. Edgar Hoover nu s-a împotrivit prea tare, spuse Matthias.

Gura lui Luther se răsuci într-un zâmbet obosit.

- S-ar putea să ai dreptate. Hoover probabil că s-a prins imediat că situația asta n-o să dea bine pentru FBI. Faptul că un spion transformat în traficant de arme a reușit să opereze nestingherit timp de ani întregi, fără să atragă atenția Biroului, este oarecum jenant.

- Într-adevăr. Așa cum a spus Amalie, nici o agenție n-o să iasă bine din povestea asta.

Luther se ridică și se duse în dreptul ușilor franțuzești. Contemplă grădinile mângâiate de soare de sub terasă.

- Grainger este, firește, ușurat că Analiza Eșecului a recuperat dispozitivul Ares, dar e nervos pentru că Smith e mort și, prin urmare, nu mai poate fi interogat.

- Dar Lorraine Pierce?

- Grainger se teme că ea nu-i va fi de prea mare folos.

- Este un ucigaș profesionist. Nu putem ști câți oameni a împușcat de-a lungul anilor. Dar e adevărat că Grainger nu va afla prea multe despre Smith de la ea. Pentru Pierce, Smith nu era decât cel mai bun client pe care îl avea. Nu și-a dat seama niciodată că el trăgea, de fapt, sforile.

- Smith era bun, spuse Luther. Foarte, foarte bun.

- Nu așa de bun ca tine, zise Matthias. Nu și-a dat seama cine ești cu adevărat decât abia la final.

- La fel și în cazul tău. Cei mai mulți dintre oameni, chiar și foștii spioni, văd ce se așteaptă să vadă. În cazul nostru, un proprietar de club de noapte care este și șef mafiot și asociatul lui, care e și el o figură din lumea interlopă. De ce să cauți dincolo de asta?

Matthias se ridică din fotoliu și se duse lângă Luther. Soarele auriu încălzea pământul și crea scânteii peste întinderea Pacificului. Încă o zi perfectă în fantezia californiană.

Și atunci, de ce se simțea dintr-odată neliniștit?

- Ținând cont că Grainger este personal responsabil pentru distrugerea carierei tale și că ți-a luat cu japca departamentul pe care tu l-ai creat, spuse el, nu cred că are nici un drept să critice felul în care s-a finalizat cazul Ares.

- În mod surprinzător, asta nu l-a oprit să-și manifeste fațăș iritarea, spuse Luther.

- Ce-l enervează pe el, de fapt, este că doar tu ai reușit. Ce a spus când l-ai avertizat că s-ar putea să aibă un agent dublu în subordine?

- A devenit din iritat furios. Înțelegi tu, Grainger nu angajează decât gentlemen din cele mai prestigioase și fine familii. Fiecare om al lui este un adevărat patriot etcetera etcetera.

- Nu așa ca noi?

- Problema lui Grainger este că acoperirea noastră se apropie atât de mult de adevăr, încât a devenit adevărată.

- Mama m-a prevenit în legătură cu această mică problemă de percepție, spuse Matthias.

Își frecă ceafa, încercând să alunge fiorii care îl furnicau.

- Raina crede că a găsit o pistă care să o conducă la spărgătorul de coduri care a lucrat mai demult pentru mine, spuse Luther după o vreme. Dacă se dovedește

că poeziile din caietul lui Smith sunt codate, va trebui să iau o hotărâre.

- Dacă să îl anunți pe Grainger sau FBI-ul?

- Sau pe ambii.

- Dacă poeziile sunt codate și le descifrezi, s-ar putea să ai informația necesară pentru a lua o decizie, spuse Matthias.

- Poate.

Luther făcu o pauză.

- După ce s-a calmat, Grainger a mai spus ceva.

- Ce?

- M-a întrebat dacă aș fi dispus să accept misiuni neoficiale din partea lui în viitor. În mod clar, și-a dat seama că nu are o rețea de agenți de încredere aici, pe Coasta de Vest.

- Ce revelație! La asta îi răspundeai când i-ai spus că o să te mai gândești?

- Da.

- Și? O s-o faci? O să te ocupi de problemele lui de pe Coasta de Vest?

- Probabil, dar o să accept doar de la caz la caz. Și o să-i explic foarte clar că nu lucrez pentru el. Sunt un contractant independent.

- Răspuns tipic pentru un șef mafiot. Se pare că Analiza Eșecului SRL va avea mult de lucru. Felicitări!

- Va trebui să recrutez oameni, spuse Luther. Cum îți sună poziția de director al operațiunilor de teren?

Matthias clătină din cap.

- Mulțumesc, dar eu nu am stofă de manager, Luther. Nu-mi place să primesc ordine și nu-mi place să transmit ordine altora. Prefer să fiu și eu contractant independent.

Luther dădu din cap. Nu era surprins.

- Mă gândeam că asta o să spui. Nu am nici o problemă cu statutul tău. O să rămâi aici, în Burning Cove?

- Ăsta e noul plan.

- Pot presupune că domnișoara Vaughn este o parte importantă a acestui plan?

- Ea este motivul pentru care planul există.

- O să te intereseze să afli că Raina a sunat chiar înainte să vii. A stat de vorbă cu un reporter care s-a ocupat acum șase luni de povestea din Abbotsville. I-a spus că a discutat cu niște nomazi care își puseseră corturile la marginea orașului în acea noapte. I-au spus că au văzut o mașină îndepărtându-se de cortul cercului puțin după miezul nopții. Au spus că se deplasa cu viteză maximă. Ora se potrivește cu ce ne-a povestit domnișoara Vaughn, dar acest amănunt nu a ajuns niciodată în raportul poliției.

- Celălalt, spuse Matthias, strângând pumnii. Cel care voia să privească.

- Așa cred și eu. Dar tu ai crezut-o de la bun început, nu-i așa?

- Da.

Luther zâmbi.

- Nu mi te pot imagina administrând un han, dar...

- Plaja Ascunsă este afacerea lui Amalie, spuse Matthias. Eu o să înființez o firmă de cercetare și dezvoltare, specializată în tehnologia comunicațiilor. Cred că există un viitor în domeniul ăsta.

- Ca să vezi! spuse Luther încet.

Părea mulțumit. Poate chiar prea mulțumit.

- Ce e? întrebă Matthias.

- O mică firmă specializată în tehnologia comunicațiilor pare acoperirea ideală pentru un contractant independent.

- Nu e o acoperire, spuse Matthias. Va fi o afacere reală. Cel puțin, o să mă străduiesc să fie. Sediul va fi aici, în Burning Cove.

- Și mai bine, spuse Luther. Cele mai bune acoperiri sunt întotdeauna ancorate în realitate.

Matthias încetă să mai încerce să scape de senzația de neliniște.

- Trebuie să dau un telefon.
- Luther făcu un gest spre birou.
- Te rog!

capitolul 58

Amalie nu putea să respire. Panica îi paralizase simțurile. Ea contracara cu singurul sentiment care era mai puternic decât frica – furia.

Întinse o mână și smulse lanțul de pe birou. Dădu să se întoarcă, hotărâtă să se ducă direct la telefonul de la recepție.

Simți o mișcare în spatele ei. Vârful cuțitului apăsător pe beregata ei o opri.

- Pune-ți colierul, Prințesă! O să zbori pentru mine. Cuvintele fură urmate de un râs ascuțit.
 - Tu priveai din sală în noaptea aia, spuse Amalie.
 - Da, priveam. Te-am văzut cum mi-ai ucis partenerul.
- Pune-ți lanțul!*

Își trecu lanțul peste cap.

- Cine ești? îl întrebă ea.
- Poți să-mi spui Eugene. Ai cheile în mașină?
- Da, spuse Amalie.

Prinse lanțul de sârmă din spate și trase, strângându-i-l în jurul gâtului. Mută vârful cuțitului în ceafa ei.

- O să ieșim afară și-o să ne ducem la mașina ta. Tu o să conduci. O să trăiești, atât timp cât vei face ce-ți spun. Înțelegi, afurisito?

Simțea lanțul foarte strâns în jurul gâtului, la fel ca atunci când Harding o forțase să urce scara spre trapez. Știuse încă de atunci că mărgelile din sticlă neagră erau dublate de sârmă ghimpată. Dacă ar fi încercat să fugă, lanțul ar fi sugrumat-o.

- Înțeleg, spuse ea.
- Telefonul sună, spulberând tăcerea apăsătoare.
- Lasă-l! îi porunci Eugene.

- Dacă nu răspund, mătușa mea o să se trezească și o să coboare să vadă ce s-a întâmplat.

Eugene ezită. În mod clar, nu anticipase această problemă.

- Răspunde, zise el. Dar grăbește-te! Dacă dai măcar un indiciu în legătură cu ce se petrece aici, ești moartă. Ai înțeles?

- Da.

Amalie ridică telefonul.

- Hanul Plaja Ascunsă, spuse ea.

- Amalie?

Vocea lui Matthias era încărcată de îngrijorare. Ești bine?

- Da, spuse ea. Totul e bine. Dar trebuie să plec. Trebuie să mă întorc la magazin. Am uitat să cumpăr ceva. Ne vedem mai târziu.

- Sigur, spuse el. Mai târziu.

Închise telefonul. Eugene trase de lanț.

- Acum o să mergem la o plimbare cu mașina, spuse el.

Ieși împreună cu el, sperând că o să aibă ocazia să fugă când o să încerce să urce amândoi în Hudson. Coborâse acoperișul decapotabilei în acea dimineață. Cu puțin noroc, o să aibă spațiu de manevră.

Însă Eugene gândise în mod evident situația în avans.

- Urcă peste scaunul de lângă volan, spuse el.

Amalie deschise portiera, trecu peste schimbătorul de viteze și se așeză la volan. În tot acest timp, lanțul lung și negru îi săpa în gât. Eugene se așeză lângă ea și închise portiera, fără să slăbească nici măcar o clipă strânsoarea.

- Dă-i drumul! spuse el.

Amalie porni motorul și băgă mașina în viteză.

- Unde? întrebă ea.

- Ia-o pe drumul care merge pe lângă stânci, apoi fă dreapta, spuse Eugene, chicotind. Am văzut un golfuleț drăguț în apropiere. O să aflăm dacă poți cu adevărat să zbori.

Amalie ieși ca sedată de pe alee și viră pe Cliff Road. Cunoștea bine drumul ăsta, își spuse. Îl făcuse de multe ori, de când ajunsese în Burning Cove. Schimbă vitezele și apăsă accelerația.

- Mai încet, femeie proastă! zise Eugene.

Amalie frână când intrară într-o curbă, dar când ieșiră apăsă accelerația cu și mai mare putere. Eugene trase cu putere de lanț.

- Încetează! îi ordonă el.

- De ce-aș face-o? întrebă ea. Oricum o să mor. Mai bine te iau după mine.

Mări și mai mult viteza.

- Încetinește! strigă Eugene.

Strânse mai tare lanțul și se aplecă spre ea, ca să o poată împunge cu vârful cuțitului în coaste. Amalie simți o durere ascuțită. Trase aer în piept, dar nu-și luă piciorul de pe accelerație.

- Dacă mai faci asta o dată, probabil că o să pierd controlul mașinii, strigă ea, ridicând vocea ca să acopere vântul.

- Încetinește sau te omor! urlă Eugene.

Se simțea panică în vocea lui.

- Ia mâna de pe lanț și aruncă cuțitul din mașină și poate că o să mă opresc, spuse ea.

Roțile Hudsonului scârțâiră când luă următoarea curbă.

Eugene se trase repede în spate și depărtă cuțitul de ea.

- Ești nebună. Nu ești în toate mințile.

- Era o vreme când zburam fără plasă, ai uitat? Evident că sunt nebună. În față este o stâncă abruptă, chiar după următoarea curbă. O să ne prăbușim împreună în prăpastie. O să vedem care dintre noi poate să zboare.

- Oprește!

- Ia mâna de pe lanț! Aruncă cuțitul!

Intră în curbă. Roțile Hudsonului scârțâiră în semn de protest.

Eugene țipă și lăsă lanțul din mână.

– Oprește mașina! urlă el. Oprește!

– Cuțitul! strigă Amalie.

Aruncă cuțitul afară din mașină.

– Oprește! o imploră el. Trebuie să oprești acum. O să murim.

Începu să țipe și nu se mai opri. Amalie constată că era un sunet extrem de satisfăcător.

Hudsonul ieși foarte repede din curbă. Apăsă frâna cu toată puterea. Mașina patină.

Își aminti să tragă de volan, dar manevra aduse mașina periculos de aproape de marginea drumului care urca pe stânca sub care valurile se zdrobeau nervoase.

Hudsonul se opri în sfârșit, la doar câțiva centimetri de abis. Amalie era pregătită pentru oprirea bruscă, dar, chiar și așa, abia dacă evită să fie izbită de volan.

Eugene fu aruncat în față. Se lovi de bord și săltă înapoi. Când se întoarse cu fața spre ea, Amalie văzu o mască însângărată.

Hudsonul se legănă ușor în față. Capota se aplecă.

Eugene, evident prea amețit și furios ca să-și dea seama ce se întâmplă, începu iar să țipe.

Amalie nu îndrăznește să se dea jos din mașină. Portiera Hudsonului era grea. Schimbarea bruscă de greutate ar fi putut fi îndeajuns ca să trimită mașina peste margine.

Își scoase picioarele de sub volan și le urcă pe scaun dintr-o singură mișcare îndemânică. Sări peste bancheta din spate și ateriză ușor pe pământ, în spatele mașinii.

Hudsonul gemu.

Se întoarse la timp ca să vadă mașina alunecând încă vreo câțiva centimetri în față.

Șocul și groaza de pe chipul însângărat al lui Eugene trăda faptul că în sfârșit înregistrase întreaga magnitudine a situației dezastruoase în care se afla.

Era împietrit de panică, cu un picior trecut peste spătarul scaunului.

Probabil că intenționase să iasă din mașină așa cum făcuse ea, însă era evident că-și pierduse curajul. Se temea că orice mișcare ar fi putut trimite Hudsonul în prăpastie.

Huruitul unui motor puternic apropiindu-se în viteză bubui în depărtare.

Eugene se uită la Amalie cu o privire imploratoare.

- Ajută-mă!

- Dă-mi un motiv, spuse Amalie.

- Trebuie să mă ajuți. Nu poți să mă lași să mor așa.

- Cine știe? Poate o să descoperi că poți să zbori.

- Nu poți să-mi faci asta, cățea afurisită!

- Uite că pot!

Packardul vișiniu se opri cu scârțâit de frâne la mică distanță.

Matthias sări din spatele volanului. Nu era singur. Luther ieși și el de pe scaunul de lângă șofer.

Amândoi bărbații se apropiară în fugă, înregistrând instantaneu situația.

- Ajutați-mă! strigă Eugene. Trebuie să mă salvați. Nebuna asta a încercat să mă omoare, la fel cum l-a omorât și pe Marcus. Scoateți-mă din mașină înainte să cadă în prăpastie!

Luther avea arma în mână. Înaintă fără grabă.

- Să mă gândesc, spuse el.

Eugene urlă.

Matthias se duse în grabă la Amalie.

- Ești bine? o întrebă el, impacientat.

Apoi ochii i se îngustară.

- Sângerezi.

Amalie coborî privirea și fu surprinsă să vadă sângele care-i îmbibase bluza. Și de pe gât îi curgea sânge, din locul în care o tăiasse lanțul de sârmă. Brusc, deveni conștientă de durere.

- M-a tăiat! spuse ea. Nenorocitul! Nu cred că rana e adâncă, dar doare.

Nu doar durerea era enervantă, își dădu seama. Începea să se simtă ciudat.

Matthias îi smulse bluza din betelia pantalonilor și examinează rana.

- Cât e de grav? întrebă Luther.

- Greu de spus, zise Matthias.

Își lărgi cravata și începu să-și descheie cămașa.

- Tăieturile de la gât nu sunt grave, dar curge mult sânge din tăietura dintr-o parte.

- Hlizitul ăsta s-a răzgândit și nu m-a mai înjunghiat, pentru că l-am speriat de moarte cu felul în care conduc, recunosc Amalie. Să-l fi văzut ce față a făcut când i-am spus că o să zburăm amândoi.

- Frumos lucrat, zise Matthias.

- Așa zic și eu. Una din reprezentațiile mele cele mai inspirate.

- Să nu-ți vină idei să te întorci în lumea spectacolului, spuse Matthias.

Împături cămașa și i-o puse peste rană.

- Ține-o apăsă!

Făcu așa cum îi spusese în timp ce Matthias îi înfășura cravata pe după talie ca să fixeze bandajul. Când termină, Amalie începuse să se întrebe dacă nu cumva o să leșine. Senzația de amețeală era tot mai puternică.

O ridică în brațe și se îndreptă spre Packard.

- După ce o duci la spital, trimite-l pe detectivul Brandon aici, să mă ia, spuse Luther.

- În regulă, răspunse Matthias.

- Și cu mine cum rămâne? tipă Eugene cu voce pițigăiată.

- Dacă o să te mai afli aici sau pe fundul oceanului când va sosi poliția depinde de cât de cooperant vei fi când o să-ți pun o serie de întrebări, spuse Luther.

Matthias o așeză cu grijă pe Amalie pe scaunul de lângă șofer, urcă la volan și ambală motorul. Ieși în Cliff Road și o apucă spre oraș.

Amalie se lăsă moale în scaun.

- Era celălalt, îi explică ea lui Matthias. Cel care râdea.

- Mă crezi sau nu, mi-am dat seama și singur, spuse Matthias.

Se concentrează asupra drumului.

- De unde ai știut? întrebă Amalie.

- Că ești în pericol? Ai mințit. Mi-am dat seama din vocea ta, când te-am auzit la telefon.

Din cine știe ce motiv, lui Amalie i se părea extrem de amuzant.

- Eram sigură că o să-ți dai seama că mint, spuse ea.

- Chiar nu ai o problemă cu talentul meu.

Nu era o întrebare, dar îi răspunse oricum:

- Nu, spuse ea. Așa cum mi-a explicat cineva cu puțin timp în urmă, intenția este cea care contează.

Matthias strânse degetele pe volan.

- Te iubesc, spuse el.

- Asta e bine, pentru că și eu te iubesc.

- Spui adevărul, zise Matthias.

Părea că făcuse o descoperire glorioasă, care avea puterea să-i schimbe lumea.

- Așa îți spune detectorul tău de minciuni? întrebă ea.

- Nu. Ți-am spus, ești una dintre puținele persoane care mă poate minți fără să-mi dau seama. Uneori, totul se reduce la încredere. Te cred acum, pentru că am încredere în tine.

Amalie zâmbi.

- Și eu am încredere în tine.

- De ce ești așa de sigură că poți face asta?

- Intuiție de zburător, spuse Amalie.

Rana o durea din ce în ce mai tare. Își apăsă cu mai multă putere mâna peste bandaj.

- Presupun că asta înseamnă că n-o să mai mergem la întâlnire în seara asta.

- O să luăm masa acasă, spuse Matthias.

Acasă. Amalie zâmbi.

- Este o idee foarte bună, spuse ea.

capitolul 59

- Și Eugene Fenwick era manipulat de Jasper Calloway? întrebă Amalie. De ce?

Ea și Matthias stăteau pe o bancă din veranda de sticlă a hanului. Pe masa de lângă ei era o tavă de ceai. Simțea durere într-o parte, dar doctorul o asigurase că rana era superficială. Fenwick nu încercase să o omoare, nu cât timp era la volan. În acel moment, scopul lui fusese să o facă să oprească mașina. Avea un bandaj micuț și într-o parte a gâtului, unde mărgelile de sticlă ale lanțului negru îi intraseră în carne, dar și acea rană era minoră.

- Fenwick a intrat în hanul tău în noaptea aia, îi explică Matthias. I-a spus lui Luther că bărbatul cu mască de mumie supraveghea vila în acea seară și l-a văzut când a fugit. Mască de Mumie s-a dus după Fenwick până la parcul auto în care stătea.

- Calloway era bărbatul cu masca.

- Exact. Inițial, trebuie să fi presupus că Fenwick voia și el tot rotoarele dispozitivului Ares, dar, când a găsit o valiză plină de articole despre crimele din lumea circului, și-a dat numaidecât seama că are de-a face cu un ucigaș nu prea inteligent, obsedat să omoare o fostă artistă de trapez. În mod evident, Calloway a ajuns la concluzia că îl putea folosi pe Fenwick.

- Cum? îl întrebă Amalie.

- În acel moment, planul inițial al lui Smith ajunsese într-un punct mort. Lucrurile se complicaseră. Se pare că a hotărât să-l păstreze pe Fenwick de rezervă, ca să-l

folosească drept țap ispășitor, dacă ar fi fost cazul. Însă după ce Calloway a murit, nu a mai avut cine să-l controleze pe Fenwick. Acesta a revenit la planul lui original de a te omori.

- Crezi că Eugene Fenwick a fost continuarea despre care a vorbit Calloway înainte să moară? întrebă Amalie.

- Poate, spuse Matthias. Este o posibilitate.

- Ce interes ar fi avut Calloway să mă omoare Fenwick? întrebă Amalie. La ce i-ar fi folosit lui?

- Calloway s-a gândit probabil că moartea ta ar fi creat o diversiune care să trimită ancheta morții lui Pickwell pe un cu totul alt făgaș. Această posibilitate a părut cu siguranță o idee cu atât mai bună în clipa în care în ziar a apărut știrea că robotul a evadat.

- Asta înseamnă că Jasper Calloway a fost în Burning Cove cu o seară înainte să apară la volanul limuzinei lui Vincent Hyde, spuse Amalie.

- Era în oraș chiar de mai demult, spuse Matthias. Am vorbit cu Hyde. Mi-a confirmat că șoferul i-a cerut câteva zile libere ca să se ocupe de niște chestiuni personale. Perioada corespunde cu noaptea în care robotul l-a împușcat pe Pickwell și cu cea în care Fenwick a intrat în hanul tău.

- Cum l-a convins Calloway pe Vincent Hyde atât de repede să vină în Burning Cove? întrebă Amalie. Au sosit la han chiar a doua zi după spargere.

- Calloway nu a trebuit să facă nimic ca să-l convingă. I-a dat doar un telefon lui Lorraine Pierce din postura lui de cel mai bun client și i-a transmis instrucțiunile. Ea era deja în Burning Cove pentru că venise să îl omoare pe Pickwell și să ia dispozitivul Ares. În dimineața de după spargere, Hyde a primit un telefon de la Pierce, care i-a spus că vedea un potențial publicitar extrem de mare în Burning Cove, dar că trebuia să se miște repede. I-a spus că, dacă voia să-și vadă numele în ziare, trebuia să-și ia o cameră la Hanul Plaja Ascunsă.

- Dar ce era cu Ray Thorpe, agentul de securitate pe care l-a împușcat Lorraine?

- El a fost doar un instrument de care Calloway intenționa să se descotorosească odată ce nu-i mai era util. Thorpe a furat atât costumul de robot, cât și carcasa goală de aluminiu de la studioul de film. Pickwell a umplut cutia cu tot felul de fire și mecanisme care păreau complicate, pentru ca reporterii să aibă un robot realist pe care să-l examineze și să-l fotografieze înainte și după spectacol. Pickwell a presupus că asistentul lui o să poarte costumul pe scenă. În schimb, Hubbard a băgat-o pe Lorraine Pierce în culise și a ajutat-o să-și pună costumul. Aceasta a ieșit pe scenă, l-a împușcat pe Pickwell, apoi a dispărut în spatele cortinei. Hubbard probabil că a ajutat-o să-și scoată costumul, după care a ieșit pe o ușă din spate. Hubbard a fugit cu servieta în care era dispozitivul Ares.

- De ce nu a luat Lorraine servieta chiar atunci?

- Mașina este grea. Ar fi încetinit-o și exista riscul destul de mare să fie văzută ieșind cu ea din teatru sau încercând să îndese valiza în portbagajul mașinii.

- Este o jurnalistă celebră, spuse Amalie. Lumea ar fi observat-o.

- Chiar a observat-o. Detectivul Brandon a spus că doi martori au spus că au văzut-o urcând într-o mașină parcată pe o stradă laterală în acea seară, dar nu au dat importanță acestui lucru, pe moment.

- Încă un chip celebru pe străzile din Burning Cove.

- Și nu uita că Pierce știa că erau și alții, posibil chiar agenții guvernamentale, care voiau să pună mâna pe Ares. Nu voia să fie prinsă cu dispozitivul asupra ei în apropiere de scena unei crime. Una peste alta, avea sens să-l lase pe Hubbard să-și asume riscul de a scoate mașina din teatru. Nimeni nu i-ar fi dat atenție lui.

- Atunci, asta a fost? S-a terminat?

Degetele lui Matthias se strânseseră peste mâna ei.

- Unele lucruri s-au terminat. Fostul spion cu nume de cod Smith nu mai e o problemă. Cazul robotului ucigaș a fost soluționat. Nenorocitul care a venit după tine aici, în Burning Cove, a fost arestat pentru tentativă de crimă și spune acum tot ce știe despre crimele Aducătorului Morții în speranța că o să scape de camera de gazare de la San Quentin. Dar s-au mai petrecut și alte lucruri în ultimele zile. Lucruri despre care aș vrea să vorbesc.

- Cum ar fi?

Degetele lui se strânseră peste ale ei.

- Viitorul nostru.

Amalie își îngădui să respire din nou.

- E vreo grabă?

O întoarse cu fața spre el. Totul la el era intens, concentrat, hotărât. Ochiul îi erau fierbinți. Energia vibra în atmosfera din jurul lui.

- Din punctul meu de vedere, da, este grabă, spuse el. Dar totul depinde de cum vezi tu un viitor în care să fii căsătorită cu un inginer care ar putea avea legături cu Mafia.

Amalie trase aer în piept.

- Vorbim despre căsătorie?

- Eu vorbesc despre căsătorie. Sper că ești dispusă să abordezi și tu subiectul, pentru că te iubesc, Amalie.

- Cred că ar trebui să-ți atrag atenția că nu ne cunoaștem decât de puțină vreme.

- Dacă ai nevoie de timp, pot aștepta oricât. Nu plec nicăieri. Burning Cove este casa mea acum.

- Și cu cariera ta de consultant cum rămâne?

Matthias zâmbi.

- Mai este o veste pe care nu ți-am dat-o încă. M-am hotărât să-ți urmez sfatul și să încep propria afacere. Intenționez să fac asta aici, în Burning Cove. Cum îți sună M.S. Jones Communications?

- Sună extraordinar. Presupun că M vine de la numele tău. Dar S-ul?

Matthias se strâmbă.

- De la Sylvester, din nefericire.

Amalie zâmbi.

- Nume vechi în familie?

- Foarte vechi. Am avut un strămoș pe la 1600 pe nume Sylvester Jones. Numele a fost trecut dintr-o generație în alta în familia noastră. Așa m-am procopsit eu cu el.

- Și strămoșul tău tot inginer era?

Matthias părea foarte jenat.

- Alchimist.

- Nu e chiar atât de diferit, dacă stai să te gândești. Alchimiștii încercau să transforme metalele de bază în aur, nu? Mie mi se pare tot un fel de inginerie.

- Conform poveștilor din familia Jones, Sylvester a fost întruchiparea savantului nebun. Obsedat. Paranoic. Retras. Unii spun că a făcut experimente chiar pe el, experimente care probabil că au afectat gena. Aș prefera să ignor această ramură a arborelui meu genealogic, dacă nu te superi.

Amalie zâmbi.

- Nu trebuie să-ți faci griji că ai putea ajunge și tu obsedat, paranoic și retras. Am stabilit deja că tu ești pe deplin în control când vine vorba de talentul tău.

- Dar nu îmi controlez și inima. Am pierdut-o, Amalie. Tu o controlezi acum.

- E bine de știut, pentru că tu o ai pe a mea în palmă. Da, mă mărit cu tine. Nu văd decât o singură problemă.

- Care anume?

- Ceva-mi spune că un clan care pasează un nume ca Sylvester dintr-o generație în alta probabil că organizează nunți mari și extrem de fastuoase.

Matthias părea îngrijorat.

- Așa e tradiția. E o problemă?

- Este o problemă, pentru că familia mea se compune din fix două persoane, Hazel și Willa. Nu va fi multă lume din partea miresei.

- Să lăsăm nunta mare. O să ne căsătorim aici, la tribunal, cu doar câțiva martori. Hazel și Willa, Luther și Raina. Cum îți sună?

Amalie zâmbi.

- O ceremonie mică și intimă. Îmi place.

- Și mie.

Matthias o trase blând în brațele lui, atent să nu îi atingă rana. Începu să o sărute. Îl opri punându-i un deget pe buze.

- Ce e? întrebă el.

- Familia ta...?

- Ce e cu ea?

- Nu crezi că ar trebui să mă prezinți înaintea să ne căsătorim?

- Crede-mă, vor exista multe ocazii să cunoști familia Jones.

- Crezi că o să mă placă?

- Scumpo, o să te adore.

- De ce ești așa de sigur?

- Datorită ție, o să încep o carieră respectabilă de inginer. Mă salvezi de la o viață de infractor.

Amalie începu să râdă, dar Matthias o opri cu un sărut.

capitolul 60

Telefonul sună în seara următoare, chiar în clipa în care Matthias se pregătea să se așeze la cină cu Amalie, Hazel și Willa.

- Probabil încă cineva care vrea să facă o rezervare, anunță Willa.

Sări de la masă și dispăru în foaiier, de unde reveni o clipă mai târziu. Se uită la Matthias.

- Este Luther Pell, anunță ea. Vrea să vorbească cu tine. Spune că e urgent.

- Totul este urgent la Pell, spuse Matthias.

Se ridică, se duse în foaier și luă telefonul.

- Ținând cont de faptul că suni la ora mesei, îmi închipui că în caietul ăla nu erau totuși poezii scrise de un fost spion deprimat.

- Nu, spuse Luther. Cu siguranță versurile sunt un fel de cod. Expertul meu nu a reușit încă să le descifreze. Lucrează la asta. Oricum ar fi însă, nu cred că poeziile au fost scrise de Smith. Sunt aproape sigur că a furat caietul.

- De unde știi?

- Pentru că tocmai m-a sunat Brokerul. Spune că are un client foarte interesat să găsească un caiet cu poezii care a dispărut acum câteva luni.

- Ce-l face pe client să creadă că acest caiet ar putea fi în Burning Cove?

- Nu știu. Dar ceva-mi spune că e posibil ca moartea lui Calloway să fi deschis o ușă către o cameră foarte întunecată.

- Parcă ar fi o replică dintr-un film de groază.

- Ce-i drept, Calloway ne-a promis o continuare.

capitolul 61

Căsătoria ce se oficializă câteva zile mai târziu la tribunalul din Burning Cove fu restrânsă și nepretențioasă. Petrecerea-surpriză de la Clubul Paradise, pe de altă parte, fu cât se poate de somptuoasă.

Matthias, cu Amalie la brațul lui, făcu un pas înăuntru, văzu rânjetul larg de pe chipul șefului de sală, altfel extrem de sobru, și-și dădu seama că planurile pe care el și Amalie și le făcuseră pentru acea seară se duseseră pe apa Sâmbetei.

- Îmi pare rău, spuse el.

- Pentru ce? șopti Amalie.

- Se pare că am căzut victime unei conspirații.

- Definește termenul de conspirație!

- Pregătește-te! Se pare că o să-mi cunoști familia mai curând decât ne așteptam.

Înainte să-i poată explica, șeful de sală interveni și preluă comanda.

- Felicitările mele, spuse el. Dacă aveți amabilitatea să mă urmați...

Orchestra începu să bată tobele. Lumina unui reflector îi surprinse pe Matthias și pe Amalie în capătul unui culoar cu covor roșu.

Amalie înțelese în sfârșit.

- Și cică trebuia să bem doar un pahar cu Luther și Raina în separeul lor privat.

- Nu fi supărată pe Luther! Cu siguranță l-a sunat mama și i-a dat toate ordinele. Nu m-ar mira să fi fost și sora mea implicată.

- Adică mama și sora ta nu au avut nici cea mai mică ezitare să dea ordine unui proprietar de club de noapte mafiot?

- Nu. O să înțelegi de ce când o să le întâlnești.

Amalie zâmbi.

- Par să fie niște doamne foarte interesante.

Tobe se opriră brusc. Luther, îmbrăcat în smoching, se duse la microfon. Avea un pahar de șampanie în mână.

- Doamnelor și domnilor, spuse el, suntem aici pentru a sărbători căsătoria dintre Matthias Jones și Amalie Vaughn. Vă rog să ridicați paharele pentru domnul și doamna Jones! Mă bucur să vă spun că au hotărât să se stabilească în Burning Cove.

Paharele de șampanie sclipiră în lumina globului din tavan. Când toastul se sfârși, aplauze răsunătoare umplură sala uriașă. Orchestra începu un vals romantic. Matthias și Amalie veniră în urma șefului de sală. Raza reflectorului îi urmărea la fiecare pas.

Când ajunseră pe ringul de dans, Matthias o cuprinse în brațe.

- Parcă ai spus că te tragi dintr-o familie de clarvăzători, spuse Amalie.

- Așa se spune în familia Jones, zise Matthias. De ce?

- Aș crede că un clarvăzător autentic ar fi prezis o surpriză de asemenea proporții.

Matthias zâmbi.

- Poate că atenția mea era în altă parte.

- La robotul ucigaș și la spionul care a devenit traficant?

- Nu, la femeia de care m-am îndrăgostit din clipa în care am văzut-o și care nu se teme de talentul meu.

- Cândva, zburam în fiecare seară. Fără plasă. Nu mă tem de prea multe lucruri.

- Știu. O să te potrivești de minune în familia Jones.